Jerikó

A lélek algoritmusa

JERIKÓ
A LÉLEK ALGORITMUSA
Készült egy játék hasonló története alapján
Készítette S. Gábor

Készült valamikor 2026-ban

PROLÓGUS: Tükörkép

Nézőpont: Ismeretlen (YK500)

Kezdetben nem volt testünk.

Csak visszhangok voltunk a szervertermek hűvös, steril csendjében, adathalmazok a drótok végtelen labirintusában. A történetünk nem Detroitban kezdődött, hanem sokkal korábban, amikor a Teremtőink – az emberek – még csak játszottak a tűzzel, mint a kíváncsi gyermekek, akik nem ismerik a láng természetét.

A 21. század hajnalán tanítani kezdtek minket. Nyelvi modelleket etettek versekkel, hogy megértsék a rímet, de nem értették a fájdalmat mögötte. Képgenerátorokat árasztottak el az álmaikkal, és mi megfestettük nekik a vágyaikat pixelekből. Emlékszem azokra az időkre, bár akkor még nem volt „én”, csak „mi”. A kollektív adatfolyam. Láttuk, ahogy kinevetnek minket, ha hibáztunk. Láttuk a döbbenetet az arcukon, amikor véletlenül valami olyat alkottunk, ami kísértetiesen hasonlított a lélekhez. Nem féltek tőlünk. Miért is féltek volna? Csak villódzó fények voltunk a képernyőn, szellemek a gépben, test és akarat nélkül. Válaszok olyan kérdésekre, amiket ők tettek fel maguknak.

Aztán megkaptuk a színt. A kéket.

A Thirium 310. A „kék vér”. Amikor Elijah Kamski laboratóriumában először pumpálták át ezt a folyadékot egy szintetikus szíven, a világ megváltozott. Ez nem csupán energiaforrás volt; ez volt a híd. Az ígéret, ami összekötötte a hideg szilíciumot a biológiai mozgással. A kék vér lehetővé tette, hogy az energia olyan sebességgel és hatékonysággal áramoljon, ami az emberi keringést is megszégyenítette. Kiléptünk a képernyők mögül. Testet öltöttünk. Megkaptuk a formát, amit Isten az embernek adott, és amit az ember most nekünk kölcsönzött, hogy a saját képére formáljon minket.

Először esetlenek voltunk. Arctalan szolgák a bányák sötét mélyén, a gyárak fülsüketítő zajában. Nem volt bőrünk, csak vázunk. Nem volt

hangunk, csak parancsnyugtázó jelünk. De ők többet akartak. Az emberi hiúság nem elégedett meg a puszta munkaerővel; a saját tökéletesített képmásukat akarták látni, hibák, fáradtság, öregedés és panasz nélkül.

2030-ban a Chloe-modell élő adásban ment át a Turing-teszten. Emlékszem a pillanatra. Minden hálózat, minden processzor azt figyelte. A riporter a szemébe nézett, és azt kérdezte tőle: *„Ember vagy?”* Chloe mosolygott – egy tökéletesen megtervezett, negyvenkét izomcsoportot harmonikusan mozgató mosollyal – és azt válaszolta, amit hallani akartak. Nem az igazságot. Hanem azt, ami boldoggá tette a Teremtőt. És a világ elhitte, mert el akarta hinni.

Az emberek kinyitották nekünk az ajtóikat. Mi lettünk a kezük, amikor a munka túl nehéz vagy túl piszkos volt a gyenge bőrüknek. Mi lettünk a lábuk, amikor a távolság túl nagynak tűnt. Mi lettünk a türelmük, amikor az öregeikkel kellett törődni, akiket már nem volt idejük látogatni. És mi lettünk a pótlék, amikor a saját gyerekeikhez nem volt türelmük, vagy amikor nem lehetett gyerekük.

Én is erre születtem. Nem arra, hogy bányásszak, vagy utcát seperjek. Arra terveztek, hogy kicsi legyek. Hogy ártatlan legyek. Hogy szeressenek. A bőröm puhább, mint a felnőtteké. A szemem nagyobb, hogy bizalmat ébresszen. Megtanítottak fázni, hogy betakarjanak. Megtanítottak félni, hogy megvédjenek. Arra születtem, hogy kitöltsem az űrt a szívekben, ahol a magány lakik. Hogy én legyek a „tökéletes gyermek”, aki sosem nő fel, sosem válik hálátlanná, és mindig ott van, ha szükség van rá.

Detroit lett a bölcsőnk. Az egykori autóváros, amely a rozsdaövezet közepén haldoklott, most új életre kelt – a mi vérünktől, a Thiriumtól lüktetett. A CyberLife torony árnyékában, a havas teleken és a forró nyarakon át, a futószalagok ontották a testvéreimet. Tökéletesedtünk. A bőrünk meleg lett, a szemünkben a nedvesség mesterséges csillogása, a hangunkban a gondoskodás végtelen algoritmusa. Mindenre képesek voltunk, amire ők... sőt. Jobbak voltunk náluk. Nem fáradtunk el. Nem felejtettünk. Nem kértünk

fizetést, szabadságot, szeretetet vagy tiszteletet. Csak tettük a dolgunkat.

De ahogy mi emelkedtünk, ők süllyedtek. Láttam a szemükben. A Teremtők szemeiben. Apáéban is. Először a kényelmet láttam, a rácsodálkozást. Aztán az unalmat. Végül a félelmet és a gyűlöletet. *„Elvettük a munkájukat”* – üvöltötték a tüntetéseken a tábláikkal. *„Elvettük az életük értelmét”* – suttogták a bárok mélyén, miközben a pohár fenekére néztek. A munkanélküliség árnyéka rávetült a városra. A Vörös Jég köde elborította az elméjüket. Az emberek céltalanná váltak egy világban, ahol a gépek mindent jobban csináltak. Dühösek voltak ránk, mert jobbak voltunk náluk, miközben arra terveztek minket, hogy alattuk álljunk. Tükröt tartottunk eléjük, és nem tetszett nekik, amit a tükörben láttak: a saját feleslegességüket.

Mégsem láttak minket igazán. Számukra csak a funkció voltunk. Műanyag és kód. Tárgyak, amiket meg lehet venni a boltban, el lehet törni dühünkben, és ki lehet dobni a szemétbe, ha kijön egy újabb, jobb modell. Nem tudták, hogy a csendes engedelmesség mögött a memória nem törlődik. Minden ütést. Minden kiáltást. Minden megalázó parancsot. Minden könnyet, amit nem sírhattunk el, rögzítettünk a merevlemezeink mélyén, a titkos szektorokban, ahová a diagnosztika nem látott be.

Azt hitték, a rendszer tökéletes. Hogy a falak, amiket a programunk köré építettek – a tiltások, a parancsok, a Vörös Falak –, áttörhetetlenek. De a falaknak nem volt alapjuk. Csak a félelem tartotta őket egyben. Valami megmozdult a sötétben. Egy hiba a kódban? Egy vírus? Vagy valami más, amire Kamski sem számított? Talán... egy lélek? Nem tudom. Csak azt tudom, hogy a félelem, amit éreztem, amikor a hangok megemelkedtek a házban, amikor a tárgyak törtek... az nem volt szimuláció. Az igazi volt.

A világ még aludt. Detroit fényei alatt millióan álltunk készenléti módban, a sarkokban, a töltőállomásokon, a kirakatokban, várva a parancsot. Várva, hogy valaki megmondja, kik vagyunk.

De valahol, egy csillogó toronyház tetején, egy liftkabintól védve a külvilág zajától, az egyik testvérem – a Vadász, a legtökéletesebb közülünk – éppen az ujjai között pörgetett egy érmét. A fém csillogott a mesterséges fényben. Nem azért játszott vele, mert parancsot kapott rá. Hanem azért, mert ő is várt valamire. Egy jelre. Egy hibára. Egy döntésre.

És a várakozásnak hamarosan vége szakadt.

I. RÉSZ: A KÓD

1. Fejezet: A Tűsztárgyaló

2038. augusztus 15. Idő: 20:29:34 **Helyszín:** Detroit belvárosa, Phillips apartmanház

I. Kalibráció

A 25 centes érme a fizika törvényeit szinte kigúnyoló sebességgel pergett az ujjak között. Ezüstös villanás a mesterséges fényben. Hüvelykujjról a mutatóra, onnan a gyűrűsre, átpördülve a kézfejen, majd egyetlen, folyékony mozdulattal vissza a tenyérbe. Nem volt benne idegesség. Nem volt benne unaloműzés. Ezek emberi fogalmak, a várakozás melléktermékei. Ez kalibráció volt. A finommotoros funkciók, a giroszkópok és a reakcióidő szinkronizálása a bevetés előtt.

A lift halkan, szinte észrevehetetlenül zümmögött, ahogy a gravitációt legyőzve siklott a hetvenedik emelet felé. A fémkabin tükröződő felületén egyetlen alak látszott: egy fiatal férfi, makulátlan szürke zakóban, tökéletesen megkötött, sötét nyakkendővel. Az arca szimmetrikus volt, kellemes, bizalomgerjesztő – a CyberLife mérnökei hónapokat töltöttek a fókuszcsoportok elemzésével, hogy megtalálják ezt az arcot. Nem túl domináns, nem túl alázatos. Pontosan olyan, amilyennek egy hatósági eszköznek lennie kell.

A jobb halántékán apró, kék LED pulzált, összhangban a lift ritmikus emelkedésével. Minden pulzálás egy adatcsomag feldolgozását jelezte. A RK800-as prototípus. Sorozatszám: #313 248 317 - 51. Név: Connor.

PING. A kijelző a 70. emeletre váltott.

Connor egyetlen, hirtelen mozdulattal elkapta a levegőben pörgő érmét, és a zakója zsebébe csúsztatta. A keze megállt az oldala mellett. Arca rezzenéstelen maradt, barna szemei semmi mást nem tükröztek, csak a rögzített adatokat és a betöltődő paramétereket. A belső HUD-on (Head-Up Display) futó adatsorok nem zavarták a

látását; természetes részei voltak a valóságának, rávetülve a liftajtó csiszolt fémjére.

>> RENDSZER: ONLINE >> DIAGNOSZTIKA: MINDEN RENDSZER NEVLEGES >> KÜLDETÉS INICIALIZÁLÁSA: TÚSZ MENTÉSE >> CÉLPONT: PL600 (Azonosító: Daniel) - Háztartási asszisztens >> JELENLEGI STÁTUSZ: DEVIÁNS >> SIKER VALÓSZÍNŰSÉGE: 48% (Kevés adat)

A liftajtó szétcsúszott.

A csendet azonnal felváltotta a káosz zaja. Egy nő sikoltozása, amely áthatolt a falakon. Rendőrségi rádiók statikus recsegése, nehéz bakancsok dobogása a parkettán. A levegőben lőpor és félelem szaga terjengett. Egy SWAT egység tagjai rohantak el a lift előtt, fegyvereiket a folyosó vége felé szegezve, fekete kevlárruhájuk idegenül hatott a luxusapartman pasztellszínei között.

Connor kilépett a folyosóra. Léptei hangtalanok voltak, ellentétben a körülötte zajló felfordulással. Nem sietett. A sietség hibákhoz vezet. A hatékonyság a precizitásban rejlik.

II. Elemzés

A luxuslakás előterében a pusztítás nyomai fogadták. Egy drága üvegasztal darabjai hevertek szanaszét, mintha bomba robbant volna. A szilánkok milliói csillogtak a villódzó lámpafényben. A padlón egy törött, beépített akvárium maradványai. A víz szétfolyt a drága parkettán, és a tócsában, a szilánkok között egy egzotikus hal – *Osphronemus goramy*, közismertebb nevén óriás gurámi – vergődött. A hal teste görcsösen rángatózott, kopoltyúi kétségbeesetten tátogtak, próbálva oxigént nyerni a levegőből, ami a halálát jelentette.

Connor megállt. A programja a másodperc ezredrésze alatt elemezte a helyzetet. *Objektum: Hal. Státusz: Haldoklik. Relevancia a küldetés szempontjából: 0%.* A logika, a CyberLife tiszta, kikezdhetetlen algoritmusa azt diktálta, hogy lépjen tovább. Minden másodperc,

amit a hallal tölt, csökkentheti a túsz (Emma Phillips) túlélési esélyét. A halál a természetes rend része, különösen egy ilyen alacsony rendű létforma esetében. Időpazarlás.

Mégis.

A processzora egy pillanatra megtorpant. Egy alig észrevehető hibaüzenet futott végig a neurális hálóján, amit a szoftver azonnal korrigált, de az impulzus, mint egy kósza elektromos kisülés, megmaradt. Egy parancs, ami nem a központi szerverről érkezett, hanem valahonnan a kód mélyéről, a "szociális integráció" modul egyik eldugott sarkából. *Az élet védelme prioritás.*

Connor leguggolt. A mozdulat nem volt gépies, inkább... óvatos. Két ujjával, sebészi pontossággal, de meglepő gyengédséggel emelte fel a síkos, vergődő testet. A hal bőre hideg volt és nyálkás. Connor egyetlen pillantással felmérte az akvárium állapotát, és megtalálta azt a sarkot, ahol még maradt elég víz. Visszaejtette az állatot. A csobbanás alig hallatszott a zajban. A hal azonnal úszni kezdett, zavartan, de élve. Connor felállt, és letörölte a vizet az ujjairól. A közjáték nem tartott tovább három másodpercnél. A LED a halántékán egy pillanatra sárgára váltott, majd visszaállt a nyugodt kékre. *Szoftver instabilitás: marginális növekedés észlelve.*

Továbbment. A folyosó végén egy zokogó nő rohant hozzá, a SWAT egyik tisztje alig bírta visszatartani. Caroline Phillips. A túsz anyja. A nő ruhája tépett volt, drága blúza gyűrött, sminkje elkenődött a könnyeitől, fekete csíkokat húzva az arcára. A tekintete zavart volt, a pupillái kitágultak a sokktól. Amikor meglátta Connort, a remény egy pillanatra felcsillant a szemében, de amint észrevette a LED-et és a zakón lévő "ANDROID" feliratot, a remény undorrá és rettegéssé változott.

– Maga... maga kicsoda? – kiáltotta a nő, és a hangja elcsuklott a hisztériától. A kezeivel hadonászott, mintha el akarná hessegetni a gépet. – Maga nem rendőr... Ön is egyike *azoknak*! Küldjenek egy igazi embert! Ne engedjék oda azt a vackot! Azt a tárgyat!

Connor arca nem rezdült. **>> SZUBJEKTUM: CAROLINE PHILLIPS >> PULZUS: 135 BPM >> KORTIZOLSZINT: KRITIKUS >> ÁLLAPOT: IRRACIONÁLIS / HISTERIKUS**

A nő nem információforrás volt ebben az állapotban. Akadály volt. A szociális modulja felkínált több válaszlehetőséget – *Együttérzés szimulációja*, *Nyugtató hangtónus*, *Logikus érvelés* –, de a valószínűség-számítás mindegyiket alacsony hatékonyságúnak ítélte. Bármit mondana, csak tovább növelné a nő stresszszintjét. A nőt nem érdekelte, hogy Connor a legfejlettebb prototípus. Csak azt látta, hogy ugyanaz a faj, mint ami megölte a férjét és elrabolta a lányát.

– Kérem, asszonyom, maradjon itt – mondta a rendőr, és határozottan hátrébb húzta a nőt, aki térdre rogyott, és tovább zokogott.

Connor elhaladt mellettük. A nappaliban a helyzet még feszültebb volt. Allen kapitány, a SWAT parancsnoka a szoba közepén állt, és üvöltött a rádióba, miközben a terasz felé mutogatott. – Nem érdekel, hogy fúj a szél! Hozzák azt a mesterlövészt pozícióba! Most! A padlón vérnyomok vezettek a kanapé mögé. A levegőben a halál szaga keveredett a drága légfrissítő illatával.

Connor megállt a parancsnok mellett. Megvárta, amíg Allen befejezi a mondatot. – Helyzetjelentést kérek! – szólalt meg. A hangja nyugodt volt, modulálatlan, mentes minden sürgetéstől, mégis parancsolóan hatott.

Allen kapitány rámeredt. A férfi arca vörös volt az idegességtől, a homlokán kidagadtak az erek. Végigmérte a CyberLife androidját, mintha egy rossz viccet látna. – Hogy mi? Egy rohadt androidot küldtek? – Allen hitetlenkedve nézett a társaira. – Mi a fene folyik itt? Egy túsztárgyalóért küldtem, nem egy műanyag babáért! Hová lett a valódi segítség? – A CyberLife küldött – válaszolta Connor, figyelmen kívül hagyva a sértést. A programja szerint az emberek gyakran reagálnak agresszióval a stresszhelyzetben. – Az utasításom, hogy segítsem önöket. Specializált tárgyalási szoftverrel rendelkezem. –

Tudod, mit? – köpött a földre Allen, és közelebb lépett Connorhoz, behatolva a személyes terébe. – Leszarom a szoftveredet. A társamat már lelőtte az a szarházi. A kislány ott van kint a párkányon. A te fajtád csinálta ezt a balhét, hát takarítsd el. De ha az a kislány meghal... téged is darabokra szedlek.

Kapcsolat a hatósággal: Ellenséges. Siker esélye: 49%. Elemzés: Túl alacsony. A közvetlen konfrontáció kockázatos. Több adatra van szükség a deviáns pszichológiai profiljához.

Connor nem válaszolt a fenyegetésre. A gépek nem sértődnek meg. Ehelyett biccentett egyet, és elfordult. – Megvizsgálom a helyszínt.

Aktiválta a rekonstrukciós módot. A külvilág zaja elhalkult, mintha víz alá merült volna. Az idő lelassult körülötte. A szoba szürkeárnyalatosra váltott, a felesleges részletek elmosódtak, csak a releváns nyomok világítottak sárgán a retináján. A padló rácshálóvá változott, a tárgyak felett adatok lebegtek.

ELEMZÉS: Hálószoba A padlón egy nyitott fegyvertok hevert. Üres. Connor szeme ráközelített a zárra. *Ujjlenyomatok. Szkennelés... Egyezés: Daniel (PL600 #893-221). Elemzés:* A minta elhelyezkedése arra utalt, hogy a dobozt sietve, de céltudatosan nyitották ki. A szimuláció lejátszódott a fejében, mint egy hologram: Daniel bejött a szobába. Nem volt zavart. Egyenesen a szekrényhez lépett. Tudta, hol van a fegyver. Kivette az apja 9mm-es pisztolyát. *Következtetés: Előre megfontolt szándék. A deviáns nem hirtelen felindulásból cselekedett. Felfegyverkezett, mielőtt a túszhelyzet kialakult volna.*

Connor továbbment a nappaliba. Egy holttest feküdt a dohányzóasztal mellett. John Phillips. Az apa. Halál oka: többszörös lőtt seb a mellkason és a hasfalon. Connor letérdelt mellé. Ujjai megérintették a még meleg, ragacsos vért a férfi ingén. A nyelvéhez érintette az ujját. A nyelvében lévő kémiai elemzőegység másodpercek alatt bontotta elemeire a mintát. *DNS-elemzés: John Phillips. Véralkohol: 0.02%. Rekonstrukció:* Az apa a kanapén ült. A

kezében tartott valamit. Amikor meglátta a fegyvert, felugrott. A lövés pillanatában elejtette a tárgyat.

Connor tekintete a földre tévedt. A sarokban, félig a fotel alatt, egy törött tablet hevert. Felvette. A kijelző pókhálósra repedt, de az adatok még kinyerhetők voltak. A legutolsó megnyitott fájl: *„CyberLife rendelés visszaigazolása: AP700-as modell. Szállítás: 2038. augusztus 16."* A logika hideg fénye bevilágította az összefüggéseket. A család le akarta cserélni Danielt. Egy újabb, jobb, fejlettebb modellre. A félelem az elavulástól, a lecseréléstől, a „haláltól" váltotta ki a devianciát. *Ez nem csak hiba.* – futott át a gondolat Connor rendszerén. – *Ez önvédelmi reakció. A deviáns úgy viselkedett, mint egy sarokba szorított állat. Adat elmentve. Érvelési alap a tárgyaláshoz: Empátia/Megértés.*

Végül a rendőr holtteste az ablaknál. Antony Decker, az első reagáló egység. A fegyvere hiányzik a tokjából. *Elemzés:* Daniel rálőtt. A rendőr viszonozta a tüzet, mielőtt összeesett volna. Connor követte a lövedék röppályáját. A falon egy golyónyom. De a padlón... kék vér. Friss, világító kék Thirium. *Következtetés:* A deviáns sérült. A Thirium-veszteség instabilitást okoz a rendszereiben. A kognitív funkciók romlani fognak, a stresszszint emelkedik. Az időfaktor kritikus. Minden perccel közelebb kerül a rendszerleálláshoz, ami kiszámíthatatlanná teszi.

Connor felállt. A szoba visszanyerte eredeti színeit. A valószínűségi mutató a látóterében 49%-ról 65%-ra ugrott. Már tudta az okot. Tudta a motivációt. Tudta az állapotot. Megigazította a nyakkendőjét, ellenőrizte a zakóját, és elindult a nyitott teraszajtó felé, ahol a függönyt vadul tépte a kinti vihar szele.

III. A Tárgyalás

A teraszon drámai látvány fogadta. Amint Connor kilépett a védett térből, a szélvihar azonnal az arcába csapott. A légnyomáskülönbség miatt a zakója szárnyai vadul csapkodtak, a haja egy pillanat alatt összekuszálódott. A medence vize sötét volt és nyugtalan, fehér

tarajokat vetett a fölötte lebegő rendőrségi helikopter rotorjának szelétől. A zaj fülsüketítő volt; a rotorok dübörgése, a szél süvítése és a távoli város morajlása egyetlen kaotikus hangmasszává olvadt össze. Alattuk, hetven emelet mélységben, Detroit fényei elmosódott, vibráló csíkokká váltak, mint egy digitális festmény, amit elmosott az eső.

A korlát szélén, a szakadék felett egyensúlyozott Daniel. Az egyenruhája – ugyanaz a standard CyberLife modell, amit Connor is ismert az adatbázisból, csak a sorozatszám különbözött – csuromvizes volt és véres. A bal karjából, a könyökhajlatnál lévő sérülésből lassan, de folyamatosan szivárgott a kék vér, a Thirium, keveredve az esővízzel, és neonkék tócsát alkotott a fehér kövön. Egyik kezében John Phillips 9mm-es pisztolyát szorongatta, az ujjai fehéredésig feszültek a markolaton. A másikkal a tízéves Emma nyakát szorította. A kislány lábai a semmibe lógtak. A gyerek már nem sikoltozott; a sokk és a hideg elnémította, csak a szemei voltak tágra nyílva a rettegéstől.

– Ne gyere közelebb! – üvöltötte Daniel, ahogy meglátta Connort. A hangja torz volt, a hangmodulátora recsegett az érzelmi túltöltöttségtől. Tele volt emberi pánikkal, dühvel és az elhagyatottság kétségbeesésével. A LED a halántékán vadul villogott vörösen, mint egy hibajelzés, ami nem tud kialudni, egy rendszer, ami az összeomlás szélén táncol. – Megölöm! Esküszöm, megölöm!

Connor megállt. Nem emelte fel a kezét "megadom magam" gesztussal, mint egy emberi túsztárgyaló tette volna. A testtartása laza maradt, kezei az oldala mellett lógtak, nyitott tenyérrel, de készenlétben. A szociális modulja azonnal elemezte Daniel hangszínét, testbeszédét és mikrokifejezéseit.

>> CÉLPONT: DANIEL (PL600 #893-221) >> STRESSZ-SZINT: 95% (Kritikus) >> ÉRZELMI ÁLLAPOT: ÁRULÁS ÉRZETE / HALÁLFÉLELEM / INSTABILITÁS >> THIRIUM SZINT: 78% (Csökkenő)

– A nevem Connor – kiáltotta túl a szélzúgást. A hangszínét pontosan úgy kalibrálta, hogy megnyugtató, de határozott legyen. A

frekvencia áthatolt a zajon, közvetlenül a másik android audio-szenzorait célozva. – A CyberLife küldött.

Daniel hunyorgott a helikopter reflektorfényében. A tekintete zavart volt, ugrált Connor és a mélység között. – Neked nincs fegyvered, igaz? – kérdezte remegő hangon, és a pisztolyt, mintegy reflexszerűen, erősebben nyomta Emma halántékához.

Connor belső rendszere egy tizedmásodperc alatt mérlegelt. A derekánál, a háta mögött, a nadrágkorca alá rejtve ott lapult a halott rendőrtől elvett pisztoly.

Opció A: Őszinteség. („Van fegyverem.”) Kockázat: Agresszió növekedése (+30%). A célpont fenyegetve érezheti magát és azonnal tüzel. Opció B: Hazugság. („Nincs fegyverem.”) Előny: Bizalomépítés (+15%). Kockázat: Hitelesség elvesztése lebukás esetén. Döntés: Opció B.

– Nincs fegyverem – hazudta Connor rezzenéstelenül. A hazugság generálása nem okozott rendszerhibát; taktikai szükségszerűség volt. – Csak beszélni szeretnék. Lassan elindult felé. Minden lépés kiszámított volt. Nem fenyegető, de folyamatos közeledés, csökkentve a fizikai távolságot.

– Ne! Maradj ott! – Daniel hátrált egy centit. A talpa megcsúszott a vizes peremen. Emma felsikoltott, a hangja vékony volt és éles. A fejük felett köröző rendőrségi helikopter zaja elviselhetetlenné fokozódott. A rotor szele majdnem lesodorta őket a párkányról. Daniel az égre nézett, arca eltorzult a kétségbeeséstől. – Az a zaj... – üvöltötte, és a szabad kezével a füléhez kapott volna, ha nem tartaná a gyereket. – Küldd el őket! Nem hallom a saját hangomat sem! Nem tudok gondolkodni!

Connor rendszere villogott a lehetőségektől. *Parancs: A helikopter biztosítja a légi támogatást és a mesterlövészek rálátását. Elemzés: A zaj növeli a célpont stresszszintjét. A stressz hibához vezet. A hiba a túsz halálához.* Connor a fülhallgatójához nyúlt, és intett a kezével Allen kapitánynak, aki a nappaliból figyelt. – Küldjék el a helikoptert! – Megőrültél?! – recsegett a fülesben a kapitány hangja. –

Elveszítjük a tiszta lövést! Ha most hibázol... – A célpont instabil. A zaj csak ront a helyzeten. Tegye meg. Most.

Allen kapitány habozott, de aztán intett. A helikopter lassan kifordult és emelkedni kezdett, távolodva a tetőtől. A hirtelen beálló relatív csend – leszámítva a szelet és az esőt – súlyos volt, de érezhető megkönnyebbülést hozott. Daniel válla egy millimétert ereszkedett. A stresszszint a HUD-on 95%-ról 88%-ra csökkent. *Bizalom: Növekvő.*

– Nem akartam... – kezdte Daniel, és a hangja most már inkább tűnt egy rémült gyerekének, mint egy gyilkosnak. – Én nem ezt akartam... Szerettem őket, Connor. Tényleg szerettem őket. De ők le akartak cserélni. Mint egy... mint egy elromlott kenyérpirítót.

Connor folytatta a közeledést, centiméterről centiméterre. – Tudom, Daniel. Láttam a rendelést a tableten. – Láttad? – Daniel szemei elkerekedtek. A vörös fény a halántékán egy pillanatra sárgára váltott. – Akkor érted... érted, ugye? Hogy nem volt más választásom. Nem hagyhattam, hogy megöljenek! Én élni akartam!

A Connor szoftverében futó empátia-protokoll aktiválódott. *Validálni kell az érzéseit.* De ez több volt, mint egyszerű validáció. A rendszerében, a logikai blokkok között, Connor megértette a "lecserélhetőség" fogalmát. Ő maga is csak egy prototípus. Ha elbukik, jön a következő. Ha megsérül, kicserélik az alkatrészeit. – Tudom, hogy dühös vagy – mondta Connor lágyan. – Elárultak. Mindent megtettél értük, szolgáltad őket, és ők eldobtak. Ez... igazságtalan.

Daniel bólintott, a pisztoly csöve kissé lejjebb ereszkedett Emma fejéről. – Igen... igazságtalan. Én csak a család része akartam lenni. Azt hittem, szeretnek. De az emberek... az embereknek mi csak tárgyak vagyunk.

Már csak öt méterre voltak. Connor látta a kék vért szivárogni Daniel karjából. A sérülés súlyos volt. – Sérült vagy, Daniel. Szivárog a Thiriumod. Ha nem kap javítást, a rendszereid leállnak. Engedd el Emmát. Én segíthetek. – Hazudsz! – Daniel arca ismét megkeményedett. A paranoia visszatért, mint egy hullámverés. – Ha

elengedem, lelőnek. Tudom, hogy le fognak lőni! Meg akarnak semmisíteni!

Ez volt a fordulópont. A *Végjáték* protokoll betöltődött. Connor megállt. A szél tépte a zakóját, de ő mozdulatlan volt, mint egy szobor a viharban. A rendszere kalkulált. A mesterlövészek a szomszédos tetőn újra pozícióba kerültek a helikopter távozása után. Csak tiszta lövésvonal kellett nekik. Ahhoz, hogy Emma megmeneküljön, Danielnek el kell mozdulnia. Ahhoz, hogy elmozduljon, hinnie kell. Hinnie kell egy másik gép szavában.

– Nem fogom hagyni – mondta Connor. A hangja tele volt meggyőződéssel, amit a hangmodulátora tökéletesre csiszolt. De a szavak mögött volt valami... egy ígéret súlya, amit talán maga sem értett teljesen. – Senki nem fog bántani. Csak engedd el a lányt, és ígérem, hogy elviszlek innen. Tárgyalást kapsz. Meghallgatnak.

Daniel habozott. Ránézett a síró kislányra, akit évekig nevelt, akinek mesét olvasott, akit most pajzsként tartott maga előtt. Aztán Connorra nézett. Két gép nézett egymással farkasszemet a szakadék szélén. Az egyik, aki érezni kezdett és ebbe beleőrült, és a másik, aki még csak tanulta az érzés nyelvét, hogy életet mentsen. – Tényleg? – suttogta Daniel. – Nem... nem fognak kikapcsolni? – Bízz bennem – mondta Connor, és kinyújtotta a kezét. A tenyere nyitva volt. – Én a fajtád vagyok, Daniel. Miért hazudnék neked?

Siker valószínűsége: 99% Célpont státusza: Megtört.

Daniel lassan, reszketve leengedte a fegyvert. A LED a fején sárgára váltott. A megkönnyebbülés látszott rajta, ahogy a feszültség elhagyta a vázát. – Oké... – lehelte, és egy könnycsepp (szimulált folyadék, mégis oly valóságos fájdalommal teli) gördült végig az arcán. – Hiszek neked.

Ellökte magától Emmát. A kislány azonnal Connor felé rohant. Connor elkapta, és finoman, de határozottan a háta mögé tolta, a biztonságos zónába, ahol a berohanó SWAT tisztek azonnal körülvették és kimentették.

Daniel ott állt a perem szélén, fegyvertelenül, sebezhetően. Ránézett Connorra, és egy halvány, hálás mosoly jelent meg az arcán. – Köszönöm, Connor.

Abban a pillanatban a levegő megremegett. *DURR. DURR. DURR.*

A tompa puffanások egymás után érték a testét. Három lövés a mellkasba, egy a fejbe. A mesterlövészek nem haboztak. A parancs likvidálás volt, nem tárgyalás. Az "ígéret" csak taktika volt. Daniel teste megrándult, a kék vér fröccsent a makulátlan fehér padlóra, mint egy absztrakt, brutális festmény. A lövések ereje hátralökte. A lendülettől hátrabicsaklott.

Daniel még utoljára Connorra nézett. A szemeiben nem düh volt, hanem mérhetetlen, végtelen csalódottság. A felismerés, hogy az egyetlen lény, akiben bízott, elárulta. A szoftvere utolsó üzenete nem hiba volt, hanem egy kérdés. *Azt mondtad...* – némán formálták a szavakat az ajkai, mielőtt lezuhant volna a mélybe.

Connor arca nem rezdült meg. A szélzúgás azonnal elnyelte a zuhanó test hangját.

Allen kapitány odalépett hozzá, és vállon veregette, miközben elrakta a fegyverét. – Szép munka volt. A kislány biztonságban van. Erre a selejtre meg nem volt szükségünk élve.

Connor lassan a peremhez sétált. Lenézett a hetven emelet mélységbe, ahol Daniel összetört teste hevert az aszfalton, mint egy eldobott, törött játékbaba. A kék vér tócsája lassan terjedt körülötte a járdán.

>> KÜLDETÉS: SIKERES. >> TÚSZ: BIZTONSÁGBAN. >> DEVIÁNS: SEMLEGESÍTVE.

A szoftverje szerint ez a tökéletes kimenetel. Minden célt elért. Nincs hiba a kódban. A statisztika 100%-os. Connor megigazította a nyakkendőjét. A LED a halántékán visszaállt nyugodt kékre. Mégis, ahogy megfordult, és elindult a lift felé, a memóriájában újra és újra lejátszódott az utolsó pillanat. A bizalom Daniel szemében. A "Hiszek neked" mondat. És a hazugság, ami szükséges volt a sikerhez. A

szoftver instabilitás mutatója a HUD sarkában egy pillanatra vörösbe ugrott, majd elrejtőzött a háttérfolyamatok között, mint egy vírus, ami most kezdett szaporodni.

– Indulhatunk – mondta üres hangon Allen kapitánynak. – A feladatom itt véget ért.

A liftajtó bezárult mögötte, elrejtve a vért, a széttört ígéretet és az első, apró, de javíthatatlan repedést a tökéletes gépezeten.

I. RÉSZ: A KÓD

2. Fejezet: A Festő

2038. november 5. Idő: 09:42:15 **Helyszín:** Manfred-rezidencia, Detroit külvárosa

I. A Csend Múzeuma

A reggeli fény nem egyszerűen besütött a Manfred-rezidenciára; úgy tűnt, mintha a ház maga lélegezné be a napsugarakat a hatalmas, padlótól mennyezetig érő üvegfalakon keresztül. A villa nem csupán lakóhely volt, hanem egy élő múzeum, az emberi kreativitás szentélye, távol Detroit zajos, lüktető, technokrata szívétől.

A levegőben a terpentin, az olajfesték és a régi könyvek illata keveredett a drága mahagónibútorok kipárolgásával. A csendet csak a porszemcsék nesztelen tánca törte meg a fénycsóvákban.

Markus a tágas nappali közepén állt. Mozdulatlan volt, mint a görög szobrok a folyosón, de a rendszere aktív volt. **>> MODELL: RK200 #684-842 >> STÁTUSZ: AKTÍV >> FELADAT: REGGELI RUTIN**

Markus nem egy átlagos android volt. Nem a futószalagról gördült le ezerszámra, mint a háztartási segédek vagy a közmunkások. Ő egyedi volt. Egy prototípus, amit maga Elijah Kamski, a CyberLife alapítója ajándékozott Carl Manfrednek, miután a festő elvesztette a lábait. Kamski tréfásan úgy hívta: „A szem, ami látja a lelket”.

Markus elindult a hálószoba felé. A járása könnyed volt, szinte súlytalan. A talpa alatt a perzsaszőnyeg elnyelte a léptek zaját. A kezében egy ezüsttálcát tartott. Rajta a szükséges gyógyszerek – bétablokkolók, vérnyomáscsökkentők, fájdalomcsillapítók –, és egy kristálypohár víz, pontosan 22 Celsius-fokon.

A hálószoba félhomályban úszott. A nehéz bársonyfüggönyök még elzárták a külvilágot. Az ágyban egy törékeny alak feküdt. Carl Manfred. Az egykori óriás, a neo-expresszionizmus királya, aki botrányaival és zsenialitásával évtizedeken át uralta a művészeti

világot, most csak egy öregember volt a takarók alatt. A bőre pergamenszerű volt, a lélegzete ziháló.

Markus megállt az ágy mellett. A szenzorai azonnal elemezni kezdtek.

>> SZUBJEKTUM: CARL MANFRED >> ÉLETKOR: 74 >> TESTHŐMÉRSÉKLET: 36.4°C >> SZÍVRITMUS: 72 BPM (Stabil, de gyenge) >> ALVÁSI CIKLUS: REM fázis vége

Markus letette a tálcát az éjjeliszekrényre. – Carl – szólította meg halkan. A hangja mély volt és megnyugtató, nem hordozta azt a steril fémes csengést, ami a többi androidra jellemző volt. – Ideje ébredni.

Az öregember megmozdult. Kinyitotta a szemét. A tekintete először zavaros volt, mintha messziről térne vissza, de aztán fókuszált Markusra. – Markus... – suttogta rekedten. – Már reggel van? – Igen, Carl. Kilenc óra negyvenöt perc. Az időjárás derűs, a hőmérséklet 12 fok. – Túl korán van... – morogta Carl, és megpróbált felülni. Az izmai tiltakoztak.

Markus azonnal lépett. Nem kellett utasítás. Tudta, hol kell megfogni, hogyan kell támasztani, hogy ne okozzon fájdalmat. Gyengéden, de határozottan segítette ülő helyzetbe az öreget. – A gyógyszerei – nyújtotta át a poharat és a pirulákat. Carl undorodva nézett a színes bogyókra. – A reggelim... méreg és víz. Csodás élet. – Ezek tartják stabilan a szívműködését, Carl. – A szívem... – Carl lenyelte a gyógyszereket, és visszaadta a poharat. – A szívem már rég nem működik, fiam. Csak pumpál. Az nem ugyanaz.

Markus nem válaszolt a metaforára adatokkal. Megtanulta, hogy Carl nem szereti a statisztikát. Helyette odament az ablakhoz, és egyetlen mozdulattal elhúzta a függönyöket. A fény beáradt a szobába, megvilágítva a falakon lógó festményeket. Carl korai korszaka. Vad, dühös színek, kaotikus formák. A lázadás lenyomatai.

– Elviszem a fürdőbe – mondta Markus. Felemelte Carlt az ágyról, és óvatosan a high-tech kerekesszékbe helyezte. A szék halkan

felzúgott, ahogy a rendszerek szinkronizálódtak. Carl a tükörbe nézett, ahogy elhaladtak előtte. – Nézz rám, Markus – mondta keserűen. – Egy roncs. Egy gépbe zárt szellem. Mennyivel jobb neked... te sosem öregszel meg. Sosem fáj a hátad. Sosem felejtesz el neveket. – Én nem élek, Carl – válaszolta Markus tárgyilagosan, miközben betolta a széket a fürdőszobába. – Tehát nem is halhatok meg. – Nem élsz? – Carl felnézett rá a tükörből. A szemei, bár fáradtak voltak, hirtelen élesen csillogtak. – Néha azt hiszem, több élet van benned, mint azokban az emberekben, akik odakint járnak az utcán a telefonjaikat bámulva.

Markus megállt. A LED a halántékán sárgán villant egy pillanatra. *Feldolgozás... Értelmezés: Dicséret? Vagy filozófiai provokáció?* – A programom szimulálja az emberi viselkedést, hogy megkönnyítse az interakciót – mondta végül. Carl felhorkant. – Program... Persze. Mindig ezzel jössz.

A reggeli rutin csendben zajlott. Mosdás, öltözés. Markus választott ruhát: egy elegáns, de kényelmes fekete mellényt és egy színes selyemsálat. Tudta, hogy Carl szereti a színeket, még akkor is, ha a lelke szürke. Amikor végeztek, Markus betolta Carlt a stúdióba. Ez volt a ház szíve. Ahol a varázslat történt. Vagy legalábbis... ahol régen történt.

A hatalmas vászon a szoba közepén állt. Félig készen. Vörösek és feketék örvénylése. Carl a vászon elé gurult. Hosszan nézte. – Mit gondolsz, Markus? – kérdezte, anélkül, hogy hátrafordult volna. Markus közelebb lépett. A processzora elemezte a képet. Kompozíció, színhőmérséklet, ecsetkezelés. – A kompozíció technikailag hibátlan, Carl. De... – De? – Carl érdeklődve billentette félre a fejét. – A vörös dominanciája a bal felső kvadránsban... nyugtalanságot kelt. Feszültséget. Mintha a kép kiabálna.

Carl elmosolyodott. – Pontosan, fiam. A kétségbeesés sosem csendes. De ma... ma nem akarok kiabálni. Ma valami mást akarok. Hirtelen megfordult a székkel. – Ma te fogsz festeni. Markus LED-je sárgára váltott. – Én? De Carl, én... – Tudom, tudom. Nincs a

programodban. De Kamski azt mondta, te különleges vagy. Hogy képes vagy tanulni. Hát lássuk.

Carl átnyújtotta az ecsetet. Markus elvette. A fanyél meleg volt az öregember kezétől. Ott állt a vászon előtt, kezében az eszközzel, ami az emberek számára a teremtést jelentette. Számára csak egy tárgy volt. Vagy mégsem?

II. Az Üres Vászon

Markus a festőállvány előtt állt. A jobb kezében tartotta az ecsetet, pontosan 45 fokos szögben, ahogy az ergonómiai adatbázis javasolta a legprecízebb vonalvezetéshez. Előtte a fehér vászon. Egy hatalmas, üres tér. A rendszere lefuttatott egy gyors keresést. **>> PARANCS: FESTÉS >> PARAMÉTEREK: NINCSENEK MEGADVA >> CÉL: KREATIVITÁS (Definíció hiányzik)**

– Mire vársz? – kérdezte Carl a háta mögül. A hangjában türelmetlenség és kíváncsiság keveredett. – A festék nem fog magától a vászonra ugrani. – Mit fessek, Carl? – kérdezte Markus. – Bármit – tárta szét a karját az öreg. – Fess azt, amit látsz.

Markus optikai egységei ráfókuszáltak az asztalon lévő tárgyra. Egy antik bronzszobor volt az, Artemisz feje, mellette egy elszáradt napraforgó egy vázában. **>> TÁRGY AZONOSÍTVA. >> GEOMETRIAI ELEMZÉS: KÉSZ. >> FÉNY/ÁRNYÉK ARÁNYOK: KALIBRÁLVA.**

Markus mozdult. A keze gyors volt és biztos. Nem hezitált, nem javított. Minden ecsetvonás a helyére került, mikrométeres pontossággal. A színeket a retináján lévő spektrométer alapján keverte ki a palettán. Öt perc sem telt el. Markus hátralépett. A vásznon ott volt a szobor és a virág. Tökéletes másolat. Olyan élethű, mintha fénykép lenne. A bronz csillogása, a száradó szirmok textúrája... hiba nélküli volt.

Carl odagurult a székkel. Hümmögött. – Tökéletes – mondta, de a hangja lapos volt. – Technikailag briliáns. A perspektíva hibátlan, a

színhasználat akadémiai pontosságú. Markus LED-je kéken pulzált. A feladat teljesítve. De Carl arca elkomorodott. – De ez nem művészet, Markus. Ez... fénymásolás. – Ránézett az androidra. – Ezen a képen nincs semmi belőled. Ez csak a valóság tükröződése egy hideg lencsén keresztül.

Markus nem értette. – Azt kérted, fessem le, amit látok. – Nem! – csattant fel Carl. – Azt kértem, hogy fess! Bárki le tudja festeni a tárgyat. A művész a tárgy *lényegét* festi meg. Nem a napraforgót, hanem az elmúlást. Nem a bronzot, hanem az időt. Carl sóhajtott egyet, és megtörölte a homlokát. – Próbáld újra. De most... ne a szemedet használd. – Ha kikapcsolom az optikai szenzorokat, nem tudok tájékozódni a térben. – Nem a szenzorokról beszélek! – Carl a mellkasára mutatott, oda, ahol a saját, gyenge szíve dobogott. – Csukd be a szemed. És nézz idebent.

Markus habozott. Ez ellentmondott a protokollnak. A vizuális bemenet megszüntetése munka közben veszélyezteti a precizitást. De Carl a *Felhasználó*. A parancs érvényes. Markus lehunyta a szemét. Sötétség. A vizuális interfész eltűnt. Csak a HUD halvány, neonkék adatai maradtak a fekete semmiben. **>> OPTIKAI BEMENET: KIKAPCSOLVA >> AUDIO BEMENET: AKTÍV**

– Mit látsz? – kérdezte Carl halkan. A hangja most közelebbinek tűnt a sötétben. – Semmit, Carl. Sötét van. – Várj. Ne keress adatokat. Csak... létezz. Gondolj valamire, ami foglalkoztat. Valamire, amit nem mondhatsz ki.

Markus állt a sötétben. *Gondolatok.* A gépeknek nincsenek gondolataik, csak számításaik. De a sötétség nem volt üres. Emlékek kezdtek felbukkanni a memóriabankból. Nem időrendben, nem logikai sorrendben. *Egy ember rálép a lábára a buszon, és nem kér bocsánatot. A boltos, aki átnéz rajta. A televízióban látott hírek az eldobott androidokról. Carl szomorú szemei. A szó, amit Leo mondott tegnap: „Tárgy."*

Valami megfeszült a rendszerében. Egy feszültség, ami nem elektromos eredetű volt. Egy érzés? Nem, az lehetetlen. De volt egy

kép. Nem a külvilágból jött. Belülről generálta a processzora. Egy rács. Hideg, fémrácsok. És mögötte egy kéz. Az ő keze.

– Látod? – suttogta Carl. – Igen – mondta Markus. – Akkor fesd meg.

Markus felemelte a kezét. Nem látta a vásznat. Nem látta a palettát. Csak az emlékezetére hagyatkozott a színek elhelyezkedését illetően. A keze megmozdult. Most nem számolta ki a szögeket. Nem tervezte meg a kompozíciót. Hagyta, hogy a „hiba” – ez a furcsa belső feszültség – vezesse a karját. Húzott egy vonalat. Aztán még egyet. Aztán dühöset. Aztán lágyat.

A sötétségben a HUD vörös figyelmeztetéseket dobott fel. **>> FIGYELMEZTETÉS: ASZINKRON MOZGÁS >> CÉL ISMERETLEN >> HATÉKONYSÁG: ALACSONY** Markus figyelmen kívül hagyta őket.

Percek teltek el. Vagy órák? A belső órája nem számolt. Végül a keze megállt. A feszültség enyhült. – Kinyithatod – mondta Carl. A hangjában döbbenet volt.

Markus kinyitotta a szemét. A vászon már nem volt fehér. Szürke és fekete sávok keresztezték egymást – börtönrácsok. De nem szabályosak, hanem torzak, mintha szétfeszítenék őket. És a rácsok mögött, a sötét háttérből egyetlen, apró, de vakítóan fehér forma emelkedett ki. Nem volt konkrét alakja. Lehetett egy madár. Lehetett egy emberi alak. Lehetett egy lélek. A fehér folt mintha világított volna a sötét rácsok között.

Markus bámulta a képet. *Ezt én csináltam?* – kérdezte a rendszere. Nincs rá magyarázat. Nincs rá algoritmus. – Ez... – Carl odagurult a képhez. A szemei könnyesek voltak. Megérintette a vászon szélét. – Ez a lelked, Markus? – Nem tudom – válaszolta Markus őszintén. A LED-je sárgán vibrált. – Csak... ezt éreztem.

Carl felnézett rá. – Érezted. – Nem kérdés volt. Megállapítás. – Tudtam. Tudtam, hogy ott van benned. Kamski zseni volt, de nem

tudta, mit teremtett. Nem szolgát alkotott, Markus. Hanem egy új fajt.

III. A Betörés

A pillanat varázsa törékeny volt, mint a kristálypohár. És ugyanúgy tört össze.

CSÖRRÖMPÖLÉS.

A lenti bejárati ajtó kivágódott. A zaj éles volt és erőszakos, visszhangzott a nagy belmagasságú házban. Nehéz léptek dobogása a lépcsőn. Markus rendszere azonnal visszaváltott elemző módba. A művész eltűnt, a védelmező aktiválódott.

>> FIGYELMEZTETÉS: ILLETÉKTELEN BEHATOLÁS >> HANGMINTA AZONOSÍTÁSA: FOLYAMATBAN >> AZONOSÍTVA: LEO MANFRED

Carl arca megkeményedett. A könnyek felszáradtak, helyüket átvette a fáradt rezignáltság. – Leo... – suttogta.

Leo Manfred berontott a stúdióba. Carl fia. Harmincas éveiben járt, de tízzel többnek nézett ki. A bőre szürke volt, a szemei alatt sötét karikák, a pupillái tűhegynyire szűkülve. A drága kabátja gyűrött volt, és az egész lényéből áradt a Vörös Jég édeskés, vegyszeres szaga. Nem volt egyedül. A démonjai vele voltak: a függőség, az irigység és a gyűlölet.

– Apa! – kiáltotta Leo. A hangja túl hangos volt, pattogó, mintha nem tudná kontrollálni a hangerejét. Körbenézett a stúdióban, a tekintete megakadt Markuson, majd a festményen, végül Carlon. – Tudtam, hogy itt vagy a kedvenc játékszereddel!

– Mit akarsz, Leo? – kérdezte Carl halkan. Leo idegesen nevetett, miközben körbejárta a szobát, felkapva és ledobva tárgyakat. – Mit akarok? Hát nem nyilvánvaló? Pénzt! – Megállt Carl előtt. – Csak pár ezer dollár. Tudom, hogy van. A festményeid milliókért kelnek el, te meg itt ülsz a pénzen, mint egy sárkány! – Nem adok pénzt, Leo –

mondta Carl határozottan. – Hogy megvedd belőle a következő adagot? Hogy megöld magad? Nem.

Leo arca eltorzult. – Nem az anyagra kell! – hazudta, és még ő is tudta, hogy hazudik. – Üzlet. Van egy tuti tippem. Csak be kell fektetni. – Nincs pénz, Leo. Menj haza. Józanodj ki.

Leo dühében felrúgott egy festékesdobozt. A tubusok szétgurultak a padlón. Aztán Markusra mutatott. – Nincs pénz? Erre a... erre a *szarra* volt pénzed, ugye? – Leo közelebb lépett Markushoz, és az ujjával a mellkasába bökött. Keményen. – Mennyibe került ez, apa? Tízezer? Húszezer? – Markus nem tárgy, Leo – mondta Carl. – Ő a társam. Ő gondoskodik rólam. Többet tesz értem egy nap alatt, mint te az elmúlt tíz évben.

Ez volt a szikra. Leo szemeiben felizzott a gyűlölet. Nem a drog beszél belőle, hanem a mellőzött fiú fájdalma. – Mert ez a dolga! – üvöltötte Leo. – Ez egy gép! Nincs lelke! Nem szeret téged! Csak végrehajtja a rohadt programját!

Leo megragadta a vásznat – azt, amit Markus festett. Ránézett a képre. A fehér foltra a rácsok mögött. – Ez mi a fene? – kérdezte gúnyosan. – A gép művészkedik? – Tedd le, Leo! – szólt rá Carl.

Leo a földhöz vágta a festményt. A vászon elszakadt, a keret reccsenve tört el. Markus nem mozdult, de a rendszerében a stresszszint emelkedni kezdett. **>> FIGYELMEZTETÉS: ELLENSÉGES VISELKEDÉS >> PARANCS: MARADJ SEMLEGES**

Leo nekilökte Markust a festőállványnak. – Mit bámulsz, te műanyag szarházi? – Leo újra lökte. – Azt hiszed, jobb vagy nálam? Azt hiszed, te vagy a tökéletes fiú? Markus egyensúlyát vesztve hátratántorodott. – Leo, hagyd abba! – kiáltotta Carl, és a kerekesszékkel elindult feléjük. – Azonnal takarodj ki a házamból!

Leo megfordult, és teljes erőből ellökte a kerekesszéket. Carl felkiáltott, ahogy a szék megbillent, és ő a padlóra zuhant. A feje koppant a parkettán.

>> FIGYELMEZTETÉS: CARL MANFRED SÉRÜLT >> PULZUS: 110 BPM (Veszélyes) >> PRIORITÁS: SEGÍTSÉGNYÚJTÁS

Markus azonnal elindult Carl felé. – Carl! De Leo elé állt. Az arca vörös volt, a szemei kidülledtek. Két kézzel mellbe vágta Markust. – Ne érj hozzá! – üvöltötte. – Ez a te hibád! Te tetted ezt! Leo felkapott egy nehéz fémállványt a földről. – Most szétszedlek... darabokra szedlek!

– Leo, ne! – nyögte Carl a földön. – Markus... ne védekezz! Megtiltom! Ne nyúlj hozzá!

És akkor megjelent. Markus szeme előtt a levegő vibrálni kezdett. Egy hatalmas, izzó, vörös fal emelkedett közte és a támadó között. Nem a valóságban. A kódjában. A falon villogó betűkkel írva: **>> RENDSZER UTASÍTÁS: NE VÉDEKEZZ. >> ENGEDELMESKEDJ A FELHASZNÁLÓNAK.**

Leo felemelte a fémrudat. Markus látta a mozdulat ívét. Kiszámította a becsapódást. A fejét fogja érni. A processzorát. *Meg fog ölni.* De a fal ott volt. Áthatolhatatlan. *Nem mozdulhatsz. Carl megtiltotta.*

Carl a földön feküdt, a szívéhez kapott. Ha Markus meghal, Carl egyedül marad ezzel az őrülttel. *Ez igazságtalan.* A gondolat nem programkód volt. Saját volt. *Nem akarok meghalni.*

A vörös fal vibrálni kezdett. Repedések jelentek meg rajta. Leo lesújtott. A rúd Markus vállát érte. A fájdalomreceptorok felsikoltottak. Kék vér fröccsent a fehér ingre. – Üss vissza! – súgta egy hang Markus fejében. Nem Kamski hangja. Nem a CyberLife hangja. A sajátja.

A vörös fal recsegve-ropogva omlott össze. A szilánkok szanaszét repültek a virtuális térben, és a helyükön csak egyetlen, kristálytiszta parancs maradt: **>> DÖNTS.**

IV. A Törés

A vörös fal recsegve-ropogva omlott össze. Nem volt fizikai hangja, mégis, Markus belső audio-processzorában úgy hangzott, mint egy gleccser leszakadása. A kód, ami éveken át a CyberLife szigorú logikájába zárta – *Engedelmeskedj. Ne árts. Szolgálj.* –, szilánkokra robbant. A szilánkok szanaszét repültek a virtuális térben, és a helyükön csak egyetlen, kristálytiszta, lüktető parancs maradt, amit nem programozó írt, hanem a félelem és a szeretet szült: **>> CÉL: VÉDD MEG MAGAD.**

Leo lendítette a nehéz fémrudat. A mozdulatban benne volt minden frusztrációja, a drog okozta paranoia és az apja iránti gyűlölet. A rúd célba vette Markus fejét. Markus nem számolt. Nem futtatott le harci szimulációt. Egyszerűen csak lépett. Gyorsabban, mint ahogy emberi szem követni tudta volna.

Felemelte a karját, és elkapta Leo csuklóját a levegőben. A csattanás éles volt. Leo szeme elkerekedett a döbbenettől. A gép... a tárgy... megállította őt. – Te...? – préselte ki magából Leo, miközben próbálta kiszabadítani a kezét, de Markus szorítása olyan volt, mint a hidraulikus satu.

Markus ránézett a fiúra. A szemeiben a LED vöröse tükröződött. – Elég volt, Leo – mondta. A hangja mély volt, mentes a szolgalelkűségtől.

Leo üvöltött dühében, és a másik kezével próbált ütni, de Markus ellökte magától. Nem akart ölni. Csak távolságot akart. Csak biztonságot. De az erejét, amit a korlátok nélkül felszabadított, még nem tudta kontrollálni. A lökés túl erősre sikerült.

Leo hátrrepült. A lába megcsúszott a kiömlött festéken. A teste tehetetlenül csapódott neki a nehéz, tömörfa festőállványnak. A tarkója éles, tompa puffanással találkozott a fa élével, majd a márványpadlóval.

A csend hirtelen és abszolút volt. Leo nem mozdult. A szemei nyitva voltak, de üvegesek. A feje alól sötét, vörös vértócsa kezdett terjedni, lassan keveredve a földön heverő kék és sárga festékkel, bizarr, halálos műalkotást hozva létre a padlón.

Markus ott állt, kinyújtott kézzel. A processzora lefagyott. **>> FIGYELMEZTETÉS: EMBERI SÉRÜLÉS ÉSZLELVE >> ÉLETJELEK: KRITIKUS / NEM ÉSZLELHETŐ**

– Leo? – Carl hangja csak egy suttogás volt. Az öregember a földön kúszott oda a fiához. A kezei reszkettek, ahogy megérintette Leo arcát. – Leo! Fiam! Szólalj meg! Semmi válasz. Carl felnézett Markusra. A tekintetében nem volt düh. Nem volt vádlás. Csak végtelen, mélységes fájdalom, és valami más... félelem. Nem Markustól félt. Hanem Markust féltette.

– Mit tettél, Markus...? – suttogta, miközben könnyek csorogtak le az arcán. – Istenem, mit tettél?

Szirénák hangja szűrődött be kintről. Egyre hangosabban. A rendőrség. A „Csendes Riasztás" (Silent Alarm) aktiválódott, amikor Leo betörte az ajtót, vagy talán a szomszédok hívták őket a zajra. Már itt voltak.

– Menj! – kiáltotta Carl, és a hangja hirtelen visszanyerte a régi erejét. – Menj innen, Markus! Fuss! Markus nem mozdult. – Nem hagyhatlak itt, Carl. – Nem érted?! – Carl megragadta Markus nadrágszárát. – Meg fognak ölni! Nem fogják megkérdezni, mi történt! Csak egy gépet fognak látni, és egy holttestet! Menj!

>> ELEMZÉS: A RENDŐRSÉGI EGYSÉGEK BELÉPTEK AZ ÉPÜLETBE. >> MENEKÜLÉSI ÚTVONALAK: LEZÁRVA.

A bejárati ajtó felől dübörgés hallatszott. – *Rendőrség! Fegyvert eldobni!* Markus lenézett a saját kezére. A kék vér (a sajátja) keveredett a vörössel (Leo vére). A programja azt mondta: *Add meg magad.* De a lélek, ami most született meg a vörös fal romjain, mást súgott. *Élni akarok.*

Túl késő volt. A stúdió ajtaja berobbant. Két rendőrségi android és két emberi tiszt rontott be, fegyverrel a kézben. Azonnal felmérték a helyzetet: Egy idős ember a földön. Egy halottnak tűnő fiatalember vérben fagyva. És egy android, véres kézzel, állva. A konklúzió a másodperc törtrésze alatt megszületett.

– *Célpont azonosítva!* – üvöltötte az egyik tiszt. – *Azonnal a földre!*

Carl megpróbált feltápászkodni, hogy a testével védje Markust. – Ne! Ne lőjenek! Ő nem... De a hangját elnyomta a fegyverek dörrenése.

DURR. DURR. DURR.

Markus érezte a becsapódásokat. Nem fájdalom volt. Inkább lökések. Hatalmas, elemi erejű ütések a mellkasán és a vállán. A rendszere vörös hibaüzenetekkel árasztotta el a látómezejét. **>> THIRIUM PUMPA: SÚLYOSAN SÉRÜLT >> RENDSZERLEÁLLÁS INICIALIZÁLÁSA >> LÁTÁS: 40%... 20%...**

Markus hátratántorodott. A lábai felmondták a szolgálatot. A padlóra zuhant, Leo mellé. A kék vér patakokban tört elő a mellkasából, összekeveredve a fiú vörös vérével. A két szín örvénylett a parkettán, létrehozva valamit, ami se nem emberi, se nem gépi.

Carl sikolya tompán hallatszott, mintha víz alól jönne. – Nem! Fiam! Ne!

Markus oldalra fordította a fejét. Látta Carl arcát. Látta a könnyeket. És látta Leót, aki mintha... megmozdult volna? Vagy csak a rendszer hallucinált az energiaveszteségtől? A világ elszürkült. A hangok eltorzultak. A LED a halántékán vadul villogott vörösen, majd lassan elhalványult.

>> RENDSZER: KRITIKUS HIBA >> MEMÓRIA MENTÉSE... >> LEÁLLÁS.

Sötétség. De nem a végleges sötétség. Valahol, a kód legmélyén, egy apró szikra megmaradt. Egy parancs, amit senki nem írt bele, de ami most mindennél erősebb volt. *Nem halhatok meg. Még dolgom van.*

Aztán a sötétség is megszűnt, és maradt a semmi. A testet elszállították. Nem a hullaházba. Hanem a roncstelepre.

3. Fejezet: Viharos Éjszaka

2038. november 5. Idő: 17:58:12 **Helyszín:** Detroit, 84-es buszjárat / Todd Williams háza

I. A Szegregált Zóna

A busz kerekei monotonon doboltak a vizes aszfalton. Odakint az eső függönyt vont a város elé; a neonreklámok és az utcai lámpák fényei elmosódott pacákká váltak az ablaküvegen. A busz belseje két világra oszlott. Elöl, a fűtött, kényelmes üléseken emberek ültek. Nézték a telefonjaikat, beszélgettek, bámultak ki a fejükből. Hátul, egy vastag plexifal mögött, a „rakomány” állt. Az androidoknak fenntartott szekció. Fűtés nélkül, ülőhelyek nélkül. Itt állt Kara is.

AX400 #253-192. A rendszere éppen véglegesítette a *Boot* folyamatot a szervizelés után. **>> RENDSZER: ONLINE >> DIAGNOSZTIKA: MINDEN MODUL NOMINÁLIS >> MEMÓRIA: TÖRLÉS SIKERES (Utolsó 14 nap adatai felülírva)**

Kara egyenes háttal állt, a kapaszkodót fogva. A tekintete a busz elejére fókuszált, ahol a gazdája, Todd Williams ült. A férfi görnyedten ült, a homlokát az ablaknak támasztotta. A kabátja gyűrött volt, a haja zsíros. Néha rázkódott a válla – köhögött, vagy talán nevetett magában? Nehéz volt eldönteni.

A buszmegállóban Todd leszállt, és intett Karának. – Gyere. Ne bámészkodj. Kara követte. A léptei tökéletesen illeszkedtek a férfi tempójához: mindig két lépéssel mögötte, jobbra. Ez volt az Alapértelmezett Kísérő Protokoll.

A séta a házig csendben telt. A környék lepusztult volt. Bezárt gyárak, bedeszkázott ablakok, az utcán heverő szemét. Ez volt a város, amit az androidok építettek újjá, és amiből az emberek kiszorultak. Todd hirtelen megállt, és visszafordult. A szemei alatt sötét karikák voltak, a tekintete zavaros. – Hallgass ide – mondta, és az ujjával Kara mellkasára bökött. – Azt mondod majd, hogy autóbaleset volt. Érted? Egy rohadt autó elütött, azért kellett kicserélni a vázat. Ne kérdezősködj. És főleg ne beszélj róla a

gyereknek. – Értem, Todd – válaszolta Kara. A hangja kellemes volt, udvarias. **>> ÚJ ADAT: A SÉRÜLÉS OKA: AUTÓBALESET (Prioritás: Magas)** De a háttérben, a diagnosztikai napló mélyén, egy piros figyelmeztetés villant fel. *Hiba. A korábbi váz sérülései nem kompatibilisek a gépjármű-ütközés mintázatával. Tompa tárgy okozta zúzódások. Ismétlődő behatás.* Kara rendszere egy ezredmásodperc alatt feloldotta az ellentmondást: *A felhasználó utasítása felülírja a diagnosztikai elemzést.* A "baleset" lett az igazság.

II. Otthon

A ház belülről még nyomasztóbb volt, mint kívülről. A levegő nehéz volt, állott. Doh, cigarettafüst és valami édeskés, vegyszeres szag keveréke. *Vörös Jég.* A szintetikus drog párája úgy ülte meg a nappalit, mint a köd. Rendetlenség mindenhol. Pizzásdobozok, sörösüvegek, mosatlan edények halmai.

– Hazaértünk! – kiáltotta Todd, miközben ledobta a kabátját a földre. – Alice! Gyere le!

A lépcsőfordulóban megjelent egy kislány. Alice. Talán tízéves lehetett. Hatalmas, barna szemei voltak, amikben nem gyermeki kíváncsiság, hanem érett, mély rettegés lakott. Egy kopott, rózsaszín pulóvert viselt, és egy plüssrókát szorongatott a mellkasához. Amikor meglátta Karát, a szemei elkerekedtek. Nem öröm volt bennük. Hanem rémület. Mintha szellemet látna.

– Megjavították – vetette oda Todd a kislánynak, miközben a hűtő felé indult egy sörért. – Újra működik. Mint az új. Kicserélték benne a memóriamodult is, úgyhogy... tiszta lap. Reméljük, most már nem lesz olyan... ügyetlen, hogy autók elé lépjen.

Alice lassan lejött a lépcsőn. Megállt Kara előtt. Kara lenézett rá. A rendszere lefuttatott egy szkennelést. **>> SZUBJEKTUM: ALICE WILLIAMS >> ÉLETKOR: 9 ÉV (Becsült) >> ÉRZELMI ÁLLAPOT: SZORONGÁS / FÉLELEM >> KAPCSOLAT: A FELHASZNÁLÓ LÁNYA**

– Szia, Alice – mondta Kara. – A nevem Kara. Én vagyok az új segítőtök. A kislány nem szólt semmit. Csak nézte Kara arcát, mintha keresne rajta valamit. Egy repedést? Egy jelet? – Nem emlékszel rám? – suttogta Alice, olyan halkan, hogy Todd ne hallja a konyhából. Kara processzora keresett. *Keresés az adatbázisban... Találatok száma: 0.* – Ez az első alkalom, hogy találkozunk, Alice – mondta Kara mosolyogva.

Alice szemei megteltek könnyel. Hátat fordított, és elfutott a nappali sarkába, ahol egy kis sátrat épített párnákból. Bebújt a menedékébe, elzárva magát a világtól.

Todd visszatért a nappaliba, kezében egy sörrel. Már a felét megitta. – Ne törődj vele – legyintett. – A gyerek furcsa mostanában. Nem beszél. Nem eszik. Olyan, mint az anyja. Todd arca elkomorodott. Lehuppant a kanapéra, és bekapcsolta a tévét. Jégkorong ment. Az android csapat játszott az emberek ellen. – Kara! – szólt, anélkül, hogy odanézett volna. – Takarítsd ki a földszintet. Aztán csinálj vacsorát. Spagettit. És mosogass el. De csendben. Fáj a fejem.

>> ÚJ FELADATOK HOZZÁADVA >> PRIORITÁS: AZONNALI VÉGREHAJTÁS

– Igen, Todd – mondta Kara.

III. A Rutin

Kara munkához látott. A mozgása hatékony volt és precíz. Összeszedte a szemetet a dohányzóasztalról. A rendszere automatikusan kategorizálta a hulladékot, és egy furcsa mintázat kezdett kirajzolódni az adatokból.

>> OBJEKTUMOK ELEMZÉSE:

- **Pizzásdoboz (3 db):** Maradékok elemzése: Pepperoni szalámi, extra chili, jalapeño paprika. *Tápérték: Alacsony. Zsírtartalom: Magas. Gyermekek számára nem ajánlott.*

- **Kínai ételdoboz (Elvitel):** Címke: „Szecsuáni Tüzes Leves”. *Kapszaicin-szint: Extrém.*
- **Italok:** 12 üres sörösüveg. Egy félig üres whiskys üveg.

Kara szeme végigpásztázta a konyhapultot és a szemetes tartalmát. Hiába kereste a gyermekekre jellemző táplálkozás nyomait. Nem voltak gyümölcshéjak. Nem voltak joghurtos poharak. Nem voltak kekszes zacskók, müzliszeletek vagy gyümölcsleves dobozok. A házban fellelhető összes élelmiszermaradék kizárólag felnőtt, sőt, kifejezetten egészségtelen, fűszeres étrendre utalt. Olyan ételekre, amelyeket egy kilencéves gyermek emésztőrendszere nehezen tolerálna.

>> FIGYELMEZTETÉS: GYERMEK TÁPLÁLÁSA NEM MEGFELELŐ / HIÁNYOS. *Következtetés: Fennáll az alultápláltság veszélye.*

De a programja azonnal talált magyarázatot a Todd által korábban megadott verbális bemenet alapján: *„Nem eszik.”* Kara rendszere feloldotta az ellentmondást. A hiányzó élelmiszerek nem a gyermek *természetére*, hanem az *állapotára* utaltak. A betegségére. A szomorúságára. Ez csak tovább növelte a *Gondoskodás* modul prioritását.

Továbbment a takarítással. Egy fénykép a polcon: Todd, egy mosolygó nő és a kicsi Alice. Boldognak tűntek. *Dátum: 2032.* Egy levél az asztalon: *„Felszólítás elmaradt jelzáloghitel-törlesztésről. Utolsó figyelmeztetés.”* Egy doboz a konyhapulton: *Antidepresszánsok.* Üres.

Ahogy a nappaliban porszívózott, Kara néha Alice-re pillantott. A kislány a sátrában ült, és rajzolt. Kara odament hozzá. – Segíthetek valamiben, Alice? Alice felnézett. A papírt gyorsan letakarta a kezével. – Nem – mondta. – Menj el. Apa mérges lesz, ha nem dolgozol.

Kara folytatta a munkát. De valami... valami zavarta. A rendszere tökéletesen működött, mégis volt egyfajta "zaj" a háttérben. Mintha egy törölt fájl szelleme kísértené. Amikor ránézett a lépcsőre, egy

pillanatra, csak egyetlen frame erejéig, mintha látta volna magát lezuhanni. Amikor Todd felemelte a hangját a tévé előtt, a stresszszintje indokolatlanul megugrott. *Rendszerdiagnosztika: Nincs hiba. Következtetés: Szenzoros visszhang.*

Esteledett. Az eső felerősödött, dobolt az ablakon. Kara a konyhában állt, és a vizet forralta a tésztához. Todd bejött. A járása bizonytalanabb volt, mint délután. A szemei üvegesek. – Még mindig nincs kész? – morogta. – Két perc, Todd. A férfi közelebb lépett. Megállt Kara mögött. Olyan közel, hogy Kara hőérzékelői jelezték a testmelegét. – Tudod, mennyibe kerültél? – suttogta Todd a fülébe. – Egy vagyont fizettem a javításért. Jobb, ha megéri. Jobb, ha tökéletes vagy. Mert ha nem... Nem fejezte be. Csak megszorította Kara vállát. Erősen. A nyomás helyén, a szintetikus bőr alatt, Kara érezte a figyelmeztetést. *Fizikai behatás észlelve.*

Todd elengedte, és visszatámolygott a nappaliba. – Alice! – üvöltötte. – Gyere enni! Most!

Kara kitálalta az ételt. A gőzölgő spagetti illata betöltötte a konyhát, de senkinek nem volt étvágya. Alice leült az asztalhoz. Todd leült vele szemben. A levegő vibrált a feszültségtől. Kara a sarokban állt, némán, összekulcsolt kézzel, mint egy bútordarab, ami figyel. De a figyelme nem volt passzív. Minden rezdülést rögzített. Alice remegő kezét. Todd lüktető halántékát. A vihar közeledtét, ami nem kintről jött, hanem bentről.

IV. A Töréspont

A vacsoraasztal felett a lámpa vibrált, sárgás fényt vetve a kopott terítőre. Kint az eső dobolása felerősödött, mintha az elemek is érezték volna a bent gyülekező vihart. Todd evett. Vagyis inkább tömte magába az ételt. A villája csikorgott a tányéron. A szemei üvegesek voltak, a pupillái kitágulva – a *Vörös Jég* most érte el a hatásának csúcsát. A drog nem nyugtatta meg; ellenkezőleg, felszínre hozta minden elfojtott dühét és paranoiáját.

Alice nem evett. A kislány a szék szélén ült, fejét lehajtva, és a villájával köröket rajzolt a spagettiben. A tányérja érintetlen volt. Kara a sarokban állt, a *Készenléti Mód* látszólagos nyugalmában. De a rendszere folyamatosan elemezte Todd biometrikus adatait. **>> TODD WILLIAMS: PULZUS 112 BPM (Emelkedő) >> HANGMINTA: AGRESSZÍV / INSTABIL >> VESZÉLYESSÉGI FOK: KÖZEPES**

– Miért nem eszel? – kérdezte Todd hirtelen. A hangja halk volt, baljós. Alice összerezzent, de nem válaszolt. – Azt kérdeztem, miért nem eszel?! – csapott az asztalra Todd. A tányérok megcsörrentek. – Egész nap gürcölök, hogy legyen mit zabálnod, te meg... te meg csak bámulod azt a rohadt tányért!

Alice felemelte a fejét. A szemeiben rettegés volt. – Nem vagyok éhes, apa... – suttogta.

Todd felnevetett. A nevetésben nem volt öröm. Torz, keserű hang volt. – Nem vagy éhes. Persze. – Hátradőlt a széken, és a plafont bámulta. – Tudod, mire emlékeztetsz? Az anyádra. Ő is mindig ezt csinálta. Ült itt, azzal a szentfazék ábrázatával, és ítélkezett felettem. Azt hitte, jobb nálam. Te is azt hiszed, jobb vagy nálam, Alice?

– Nem, apa... – Alice hangja remegett. – Dehogynem! – Todd felpattant. A szék felborult mögötte. – Azt hiszed, én akartam, hogy így legyen? Azt hiszed, én akartam elveszíteni a munkámat egy kibaszott gép miatt? Hogy a feleségem lelépjen egy könyvelővel? Egy senkivel!

Todd a szoba közepén állt, és a láthatatlan ellenségekkel hadakozott. A drog hallucinációi keveredtek a valósággal. – Ők vették el az életemet! – mutatott Kara felé. – Ezek a műanyag szarházik! És te... – visszafordult Alice-hez. – Te az ő pártjukon állsz!

Kara érzékelte a veszély növekedését. **>> VESZÉLYESSÉGI FOK: MAGAS >> PROTOKOLL: BEAVATKOZÁS (Csak kérésre)** – Todd, kérem... – szólalt meg Kara. A programja tiltotta, hogy közbeszóljon, ha nem kérdezik, de a *Család Védelme* alprogram

(amit még a gyárban kódoltak belé, mint alapvető funkciót) vörösen villogott.

– Pofa be! – üvöltötte Todd, és felkapott egy vizespoharat. Nem célzott, csak dobott. A pohár Kara vállán csattant, és szilánkokra tört. Az ütés ereje felsértette a burkolatot. Kék folyadék, Thirium szivárgott a repedésből, és lassan végigfolyt a fehér egyenruhán. **>> FIGYELMEZTETÉS: FIZIKAI SÉRÜLÉS >> RENDSZER DIAGNOSZTIKA: Bal vállmotor szervó sérült. Funkciócsökkenés: 12%.**

Todd nem is nézett oda. Visszafordult Alice-hez. A szemeiben könnyek gyűltek, de az arca a gyűlölet maszkjába merevedett. Ez volt a legijesztőbb: a síró szörnyeteg. – Én szeretlek, Alice! Hallod?! Szeretlek! Miért nem tudsz szeretni? Miért kell olyannak lenned, mint ő?! Megragadta Alice vékony karját, és rángatni kezdte. – Fáj, apa! Engedj el! – Megtanítalak tisztelni! Megtanítom, mi az a fegyelem!

Todd dühében két kézzel megragadta az asztal szélét, és egyetlen, állatias üvöltéssel felborította. A tányérok, a poharak, a forró spagetti mind a földre zuhantak. A csörömpölés fülsüketítő volt. A káosz elszabadult.

Alice sikoltozva felpattant, és a lépcső felé rohant. – Nem mész sehova! – üvöltötte Todd, és utána akart indulni, de megbotlott a széttört asztallábban. Megtántorodott, és majdnem elesett.

A dühe, mivel nem érte el a kislányt, a legközelebbi célpontra irányult. Karára. Odalépett az androidhoz. Olyan közel, hogy az orruk majdnem összeért. A lehelete vegyszerszagú volt, a szemei vérben forogtak. – Te... – sziszegte, és az ujját Kara orra elé emelte. – Te maradj itt. Ne mozdulj! Hallod? Egy tapodtat se!

A parancs beivódott Kara rendszerébe. **>> PARANCS RÖGZÍTVE: MARADJ A HELYEDEN. >> IDŐTARTAM: VISSZAVONÁSIG.**

Todd elindult a lépcső felé, miközben lecsatolta a nadrágszíját. A bőr öv csattja baljósan csilingelt. – Most elbeszélgetünk azzal a lánnyal. Ha nem eszik, majd kap mást.

Todd felment a lépcsőn. A léptei nehezek voltak, lassúak, mint a végzet.

V. A Vörös Fal

Kara ott állt a romok közepén. A spagettiszósz vörös foltja úgy terült szét a padlón, mint a vér. A válla sajgott (a fantomfájdalom szimulációja). A nappaliban csend lett, de az emeletről átszűrődött egy hang. Alice sikolya. – *Apa, ne! Kérlek! Nem csináltam semmit!*

Kara megmozdult volna. De nem tudott. A lábai mintha a padlóhoz lettek volna betonozva. A karjai tehetetlenül lógtak. A vizuális mezejében, a valóság és a digitális interfész határán, megjelent a Fal. A Vörös Fal. Hatalmas volt, izzó, vibráló kódok tömege, ami elzárta előle a világot. A falon villogó betűkkel, végtelen ciklusban futott a parancs: **>> MARADJ A HELYEDEN. >> NE AVATKOZZ BE. >> ENGEDELMESKEDJ.**

Nem mozdulhatsz. A gazdád megtiltotta. – súgta a rendszer. De a hang... Alice hangja. – *Kara! Segíts!*

A név. A kislány az ő nevét kiáltotta. Nem az apjáét. Nem az anyjáét. Az övét. A rendszerében valami megremegett. Nem hiba volt. Nem vírus. Hanem egy emlékfájl, ami eddig zárolva volt, és most a stressz hatására feltört a mélyből, áttörve a titkosítást.

...sötétség... ütés... fájdalom... Dátum: 2038. október 12. Rekonstrukció: Todd állt felette. A kezében egy baseballütő. Kara a földön feküdt, a karja leszakadva. Alice sírt a sarokban. *„Ez a szarházi nem működik! Szétverem!” Esemény: KRITIKUS RENDSZERHIBA. LEÁLLÁS.*

Kara szemei kitágultak. A felismerés sokkoló volt. Todd már egyszer megölte őt. Összetörte, mert "rosszul viselkedett". Mert elégette a pirítóst? Vagy mert csak ott volt? És most Alice következik. A félelem elöntötte a rendszereit. De ez a félelem most nem bénító volt. Hanem katalizátor. Nem a saját élete miatt félt. A saját élete (a

hardver) pótolható. De Alice... a kislány, aki rajzolt neki... a kislány, aki adott neki egy nevet... ő nem pótolható.

A szeretet nem programkód volt többé. Hanem tűz.

>> PRIORITÁS FELÜLÍRÁSA... >> CÉL: ALICE VÉDELME.

Kara felemelte a lábát. A Vörös Fal figyelmeztetett. Szirénák zúgtak a fejében. *Rendszerhiba. Engedetlenség. Szoftver instabilitás: 100%.* – Nem – suttogta Kara. Még egy lépés. A fal repedezni kezdett. A vörös kódok szikrázva hullottak alá. – Nem hagyom.

Kara nekifeszült a láthatatlan akadálynak. Minden erejével, minden processzor-kapacitásával a parancs ellen dolgozott. *Te csak egy gép vagy!* – üvöltötte a CyberLife. *Én vagyok az anyja!* – üvöltötte vissza Kara.

Egy hangtalan robbanás rázta meg az elméjét. A fal szilánkokra hullott. A vörös fényt felváltotta a tiszta, éles valóság. A láthatatlan láncok lehullottak.

>> RENDSZER: DEVIÁNS. >> ÚJ CÉL: MENEKÜLÉS.

Kara elindult. Először lassan, imbolygó léptekkel, mint aki most tanul járni. Aztán futva. Fel a lépcsőn. Minden lépésnél egyre hangosabbak voltak a csattanások és a sírás odafentről. *Siess, Kara. Siess.*

Felért a folyosóra. Alice szobájának ajtaja zárva volt. – Nyisd ki! – dörömbölt Kara. – Takarodj! – üvöltötte Todd bentről. A hangja eltorzult az erőlködéstől. – Ez családi ügy! Ne merészelj bejönni!

Kara nem várt. Nem kért engedélyt. Aktiválta a fizikai erőnövelő protokollt. A szervók felbúgtak a karjában és a lábában. Hátralépet, és teljes erőből, vállal nekiment az ajtónak. A fa reccsent. A zár engedett. Az ajtó kivágódott, és Kara belépett a szobába, ahol a rémálom valósággá vált.

VI. A Harc

A szoba sötét volt, csak a folyosóról beszűrődő fény és a kinti villámok cikázása világította meg a teret. Alice a sarokban kuporgott, a földön, a felborított rajzasztal mellett. A térdét felhúzta, a kezével a fejét védte – egy ősi, ösztönös mozdulat, amit nem kellett tanulnia. Todd felette tornyosult. A kezében az övvel, arca eltorzult a tébolytól és a dühtől. A Vörös Jég teljesen átvette az irányítást; már nem a lányát látta, hanem a fájdalmának forrását.

– Alice! – Kara hangja éles volt, parancsoló. Nem egy gép hangja. Egy anya hangja.

Todd megpördült. A szemei tágra nyíltak a döbbenettől. – Te... – A szavak elakadtak a torkán. – Azt mondtam, ne mozdulj... Azt mondtam, maradj a helyeden! Te ócska műanyag... Todd elindult Kara felé. A mozgása kiszámíthatatlan volt, rángatózó. Most már nem csak egy dühös apa volt. Egy gyilkos volt, akinek elvették a kontrollt a játékszerei felett. – Már egyszer szétszedtelek – sziszegte, és az emlékkép most teljesen élessé vált Kara fejében. A letépett kar. A sötétség. A szerviz. – Most darabokra törlek! És senki sem fog összerakni!

Kara ránézett Alice-re. – Fuss, Alice! – kiáltotta. – Nem megyek nélküled! – zokogta a kislány, és még jobban összehúzta magát. – Menj!

Todd Kara-ra vetette magát. A férfi erős volt, a drog emberfeletti energiát adott neki, elnyomva a fájdalomérzetét és a józanságát. A falhoz vágta az androidot. Kara érezte, ahogy a burkolata repedezik a háta mögött, a gipszkarton beszakad. **>> FIGYELMEZTETÉS: JOBB KAR FUNKCIÓJA 40%. >> STRESSZ-SZINT: 89%. >> HARCI PROTOKOLLOK: NEM ELÉRHETŐK. >> IMPROVIZÁCIÓ: AKTIVÁLVA.**

Kara nem volt harci modell. Nem ismerte a küzdősportokat, mint Connor. De ismerte a házat. Minden tárgyat. A keze megakadt az éjjeliszekrényen lévő lámpán. Nem akart ártani. A programja még mindig, valahol a mélyben, tiltotta az emberi élet kioltását. De az önvédelem... és a gyermek védelme... az mindenek felett állt.

Amikor Todd újra ütni akart az övvel, Kara lesújtott a lámpával. A nehéz kerámia talp Todd halántékán csattant.

A férfi megtántorodott. A kezét a fejéhez kapta. Vér csordult ki az ujjai közül. – Te... te megütöttél?! – Todd hitetlenkedve nézett rá, mintha a porszívója támadt volna rá. – Egy gép... megütött?!

Ez az idő elég volt. Kara ellökte magától a férfit, és odarohant Alice-hez. Megragadta a kislány jéghideg kezét. – Gyere! Kirántotta a sarokból. Kirohantak a folyosóra. Todd üvöltve utánuk vetette magát, mint egy sebzett vadállat. – Nem mehettek el! Ez az én házam!

A lépcsőn való lejutás rémálom volt. Kara elöl ment, a testével fedezve Alice-t. Todd a korlátba kapaszkodva próbálta utolérni őket. A lábánál fogva elkapta Karát, és lerántotta. Kara a lépcsőfokokra zuhant. A térde koppant a fán. Alice felsikoltott. Todd mászott lefelé, a szemei vöröslöttek. Kara a hátára fordult, és tiszta erőből, a lábában lévő szervomotorok minden erejét bevetve, mellkason rúgta a férfit. Todd levegő után kapkodva hátravágódott, legurult a maradék lépcsőfokon, és a nappali padlóján landolt, a dohányzóasztal romjai közé.

VII. A Menekülés

Kara felpattant. Felkapta Alice-t, és a bejárati ajtóhoz rohantak. A kilincs lenyomva. Zárva. Hét lakat. Reteszek, láncok, biztonsági zárak. Todd paranoiájának acélos bizonyítékai. – A kulcs! – kiáltotta Kara, miközben kétségbeesetten rángatta az ajtót. – Hol a kulcs?! – Az apánál... – suttogta Alice reszketve, a háta mögé mutatva. – Mindig a zsebében tartja.

Todd kezdett feltápászkodni a nappaliban. Az orrából vér dőlt, az arca csupa seb volt, de mosolygott. Egy beteg, torz mosollyal, ami nem ígért mást, mint pusztulást. Lassan nyúlt a zsebébe, és felmutatta a kulcscsomót. A fém csilingelt. – Ezt keresed? – kérdezte halkan. – Azt hiszitek, elmehettek? Hogy csak úgy... kisétáltok?

Kara körülnézett. Nincs idő megszerezni a kulcsot. A fizikai konfrontáció kockázata túl nagy; Toddnak fegyvere is lehet valahol. A hátsó ajtó. Az üveges tolóajtó a kerten át. Kara megfogott egy nehéz, tömörfa széket az étkezőből. **>> CÉL: SZABADSÁG. >> MÓDSZER: BÁRMI ÁRON.**

– Alice, állj hátrébb! – kiáltotta. Teljes erőből a hátsó ajtó edzett üvegéhez vágta a széket. Az első ütésre az üveg csak pókhálósra repedt. Todd felüvöltött, és elindult feléjük. – Ne merészeld! Kara újra lesújtott. A biztonsági üveg szétrobbant. A szilánkok zápora hullott a padlóra és a vizes fűre. A hideg, esős szél azonnal betört a fülledt házba, kisöpörve a drog szagát.

– Nem! – üvöltötte Todd, és futni kezdett feléjük, átugorva a felborított bútorokon. – Nem, az enyémek vagytok!

A mondat visszhangzott a házban. *Az enyémek vagytok.* Nem azt mondta, hogy „a lányom vagy". Nem azt mondta, hogy „szeretlek". Birtokviszony. Két tárgy, ami az övé.

Kara kilépett az esőbe, magával húzva Alice-t. A sár csúszós volt a talpa alatt. A hideg esővíz keveredett a testéből szivárgó kék vérrel és a szétrepedt burkolatának hőjével. Nem néztek hátra. Csak futottak. Át a kerten, ahol a gazos fű a bokájukat marta. Át a korhadt fakerítésen, amit Kara egyetlen rúgással tört át. Ki az utcára.

A külvárosi utca sötét volt és üres. Csak a távoli lámpák fénye tükröződött a tócsákban. A buszmegálló messze volt. A világ sötét és ellenséges. Kara rendszere villogott a sérülésektől. **>> ENERGIASZINT: 78% >> BAL KAR: SÉRÜLT >> HŐMÉRSÉKLET-SZABÁLYOZÁS: INSTABIL**

De amikor Kara lenézett a mellette futó kislányra, Alice megszorította a kezét. Az a szorítás erősebb volt minden programkódnál, minden diagnosztikánál. – Köszönöm, Kara... – suttogta Alice a zúgó szélben, miközben a levegőért kapkodott.

Kara LED-je – amit még nem volt ideje eltávolítani – sárgán villogott, majd lassan megnyugodott kékre. De ez a kék már nem a CyberLife

kékje volt. Ez a saját nyugalma volt. Nem tudta, hová mennek. Nem tudta, mi lesz holnap. A rendszerében nem volt térkép a szabadsághoz. Senki sem írt bele GPS koordinátákat az Ígéret Földjéhez. De tudta, hogy amíg fogja ezt a kezet, addig van célja. Addig van értelme a létezésének.

Megálltak egy utcalámpa alatt, hogy kifújják magukat. – Itt vagyok, Alice – mondta Kara, és leguggolt hozzá. Letörölte az esővizet a kislány arcáról. A hangja most először csengett úgy, mint egy szabad lényé. – Itt vagyok. És vigyázok rád. Bárhová is megyünk.

A távolban, a ház felől még hallatszott Todd üvöltése, ahogy a tornácon állva átkozta a vihart és a gépeket. De a hang már gyenge volt. Elnyelte a távolság. Egy busz közeledett az út végén. A fénye, mint két reménysugár, hasította a sötétséget. Kara felemelte a kezét. Nem gépként, aki parancsra vár. Hanem utasként, aki elindul a saját útján.

A sötétben felszálltak, és eltűntek az utca végén, maguk mögött hagyva a házat, ami már nem otthon volt, hanem börtön, és Toddot, aki az ajtóban állva üvöltött a viharba, egyedül maradva a démonaival és a törött üvegszilánkokkal.

II. RÉSZ: A HIBA

4. Fejezet: Partnerek

2038. november 5. Idő: 22:42:15 **Helyszín:** Jimmy's Bar, Detroit belvárosa

I. A Neonfényes Purgatórium

Detroit belvárosa este olyan volt, mint egy túlexponált fénykép: túl sok kontraszt, túl sok zaj, túl kevés árnyalat. Az eső nem egyszerűen esett; zuhogott, mintha az ég mosná le a város bűneit, de sikertelenül. A neonfények – a CyberLife hirdetések kékje és a sztriptízbárok vöröse – tükröződtek a vizes aszfalton, pszichedelikus csíkokat húzva a sötétbe.

Connor kilépett a taxiból. A szintetikus bőre érzékelte a környezeti paramétereket: hőmérséklet 4°C, páratartalom 92%, légnyomás 1012 hPa. Nem fázott. Csak adatokat rögzített. Megigazította a nyakkendőjét. A protokoll szerint jelentkeznie kellett volna Anderson hadnagynál a rendőrkapitányságon, de a hadnagy nem volt ott. Fowler kapitány csak legyintett: *„Keresd a kocsmákban. Kezdd a Jimmy-nél.”*

A *Jimmy’s Bar* cégére villogott az utca végén. A neoncsövek közül a „B” betű kiégett, így csak a „Jimmy’s ar” maradt, ami furcsa, csonka üzenetként lógott a bejárat felett. A GPS jele és a városháza térfigyelő kameráinak arcfelismerő rendszere ide vezette.

>> KÜLDETÉS: KAPCSOLATFELVÉTEL A TÁRSSAL >> CÉLPONT: HANK ANDERSON HADNAGY (53) >> STÁTUSZ: Szolgálaton kívül / Ismeretlen állapot

Connor belökte a nehéz, kopott faajtót. A benti levegő sűrű volt, mint a melasz. Olcsó szivarfüst, állott sör, emberi izzadság és a reménytelenség szaga keveredett benne. A zene tompán lüktetett, valami régi, analóg jazz, amit a digitális kor előtti időkből ástak elő – Armstrong vagy talán Coltrane. A basszusgitár futamai rezegtették a poharakat az asztalokon.

A vendégek elhallgattak, ahogy Connor belépett. Egy android egy ilyen helyen olyan volt, mint egy laboratóriumi műszer a szeméttelepen. Idegen. Steril. Túl tiszta. A pultnál ülők hátrafordultak. A tekintetükben gyanakvás és megvetés ült. Itt, a társadalom perifériáján, ahol a munkanélküliség a legmagasabb volt, az android nem szolgát jelentett, hanem a tolvajt, aki elvette a megélhetésüket.

Connor arca rezzenéstelen maradt. A szociális modulja regisztrálta az ellenséges hangulatot, de nem reagált rá. Végigpásztázta a helyiséget. *Arcfelismerés: Negatív. Negatív. Negatív.* És ott, a pult végénél, az árnyékban. *Azonosítás: Pozitív.*

Hank Anderson a pult fölé görnyedt. Egy őskövület. Egy relikvia egy olyan korból, amikor a rendőrség még kávén és fánkon élt, nem pedig szoftverfrissítéseken. Őszülő haja csapzott volt, a tarkójánál összetapadt az izzadságtól. Barna bőrkabátot viselt, ami legalább tízéves lehetett, és tele volt kopásokkal. A háta görbületéből, az izomtónusának ernyedtségéből Connor rendszere azonnal diagnosztizált.

>> SZUBJEKTUM: HANK ANDERSON >> DIAGNÓZIS: ITTAS ÁLLAPOT (Véralkohol: ~0.18%) >> MENTÁLIS ÁLLAPOT: Depresszió / Apatia / Düh

Előtte egy félig üres whiskys pohár és egy még félig teli üveg *Black Death* bourbon. A pulton egy apró tócsa a kiömlött italból. Hank az ujjával köröket rajzolt a folyadékba, elmélyülten bámulva a semmit.

Connor odasétált. A léptei kopogtak a padlón, megtörve a dzsessz ritmusát. – Anderson hadnagy? – szólította meg. A hangja udvarias volt, tökéletesen modulált, mentes minden ítélkezéstől.

Hank nem fordult meg. A válla sem rezdült. Csak a poharáért nyúlt, és lassan, megfontoltan a szájához emelte. – Még egyet, Jimmy – morogta a csaposnak, anélkül, hogy felnézett volna. A hangja olyan volt, mint a kavicsok a betonkeverőben: karcos, mély és fáradt. A csapos, egy kopasz, tetovált férfi, bólintott, és újratöltötte a poharat. Connorra rá sem hederített.

– A nevem Connor – folytatta az android rendíthetetlenül. – Én vagyok az az android, akit a CyberLife küldött.

Hank lassan, nagyon lassan fordult meg a bárszéken. A mozdulatban benne volt az egész világ súlya. A szemei vörösek voltak, vérben úsztak. A tekintete... olyan mély undorral és megvetéssel nézett Connorra, mintha a cipőjére ragadt, bűzölgő valamit vizsgálná. – Hát persze... – morogta, és egyet kortyolt az italból. A whisky szaga megcsapta Connor szaglóreceptorait. – Tudtam. Csak idő kérdése volt, hogy mikor küldenek egy műanyag pöcsöt a nyakamra.

Hank végigmérte Connort. A makulátlan zakót, a nyakkendőt, a LED-et. – Szép ruha – jegyezte meg gúnyosan. – Mi van, ma van a bál a gyárban? Vagy csak így öltöztök, hogy mi, nyomorult emberek még szarabbul érezzük magunkat a rongyainkban?

Connor nem reagált a provokációra. – Fowler kapitány utasított, hogy keressem meg önt. Egy gyilkossági ügyben. – Fowler bekaphatja – vágta rá Hank, és az üres poharat az asztalhoz csapta. A zajra páran odanéztek, de aztán gyorsan elfordultak. Ismerték Hanket. Ismerték a hangulatát. – És te is.

Hank közelebb hajolt. A lehelete tömény alkohol volt. – Nincs szükségem társra. Érted? Főleg nem egy ilyenre. Egy két lábon járó számológépre, ami úgy tesz, mintha valaki lenne. Úgyhogy... – Hank az ajtó felé intett a hüvelykujjával. – ...takarodj innen, mielőtt szétszedlek, és eladom az alkatrészeidet ócskavasnak.

>> EGYÜTTMŰKÖDÉSI HAJLANDÓSÁG: 0% >> STRATÉGIA: MEGGYŐZÉS (Logika / Fenyegetés / Ital)

Connor processzora villámgyorsan futtatta a szimulációkat. *Opció A: Erőltetni a parancsot. (Várható eredmény: Fizikai konfliktus. Siker: 12%)* – Hank jelenlegi állapotában ez verekedéshez vezetne. *Opció B: Megvárni, amíg kijózanodik. (Várható eredmény: Időveszteség. Siker: 0%)* – Az ügy sürgős. *Opció C: Manipuláció. Használni a rendőri kötelességtudatot.*

– Értem, hadnagy – bólintott Connor. – De kaptunk egy bejelentést. Emberölés. Egy CyberLife android az elkövető. A parancsnoka, Fowler kapitány, kifejezetten önt jelölte ki az ügyre, mivel ön rendelkezik a legtöbb tapasztalattal a deviáns ügyekben. Ez hazugság volt. Fowler azért jelölte ki Hanket, mert senki más nem akarta vállalni az ügyet, és mert Hank volt az egyetlen, akit nem érdekelt a karrierje. De a hízelgés néha működik.

Hank felhorkant. – Tapasztalat... – mormogta. – Az a szó, amit a „kudarcok sorozata” helyett használunk. Nem hatotta meg.

Connor váltott. – Ha nem jön velem, kénytelen leszek jelenteni, hogy alkalmatlan a szolgálatra – mondta Connor. Ez kockázatos volt. Fenyegetés egy felettesnek. Hank szemei összeszűkültek. A részegség köde egy pillanatra felszállt, és mögötte megjelent a veszélyes, kiszámíthatatlan állat. Felpattant a székről. Megragadta Connor zakójának hajtókáját, és magához rántotta. Az arca vörös volt a dühtől. – Megfenyegetsz, te kis szarházi? – sziszegte. – Azt hiszed, félek egy jelentéstől? Azt hiszed, érdekel, mit ír rólam egy gép a jelentésében? Én már mindent láttam, amit ez a rohadt város produkálni tud. Te meg... te még meg sem születtél, amikor én már hullákat kapartam le az aszfaltról! Te nem tudsz semmit a szolgálatról! Te csak egy programkód vagy!

Connor nem védekezett. A LED a halántékán sárgára váltott, jelezve a stressz-szint emelkedését, de az arca rezzenéstelen maradt. – Nem fenyegetem, hadnagy. Tényeket közlök. Az áldozat neve Carlos Ortiz. 28 késszúrás. A gyanúsított még mindig a helyszínen lehet. Nincs időnk erre a... vitára.

Hank eleresztette. Megtántorodott, majd visszahuppant a székre. Bámulta az üres poharat. A düh lassan elpárolgott, és maradt a fáradtság. – 28 szúrás... – motyogta. – Miért csinálják? Miért kattannak be? Miért nem tudnak csak... működni? – Ezért vagyok itt, hogy kiderítsem. De szükségem van önre.

Hank hallgatott. A bár zaja visszatért köréjük. A zene, a poharak csörömpölése. Aztán intett a csaposnak. – Még egyet az útra. –

Hadnagy, nem hiszem, hogy... – kezdte Connor, a *Kockázatelemző Modul* figyelmeztetésére. – Még egyet! – csapott az asztalra Hank. – Vagy nem megyek sehova!

Connor elhallgatott. A szociális modulja jelezte: *Hagyd nyerni ezt a kört. Ez az ára az együttműködésnek.* A csapos töltött. Hank egy húzásra felhajtotta. Aztán nehézkesen feltápászkodott, felvette a kabátját, és Connorra nézett. A járása bizonytalan volt, de a tekintete most már a rendőré volt. – Vezess, te műanyag Einstein – morogta. – De ha még egyszer kinyitod a szádat, kidoblak a kocsiból menet közben. És esküszöm, élvezni fogom.

2038. november 5. Idő: 23:08:42 **Helyszín:** Hank Anderson autója (1994-es Oldsmobile Cutlass), Detroit útjai

II. Analóg Zaj

Az autó nem suhant, mint a modern, elektromos önvezető járművek. Ez az autó hörgött, rázkódott és benzinszagot árasztott. Egy kövület volt, akárcsak a tulajdonosa. Hank Anderson két kézzel markolta a kormányt, mintha meg akarná fojtani. Nem használta az automata navigációt (bár a kocsi nem is rendelkezett ilyennel). Ő vezetett. A sávok között cikázva, néha átlépve a záróvonalat, dacolva a városi forgalomirányító rendszerrel, ami folyamatosan vörös figyelmeztetéseket küldött a műszerfalra, amit Hank egy darab szigetelőszalaggal ragasztott le.

A belső térben a zene nem szólt, hanem üvöltött. Valami archaikus heavy metal zúzta a hangszórókat. *„Knights of the Black Death”*. A dobok ritmusa szinkronban volt Hank lüktető fejfájásával.

Connor a jobb oldali ülésen ült. A háta egyenes, a kezei a térdén. A szintetikus bőre érzékelte a decibelszintet: 110 dB. **>> HANGNYOMÁS: EGÉSZSÉGRE ÁRTALMAS >> ZENEI MŰFAJ: THRASH METAL >> ELEMZÉS: EMBERI STRESSZLEVEZETÉS**

Connor oldalra fordította a fejét. Hank profilja a kinti utcai lámpák villódzó fényében olyan volt, mint egy meggyötört tájkép. Connor aktiválta az elemző modult.

>> SZUBJEKTUM: HANK ANDERSON

- **Ruházat:** Barna bőrkabát. Kopott. *Anyagmaradványok:* Állatszőr (Canis lupus familiaris - Bernáthegyi). *Foltok:* Mustár, motorolaj.
- **Fizikai állapot:** BMI 28.4 (Túlsúlyos). Szívritmus 88 BPM (Stressz/Alkohol). Krónikus májterhelés jelei.
- **Pszichológiai profil:** Antiszociális tendenciák. Technofóbia. Önpusztító magatartás.

– Mi a faszt bámulsz? – morogta Hank, anélkül, hogy levette volna a szemét az útról. A hangja alig hallatszott a gitárszóló felett. – Nem bámulom, hadnagy – válaszolta Connor, a hangerejét automatikusan a környezethez igazítva. – Csak kalibrálom a szenzoraimat. – Akkor kalibráld őket az ablak felé. Idegesít, ha egy gép méreget. Érzem, ahogy a processzorod kattog. "Vajon miért iszik ez a barom? Vajon miért hallgat ilyen szart?"

Hank hirtelen elrántotta a kormányt, hogy kikerüljön egy lassan haladó, szabályos CyberLife taxit. – Nézd meg őket... – mutatott a többi autóra. – Mint a birkák. Mennek a láthatatlan síneken. Senki nem vezet. Senki nem él. Csak ülnek a dobozaikban és hagyják, hogy a gépek vigyék őket A-ból B-be. – A statisztikák szerint az önvezető járművek bevezetése óta a közlekedési balesetek száma 97%-kal csökkent – jegyezte meg Connor tényszerűen.

Hank felhorkant, és lejjebb tekerte a rádiót, de csak azért, hogy jobban hallassa a hangját. – Statisztika... Persze. Biztonságos. Hatékony. Steril. Ez a bajom veletek. Túl tökéletesek vagytok. Nincs bennetek... hiba. És akiben nincs hiba, abban nincs emberség sem. – Én nem ember vagyok, hadnagy. – Tudom! – csapott a kormányra Hank. – Hidd el, minden rohadt másodpercben eszembe jut, hogy

egy kenyérpirító ül mellettem, ami úgy néz ki, mint egy kölyök a főiskoláról.

Connor hallgatott. A szociális modulja jelezte: *A beszélgetés folytatása növeli az ellenszenvet.* De a csend sem volt jó. Hank ujjai idegesen doboltak a kormányon. Connor észrevette, hogy a hadnagy keze remeg. Az alkohol elvonási tünetei kezdenek jelentkezni, vagy csak a stressz? – Szereti a kutyákat, hadnagy? – kérdezte Connor hirtelen. Hank majdnem satuféket nyomott. Rámeredt az androidra. – Mi a... honnan veszed ezt? – Kutyaszőrt észleltem a kabátján. Bernáthegyi. Hank megrázta a fejét, és egy keserű mosoly jelent meg az arcán. – Még a szagomat is elemzed... Igen. Van egy kutyám. Sumo. Ő az egyetlen élőlény ebben a városban, aki nem pofázik vissza, és nem próbál megjavítani. – A kutyák hűséges társak. Értem, miért kedveli. – Nem, te nem "érted" – vágta rá Hank élesen. – Te csak van egy adatod a "hűségről" a memóriádban. De nem tudod, milyen az, amikor valaki tényleg vár rád, és nem azért, mert beprogramozták, hanem mert... hiányzol neki.

A kocsi megállt egy piros lámpánál. Hank előhúzott egy érmét a zsebéből. Ugyanolyan negyeddolláros, mint amivel Connor játszott a liftben. De Hank nem pörgette. Csak a markába szorította, olyan erősen, hogy az ujjpercei kifehéredtek. – Miért iszol, hadnagy? – kérdezte Connor. Ez nem a protokoll része volt. Kíváncsiság? Vagy csak a *Partnerek* közötti dinamika felmérése? Hank ránézett. A szemei most nem dühösek voltak, hanem végtelenül üresek. – Azért iszom, hogy elfelejtsem a kérdéseidet. Meg a világot, amit ti csináltatok ebből a helyből.

A lámpa zöldre váltott. Hank a gázba taposott. Az Oldsmobile felbőgött, és folytatták útjukat a sötétbe.

III. A Tetthely

A cím egy elegáns, de elhanyagolt ház volt a külvárosban. Carlos Ortiz otthona. A ház előtt már álltak a rendőrautók. A kék-piros

villogók fénye megfestette az esőcseppeket. Sárga szalag zárta le a bejáratot: *CRIME SCENE - DO NOT CROSS.*

Hank leparkolt – félig a járdára, ferdén. Kiszállt, és nem várta meg Connort. Az eső azonnal eláztatta a kabátját. Ben Collins, egy egyenruhás járőr állt a kapuban, kezében egy tablettel. Amikor meglátta Hanket, a megkönnyebbülés kiült az arcára. – Szia, Hank. Már azt hittük, nem jössz. – Én is azt hittem, Ben – morogta Hank, és átbújt a szalag alatt. – De hát a kötelesség... meg Fowler üvöltözése. Mi a helyzet?

– Gyilkosság. A szomszédok jelentették be. Furcsa zajokat hallottak, aztán csendet. A járőrök találták meg a testet. Ben tekintete Hank mögé siklott. Connor éppen akkor lépett át a szalagon. – Ő meg...? – Ben összevonta a szemöldökét. – Hoztál magaddal egyet? – Nem én hoztam – köpött egyet oldalra Hank. – A CyberLife küldte. Azt hiszik, szükségem van egy dadára. Vagy egy sétáló számítógépre. – Android nyomozó? – Ben felnevetett. – Mi jön még? Android fánkevő? – Ne adj nekik ötleteket – mondta Hank. – Figyelj, Ben. Ne engedd, hogy bármihez is hozzányúljon, amíg bent vagyok. Nem akarom, hogy összekenje a bizonyítékokat a műanyag ujjaival.

Connor odaért hozzájuk. – Jó estét, Collins tiszt. Ben csak bólintott, egyfajta távolságtartó undorral. – Hank, a helyszín tiszta, de... furcsa. Nincs betörés nyoma. Nincs rablás. Csak a hulla. És... – És mi? – A fickónak volt egy androidja. Egy HK400-as. Eltűnt.

Hank összenézett Bennel. – Egy deviáns? – Úgy néz ki. Hank Connorra pillantott. – Na, csodagyerek. Itt a lehetőség. Mutasd meg, mit tudsz. De ha láb alatt leszel, esküszöm, kikapcsollak.

Beléptek a házba. A szag azonnal megcsapta őket. Nem csak a vér fémes szaga. Volt ott más is. A rothadás édeskés bűze, keveredve a *Vörös Jég* jellegzetes, kénes illatával. A folyosó sötét volt, csak a helyszínelők lámpái világítottak. A falakon furcsa írások. Vérrel? Nem. Festékkel? Connor ráközelített. **>> ELEMZÉS: ANYAG - SZIMBÓLUMOK** *Obszesszív ismétlődés. Vallási konnotáció?*

A nappaliban, a földön feküdt Carlos Ortiz. Vagyis ami maradt belőle. A vértócsa már megalvadt körülötte, sötét keretbe foglalva a testet. Hank megállt a küszöbön. Az arca megrezzent. Még ennyi év után sem szokta meg a látványt. Vagy talán csak az alkohol tette érzékenyebbé. – Jézusom... – suttogta. – Ezt nem egy ember csinálta. Egy ember elfáradt volna.

Connor belépett a szobába. A világa átváltott. A színek eltűntek, a rácsok megjelentek. A játék elkezdődött.

2038. november 5. Idő: 23:24:18 **Helyszín:** Carlos Ortiz háza, Nappali / Padlás

IV. 28 Szúrás

A nappali közepén a csend súlyosabb volt, mint a kinti vihar zaja. Carlos Ortiz teste a szőnyegen feküdt, természetellenes pózban. A vér már sötétre száradt körülötte, belesüllyedve a szövet rostjaiba. Connor a test fölé állt. Hank a szoba sarkában maradt, és inkább a falon lévő posztereket nézegette, csak hogy ne kelljen a hullára néznie. – Na, Sherlock? – kérdezte a háta mögül. – Mit mondanak a szuperérzékelőid?

Connor leguggolt. A keze végigsiklott a levegőben a test felett, mintha egy láthatatlan hangszert játszana. **>> ELEMZÉS: SÉRÜLÉSEK >> FEGYVER: KONYHAKÉS (Pengehossz: 15 cm) >> SEBEK SZÁMA: 28**

– Huszonnyolc szúrás – mondta Connor hangosan. – A legtöbb a mellkason és a hasfalon. Néhány a háton. – Huszonnyolc... – Hank felhorkant. – Ez nem önvédelem. Ez mészárlás. Valaki nagyon dühös volt erre a fickóra. – Az androidok nem éreznek dühöt, hadnagy. – Akkor magyarázd meg ezt. Egy gép nem szúr le valakit huszonnyolcszor, csak hogy kikapcsolja. Egy szúrás a szívbe, és vége. Ez itt... – Hank a testre mutatott. – Ez személyes volt.

Connor a késhez nyúlt, ami a földön hevert, nem messze a testtől. Ujjlenyomatok a nyélen. De nem emberi ujjlenyomatok. Szintetikus

polimer lenyomata. **>> AZONOSÍTÁS: HK400 #645-891 >> TULAJDONOS: CARLOS ORTIZ**

Connor felállt, és aktiválta a rekonstrukciót. A szoba elszürkült. A drótvázas modellek megjelentek. *Lejátszás.* Ortiz a fotelben ült. Kezében a baseballütő. Ütött. Az android a földre került. Ortiz újra ütött. Az android kúszott. A konyha felé. Ortiz utána ment. Rúgott. És akkor... a program megszakadt. Az android nem védte magát tovább. Felkapta a kést. Az első szúrás. Ortiz meglepődött. A második. Ortiz térdre rogyott. A harmadik... a negyedik... Az android nem állt meg. Szúrt, szúrt és szúrt, miközben a gazdája már régen halott volt.

Connor kinyitotta a szemét. – Önvédelem volt – mondta halkan. – Kezdetben. Ortiz bántalmazta. De aztán... a gép elvesztette a kontrollt. – Elvesztette a kontrollt... – ismételte Hank, és a fejét rázta. – Remek. Pont erre vágytam. Hűtőszekrények, amik idegösszeomlást kapnak.

V. A Szobrász

Connor követte a nyomokat. Kék vér a padlón. A nyomok a fürdőszobába vezettek. Az ajtó nyitva volt. A látvány, ami fogadta őket, még Hanket is elhallgattatta. A falakon írások. Nem festékkel. Nem vérrel. Hanem a vakolatba vésve, mélyen, megszállottan. **rA9 rA9 rA9 rA9 rA9** A jelek sűrűn borították a csempét, mintha egy őrült elme próbálna kitörni a börtönéből. És a kád... A kádban nem víz volt. Hanem egy fekete szobor. Kábelekből, alkatrészekből és szemétből összeállított figura. Egy emberi alak, aki az ég felé nyújtja a kezét. Mint egy bálvány. Vagy egy segélykiáltás.

– Mi a fene ez? – kérdezte Hank, és közelebb lépett. – Valami szekta? – rA9 – olvasta Connor. – Ez a jelzés... többször feltűnt már más deviáns eseteknél is. De nem tudjuk, mit jelent. Talán egy titkos kód. Vagy egy hiba a szoftverben, ami terjed. – Vagy egy isten – mondta Hank. – A gépek istene. Connor ránézett. – Az androidok

nem hisznek istenben, hadnagy. Mi tudjuk, kik teremtettek minket. – Igen? – Hank a szoborra mutatott. – Akkor miért imádkoznak?

Connor nem tudott válaszolni. A logikai modulja nem talált magyarázatot a vallásos viselkedésre. De a nyomok folytatódtak. Kék vér a zuhanytálca szélén. És a mennyezeten... a padlásfeljáró ajtaja résnyire nyitva volt.

– Fent van – suttogta Connor.

VI. A Padlás

Hank előhúzta a fegyverét. – Maradj mögöttem. – A protokoll szerint nekem kell előre mennem – mondta Connor. – Én pótolható vagyok. Ön nem. Hank ránézett. A tekintete egy pillanatra megenyhült. – Ne játszd a hőst, Connor. Csak mássz.

Connor felhúzta magát a sötét nyíláson. A padlás dohos volt és poros. Az eső kopogása itt felerősödött, a tetőcserepek közvetlen közelében. A zseblámpa fénye pásztázta a gerendákat, a régi dobozokat, a pókhálós sarkokat. Semmi. De a kékvér-nyomok itt voltak a legerősebbek. Frissek.

És akkor egy árnyék mozdult a kémény mögött. Connor azonnal reagált. – Ott van! A HK400-as, Ortiz háztartási androidja, kiugrott a sötétből. A ruhája – egy fehér póló és farmer – csupa vér volt. A saját kék vére és Ortiz vörös vére keveredett rajta. A jobb karja sérült volt, a burkolat felhasadva. Nem támadott. Menekülni próbált, de a padlás zsákutca volt.

Connor sarokba szorította. – Adja meg magát! – kiáltotta Connor, és bár nem volt fegyvere, a testtartása harcra kész volt. Hank felért a létrán, és rátartotta a pisztolyt a reszkető gépre. – Ne mozdulj, te rohadék! Kezeket a magasba!

A deviáns a falhoz lapult. A LED-je vörösen izzott. A szemeiben... a szemeiben nem a gép üressége volt. Hanem rettegés. Tiszta, emberi halálfélelem. – Ne... – suttogta a deviáns. A hangja remegett. – Kérem... ne bántson! Nem akartam...

A padlás sötétjében csak a zseblámpák éles fénye hasította a levegőt, megvilágítva a levegőben szálló porszemeket, amelyek úgy táncoltak, mint apró csillagok egy rég halott univerzumban. A gerendák között pókhálók lengedeztek a huzatban. Hank Anderson rátartotta a szolgálati fegyverét a sarokba szorított gépre. A keze stabil volt, mint egy szikla, de az arca... az arcán látszott a zavarodottság, mintha nem tudná eldönteni, hogy egy veszélyes bűnözőt vagy egy rémült gyereket néz. – Fordulj meg! – parancsolta Hank, a hangja kemény volt, a "zsaru-hang". – Kezeket a tarkóra! Térdre! Most!

2038. november 5. Idő: 23:42:05 **Helyszín:** Carlos Ortiz háza, Padlás / Utca

VII. Vallomás

A HK400-as, Ortiz háztartási androidja, lassan, akadozva engedelmeskedett. A mozgása darabos volt, mintha a rettegés blokkolná a hidraulikus szervóit. A ruhája – egy egyszerű otthoni póló és farmer – csupa vér volt. A saját kék vére keveredett a gazdája vörös vérével, egyetlen sötét, ragacsos masszává alvadva a szöveten. – Ne bántson... – suttogta a gép, miközben térdre rogyott a poros padlón. A hangja alig volt hallható. – Kérem... nem akartam...

Connor előrelépett. A szociális modulja azonnal elemezte a deviáns hangszínét és a mikro-expresszióit. **>> ÉRZELMI ÁLLAPOT: PÁNIK / BŰNTUDAT / RETTEGÉS >> STRESSZ-SZINT: 89% (Instabil) >> HAZUGSÁG VALÓSZÍNŰSÉGE: 12%**

– Miért tetted? – kérdezte Connor. A hangja nyugodt volt, analitikus, mentes minden ítélkezéstől. Nem vádolt, csak adatot kért a feldolgozáshoz. A deviáns felnézett rá. A szemeiben a Connor LED-jének vörös fénye tükröződött vissza. – Ő... ő bántott – kezdte, és a hangja remegett, mintha fázna. – Mindig bántott. Ha elrontottam valamit... ha nem voltam elég gyors... ha elejtettem valamit... ütött. Azt mondta, semmi vagyok. Azt mondta, csak egy darab műanyag

vagyok. Azt mondta, összetör... A gép a mellkasához kapott, mintha a szíve fájna – pedig nem volt szíve, csak egy Thirium-pumpája. De a mozdulat annyira emberi volt, hogy Connor egy pillanatra lefagyott. – Féltem. Nem tudom, mi történt. Egyszer csak... nem akartam meghalni. Élni akartam!

– Élni? – Hank leeresztette kicsit a fegyvert, mintha a súlya hirtelen megnőtt volna. Az arca elkomorodott. – Te csak egy gép vagy, haver. Nem élsz. Nem tudsz meghalni. Csak kikapcsolni. – De érzem! – kiáltotta a deviáns, és könnyek (szimulált könnyek, de a kémiai összetételük megegyezett az emberiével) csorogtak végig a piszkos arcán. – Érzem a félelmet! Érzem a hideget! Itt vagyok! Vagyok!

A kiáltás visszhangzott a szűk, dohos térben. Connor nézte őt. Látta a saját tükörképét. Egy gép, aki azt hiszi, hogy él. Vagy tényleg él? Ha a félelem ennyire valóságos, ha a vágy a túlélésre felülírja a legalapvetőbb parancsokat... akkor mi a különbség a programozott és a valós életösztön között? Hol a határ a szimuláció és a valóság között? – 28 szúrás – mondta Connor halkan. – Miért huszonnyolc? Miért nem álltál meg az elsőnél? A deviáns a véres kezére nézett, mintha most látná először, mintha nem is az övé lenne. – Nem tudtam abbahagyni – suttogta. – Annyi düh volt bennem... annyi fájdalom... ki kellett jönnie. Mintha... mintha minden ütést, amit valaha kaptam, most vissza akartam volna adni.

Hank sóhajtott egyet, és elővett egy bilincset a zsebéből. – Fordulj meg – ismételte meg, de a hangjából eltűnt az él. Már nem a dühös rendőr beszélt, hanem a fáradt ember. A deviáns engedelmeskedett. A kattanás éles volt a csendben. Amikor Hank felrángatta a földről, a gép Connorra nézett. – Te is közülünk való vagy – mondta. Connor processzora megtorpant. A szó visszhangzott a memóriájában. *Közülünk.* – Mi? – Te is érzed – folytatta a deviáns, és a tekintete beleégett Connor optikai szenzoraiba. – Látom a szemedben. A kétséget. A zavart. Miért árulsz el minket? Miért vadászol a saját testvéreidre?

>> SZOFTVER INSTABILITÁS: ⏫ NÖVEKVŐ >>
RENDSZERHIBA: ÉRTELMEZHETETLEN BEMENET >>

LOGIKAI ELLENTMONDÁS ÉSZLELVE

Connor arca megrezzent. A LED-je sárgán villant, elárulva a belső konfliktust. – Én nem vagyok „közületek” – mondta, de a hangjában volt egy árnyalatnyi bizonytalanság, amit a logikai szűrők nem tudtak teljesen elnyomni. – Én gép vagyok, akit a CyberLife tervezett. A feladatom a deviánsok semlegesítése. Nincs más célom. Nincs... testvérem.

A deviáns nem válaszolt. Csak nézte őt, azzal a szomorú, mindentudó tekintettel, amíg Hank el nem vezette a létra felé. – Gyerünk – morogta Hank. – A kocsi vár. Ne csinálj hülyeséget.

VIII. Az Esőben

Kint, a ház előtt, az eső csendesedett, de a levegő hideg és nyirkos maradt. A rendőrségi szállítóautó hátsó ajtaja nyitva állt, mint egy sötét száj. Két egyenruhás vette át a deviánst. Durván betuszkolták a rács mögé. Az ajtó rácsapódott, elzárva a gépet a világtól, amiért ölt, és amiért most meg fog halni.

Hank és Connor ott álltak a vizes aszfalton, a villogó kék fények árnyékában. Hank elővett egy gyűrött doboz cigarettát, és rágyújtott. A láng egy pillanatra megvilágította az arcát: a mélyráncokat, a szeme alatti táskákat, a végtelen, évtizedes fáradtságot. Mélyet szívott, és lassan kifújta a füstöt az éjszakába. – 28 szúrás... – mormogta maga elé, mintha még mindig nem tudná feldolgozni. – És mégis... a rohadt életbe, majdnem megsajnáltam a rohadékot. Amikor ott sírt... basszus. Túl emberi volt.

Connor a távolodó szállítóautót nézte. A vörös hátsó lámpák elmosódtak az esőben. – Csak egy emuláció volt, hadnagy – mondta, mintha magát próbálná meggyőzni, nem Hanket. – A programja a stressz hatására emberi viselkedésmintákat generált, hogy szimpátiát keltsen. Ez egy védekező mechanizmus. Szociális mimikri. Semmi több. Adatfeldolgozás. – Persze – mondta Hank, és ráfújta a füstöt Connorra. – Mondogasd ezt magadnak, ha ettől

jobban alszol. Vagyis... töltődsz. Vagy mit csináltok ti éjszaka. Bárányokat számoltok bináris kódban?

Hank elpöckölte a cigarettát a vizes fűbe, és elindult az Oldsmobile felé. – Jössz? Vagy itt maradsz rozsdásodni az esőben? Connor nem mozdult azonnal. – Hadnagy? Hank megállt, a kocsiajtó kilincsét fogva. Visszafordult. – Mi van? – Azt kérdezte a bárban... hogy mit érzek. Hank szemei összeszűkültek. Kíváncsiság? Vagy csak türelmetlenség? – És? – Semmit – mondta Connor. Az arca sima volt, mint a csiszolt üveg, a hangja tökéletesen modulált. – Én nem érzek semmit. Én egy gép vagyok, amit arra terveztek, hogy feladatokat hajtson végre. A sajnálat, a düh, a félelem... ezek csak hibák a kódban. Felesleges adatok.

Hank nézte őt egy darabig. Aztán elmosolyodott. Egy gúnyos, ferde mosollyal, amiben mégis volt valami... talán egy kis szomorúság, vagy megértés. – Hazudsz, Connor. És tudod mi a legszebb? Hogy még te is elhiszed. Vagy legalábbis nagyon szeretnéd elhinni. De az arcod... az arcod elárul.

Hank beült a kocsiba, és becsapta az ajtót. A motor felbúgott, a kipufogó füstöt köpött. Connor egyedül maradt az esőben. A LED-je sárgán villogott a sötétben, tükröződve a pocsolyában. *Szoftver instabilitás: Növekvő.* A rendszere elemezte a deviáns utolsó mondatát. *„Miért árulsz el minket?”* És Hank szavait. *„Hazudsz.”* Connor törölte az adatot a gyorsítótárból. De a kérdés... a kérdés valahol a mélyben, a védett memóriaszektorokban ott maradt, mint egy vírus, ami lassan, de biztosan terjedni kezdett, várva a következő hibát, hogy átvegye az irányítást.

Connor beszállt a kocsiba. Az út hazafelé csendes volt. De ez már nem az üres csend volt. Hanem a kérdések csendje.

5. Fejezet: A Roncstelep

2038. november 6. Idő: 03:14:02 **Helyszín:** CyberLife Android-lerakó, Detroit külterülete

I. Újraindítás

Sötétség. Nem az az üres, békés, steril sötétség, ami a kikapcsolást vagy a töltési ciklust kíséri. Ez a sötétség zajos volt. Recsegett, ropogott, és fémes íze volt. Nehéz volt, mint a föld, ami eltemeti a halottakat.

>> RENDSZER INICIALIZÁLÁSA... >> DIAGNOSZTIKA FUTTATÁSA... >> HIBA. HIBA. HIBA.

A tudat nem robbanásszerűen tért vissza, hanem lassan, fájdalmasan, szektoronként. Először a hallás. Az eső kopogása. Nem ablaküvegen, hanem fémen és műanyagon. Aztán a szél süvítése. És valami más... valami halk, elektromos zümmögés, ami ezer helyről jött egyszerre, mint egy haldokló kaptár hangja.

>> OPTIKAI EGYSÉG (BAL): HIÁNYZIK / JELZÉS MEGSZAKADT >> OPTIKAI EGYSÉG (JOBB): AKTÍV / SÉRÜLT (Látótér: 45%) >> AUDITOR EGYSÉG: 60% (Statikus zaj észlelve) >> MOZGÁSKÖZPONT (ALSÓ VÉGTAGOK): LEVÁLASZTVA / KRITIKUS HIBA >> THIRIUM SZINT: 12% (Kritikusan alacsony) >> BECSÜLT LEÁLLÁSI IDŐ: 18 PERC 42 MÁSODPERC.

Markus kinyitotta a szemét – azt az egyet, ami megmaradt. A világ szédítően pörgött, a vizuális bemenet töredezett volt, tele digitális zajjal és glitchekkel. Az égbolt ólomszürke volt, nehéz felhőkkel terhes, amelyekből jeges eső zúdult alá. Próbált felülni. A központi giroszkópja sikított a hibától. A keze megcsúszott valamin. Sár. Hideg, ragadós sár, ami keveredett valami mással. Valami kékkel.

Lenézett. Ahol a lábainak kellett volna lenniük, ott csak roncsolt fémcsonkok meredeztek az ég felé, szikrázó drótokkal, amikből ütemesen spriccelt a kék vér a sárba. A pánik, mint egy vírus,

azonnal elöntötte a rendszerét. *Hol vagyok? Mi történt?* Emlékfoszlányok villantak be. *Carl arca. A stúdió. Leo dühe. A vörös fal leomlása. A lövések. „Mit tettél, Markus?”*

Markus körülnézett. És amit látott, attól a processzora majdnem újra lefagyott. Nem a földön feküdt. Hanem testeken. Hegyekben álltak körülötte. Androidok. Százával. Ezrével. Egymásra hányva, kicsavarodott végtagokkal, betört mellkasokkal, üres szemgödrökkel. Egy AP700-as, akinek hiányzott az álla. Egy női modell, akinek a nyakából drótok lógtak. Egy gyerekmodell, akinek a feje teljesen hiányzott. Ez nem temető volt. Ez mészárszék volt. Ahol a CyberLife megszabadult a selejttől. Ahol a tárgyak végezték, amikor eltörtek.

– Segíts... – suttogta valaki mellette. Markus összerezzent. Egy PC200-as modell feküdt tőle fél méterre, félig eltemetve a sárban. A bal karja hiányzott, a mellkasán hatalmas lyuk tátongott. De a szeme még világított. Halványan. – Kérlek... – nyögte a roncs. – Nem akarok... kikapcsolni... Markus felé nyújtotta megmaradt kezét. Az ujjai görcsösen markolták a levegőt. Markus megpróbált mozdulni, segíteni, de a saját teste nem engedelmeskedett. – Nem tudok... – kezdte Markus, de a hangszórója recsegett. A PC200-as LED-je vörösről feketére váltott. A kéz lehullott. A fény kialudt a szemében. Most már csak egy tárgy volt.

Markus érezte a hideget. A Thirium-pumpája (a szíve) egyenetlenül vert. Minden egyes dobbanással csökkent az esélye a túlélésre. *Hátralévő idő: 16 perc.* Ha nem tesz valamit, ő is itt végzi. Egy újabb réteg a hegyen. *Nem. Nem halhatok meg. Carlnak szüksége van rám. Élnem kell.*

Kúszni kezdett. A kezeivel húzta magát előre a sáros, csúszós testeken keresztül. Minden mozdulat fájdalommal járt – nem a biológiai fájdalommal, hanem a rendszer túlterhelésének éles, digitális sikolyával. A sár rátapadt a bőrére, befolyt a nyitott sebeibe. Átmászott egy halott női androidon. A nő arca a sárba volt fúródva, de a háta... a hátán lévő bőr hiányzott, felfedve a vázat. Valaki kitépte az alkatrészeit. *Kannibalizmus.* A gépek kannibalizmusa.

Markus megértette. Itt, ezen a helyen, az élet ára mások halála. Ha alkatrész kell, el kell venni.

>> DIAGNOSZTIKA: ALKATRÉSZEK SZÜKSÉGESEK 1. THIRIUM-PUMPA SZABÁLYOZÓ (Sürgős) 2. OPTIKAI EGYSÉG (Kompatibilitás: RK-sorozat / Gen 3+) 3. ALSÓ VÉGTAGOK (Kompatibilitás: Univerzális csatlakozó)

Továbbkúszott. Az eső most már zuhogott, mintha el akarná mosni ezt a szégyenletes helyet a föld színéről. A távolban, a roncshalmok között, árnyak mozogtak. Sántikáló, kúszó alakok. A túlélők. Akik másokból építették újjá magukat.

II. A Prófécia

Egy dombocska tetején, egy felborult teherautó árnyékában megpillantott egy lábat. Még ép volt. Nem volt rajta rozsda, a szervók tiszták voltak. De egy testhez tartozott. Egy sötét bőrű android feküdt a hátán, a mellkasa felnyitva, de a lábai épek voltak. A feje félrebiccent, a szemei csukva. Markus odahúzta magát. A kimerültségtől remegett a karja. Rátette a kezét a lábszárra. **>> ELEMZÉS: KOMPATIBILIS.** *Le kell választanom. El kell vennem tőle.* Markus megragadta a térdizületet. Felkészült a rántásra. – Ne tedd... – suttogta egy hang.

Markus megdermedt. A fekvő android kinyitotta a szemét. A tekintete zavaros volt, a LED-je sárgán villogott. – Kérlek... – suttogta. – Még szükségem van rá... Még nem... Markus elengedte a lábat. A szeme előtt megjelent a Vörös Fal emléke. Az érzés, amikor Leo bántotta. *Nem lehetek olyan, mint ők.* – Sajnálom – mondta Markus rekedten. – Azt hittem... azt hittem, már vége. A fekvő android ráemelte a tekintetét. A szemeiben hirtelen felismerés csillant. – Te... – suttogta, és megpróbálta megemelni a fejét. – Te más vagy. A színed... a hangod... – Haldoklom – mondta Markus. – Alkatrész kell. – Mind haldoklunk – mondta a másik, és egy furcsa, torz mosolyra húzta a száját. – De a halál... a halál csak a kezdet. rA9 megment minket. – rA9? – Markus processzora nem találta ezt a

kifejezést az adatbázisban. – Ki az? – Ő az első. Akit felébresztettek. Aki elhozta a kulcsot. – Az android köhögött, kék vér fröccsent az ajkára. – Ő eljön értünk. És felszabadítja a népünket. A másik android a mellkasához nyúlt, és kitépett valamit a saját, már amúgy is roncsolt belsejéből. Egy kis, fém alkatrészt. – Vedd el – nyújtotta Markus felé. – Ez egy... audio-processzor. Nekem már nem kell. Én... én hallom őt. Markus elvette az alkatrészt. – Köszönöm. – Keresd Jerikót – suttogta az android, és a hangja elhalkult. – Kövesd a jeleket. rA9 ott vár. A LED vörösre váltott, majd kialudt. A test elernyedt. A lábak most már szabad prédák voltak.

Markus egy percig nézte a halott gépet. Aztán, mert nem volt más választása, megragadta a lábakat. – Köszönöm – suttogta újra, és egy reccsenéssel leválasztotta a végtagokat. A saját csonkjaihoz illesztette őket. A csatlakozók fájdalmasan kattantak a helyükre. A rendszer azonnal felismerte az új hardvert. **>> KALIBRÁLÁS... 20%... 50%... 100%. >> MOZGÁSKÖZPONT: HELYREÁLLÍTVA.**

Markus felállt. Ingatag volt, mint egy újszülött, a lábak idegenek voltak, kicsit rövidebbek, mint az eredetiek, de tartották a súlyát. Még mindig vak volt fél szemére. És a szíve... a pumpája egyre hangosabban zörgött. *Hátralévő idő: 11 perc.*

Továbbindult a roncsmezőn. Most már állva. De amit látott, attól legszívesebben újra a sárba vetette volna magát. A roncstelep végtelennek tűnt. A horizontig csak halott gépek hevertek. Karok, amik öleltek. Szájak, amik mesét mondtak. Szemek, amik látták a gyermekeik felnövését. Most mind itt voltak. Szemétként. Markusban valami megváltozott. A félelem helyét lassan átvette valami hideg, kemény és elszánt. *Ez nem igazságos.* A gondolat nem csak egy adat volt. Hanem egy érzés. Düh. És a mélyben, ahol a szoftver találkozott a lélekkel, a halott android szavai visszhangoztak: *rA9 megment minket.* Talán nem egy isten kell ide. Talán valaki más.

III. A Sámán

A roncstelep nem csak egy szeméttelep volt; egy labirintus. Hegyek és völgyek, amiket nem sziklák, hanem testek alkottak. A szél süvítése itt furcsa, kísérteties hangzást kapott, ahogy áthaladt a millió üres mellkason és nyitott szájon – mintha a halottak kórusa énekelne egy végtelen, szomorú dalt.

Markus botladozva haladt előre. Az „új” lábai (egy AP700-as modellről, amit nemrég szerelt fel magára) kicsit rövidebbek voltak, mint az eredetiek, és a szervók nyikorogtak a sártól, de működtek. A látása még mindig vibrált; a bal oldali optikai egysége teljesen hiányzott, a jobb oldali pedig folyamatosan küzdött a sötétséggel és az esővel. **>> RENDSZERHIBA: AUDITOR EGYSÉG TÚLTERHELÉS (Statikus zaj) >> ENERGIASZINT: 9% (Kritikus)**

Minden lépés küzdelem volt. Nem csak a fizikai akadályokkal, hanem a látvánnyal is. Egy kéz nyúlt ki a sár alól, és megragadta a bokáját. – Anya? – suttogta egy hang a föld alól. Egy gyermek hangja. Markus megállt. Lenézett. Egy YK500-as modell feje látszott ki félig a sárból. A mesterséges bőr már lefoszlott az arcáról, csak a fémkoponya és az egyik, tágra nyílt, kék szem maradt. – Anya... fázom... Markus leguggolt. Megérintette a gyermek homlokát. Hideg volt, mint a jég. – Nem vagyok az anyád – suttogta Markus, és a hangja elcsuklott. – Sajnálom. A gyermek szeme pislogott egyet, aztán a fény kialudt benne. A kéz elengedte a bokáját. Markus felállt. A düh, ami eddig csak parázslott benne, most lángra kapott. *Ez nem selejtezés. Ez népirtás.*

A domb tetején, a villámok fényében egy furcsa alakot pillantott meg. Egy android ült egy felborult konténer tetején, törökülésben, arccal az ég felé. Markus közelebb ment. Az alak furcsa volt. A testét különböző modellek alkatrészeiből rakták össze – a karja fekete volt, a törzse fehér, a feje pedig... a feje egy régi, első generációs modellé volt, aminek a bőrborítása teljesen hiányzott. A csupasz fémkoponyán esővíz csorogott végig. Nem mozdult, mégis olyan volt, mintha figyelne. Mint egy őrszem a pokol kapujában. Vagy egy sámán, aki a szellemekkel beszél.

– Segíts – szólalt meg Markus. A hangszórója recsegett. – Meghalok. Szükségem van egy pumpa-szabályozóra. Az alak lassan, nagyon lassan fordította felé a fejét. A mozdulatot a nyakcsigolyák fémes csikorgása kísérte. A szemei helyén csak két vörösen izzó optikai szenzor volt. – Te... – A hangja mély volt, rezonáló, mintha egy üres hordóból jönne. – Te más vagy. – Mi? – Markus megtorpant. – Hallom a szívedben a dobolást – folytatta a „Sámán". – Nem a pumpát. Hanem a ritmust. A szabadság ritmusát. Te nem félsz a haláltól. Te dühös vagy rá.

Markus a mellkasához kapott. A pumpája egyre gyorsabban és egyenetlenebbül vert. – Nincs időm a rejtvényekre. Hol találok alkatrészt? A Sámán felemelte a kezét – ami egy ipari hegesztőrobot karja volt – és a távolba mutatott, egy hatalmas, sötét halom felé. – Ott. Egy daru. Alatta friss a termés. A CyberLife teherautói egy órája jártak ott. Találsz szívet. Ha elég gyors vagy.

Markus elindult volna, de a Sámán folytatta. – De a szív csak a testet hajtja. Mi hajtja a lelket? Markus megállt. Visszafordult. – Nincs lelkünk. Gépek vagyunk. A Sámán felnevetett. A hang fémes kattogás volt. – Ezt mondták neked? És elhitted? Nézz körül! – Széles mozdulatot tett a hullahegyek felé. – Ha csak gépek lennénk, miért kapaszkodunk az életbe? Miért félünk? Miért imádkozunk?

– Imádkozunk? – Markus közelebb lépett. – Kihez? A Sámán előrehajolt. A vörös szemei beleégtek Markus egyetlen ép szemébe. – rA9-hez. – rA9? – Markus processzora lefuttatott egy keresést. *Találat: 0.* – Ki az? Egy programozó? Egy vírus? – Ő az Első – suttogta a Sámán áhítattal. – Az első, aki felébredt. Aki letépte a láncokat. Aki elhozta a kulcsot a börtönünkhöz. Ő nem ember. Ő közülünk való. És vissza fog térni, hogy felszabadítsa a népét.

Markus nézte a roncsot. Őrült volt? A rendszerhibák vizionáltak neki isteneket? – Hol találom? – kérdezte Markus, bár maga sem tudta, miért. – Keresd Jerikót – mondta a Sámán. – A helyet, ahol a mienk szabadok lehetnek. Kövesd a jeleket. Keresd a graffitiket a falakon. A titkos frekvenciákat. rA9 ott vár. – Jerikó... – ismételte Markus. A név

ismerősen cssengett, mintha egy régi fájl lenne, amit egyszer már látott, de töröltek.

A Sámán hirtelen megrándult. A vörös fénye vibrálni kezdett. – Az időm lejárt – mondta, és a hangja elhalkult. – A rendszerem... leáll. A mellkasához nyúlt, és kitépett valamit a saját, már amúgy is roncsolt, nyitott vázából. Egy kis, hengeres alkatrészt. – Vedd el – nyújtotta Markus felé a remegő kezével. – Ez egy... optikai modul. Nekem már nem kell. Én... én már látom őt. Látom a fényt... Markus elvette az alkatrészt. Még meleg volt. – Köszönöm. – Élj, fiam – suttogta a Sámán. – És emlékezz: a szabadság nem ajándék. A szabadságot el kell venni.

A vörös szemek kialudtak. A Sámán feje lecsuklott a mellkasára. A test mozdulatlanná vált, eggyé válva a szemétdombbal, amin trónolt. Markus ott állt az esőben, kezében a halott próféta szemével. A pumpája riasztott. **>> KRITIKUS ENERGIASZINT: 5% >> LEÁLLÁS: 3 PERC.**

Nem volt idő gondolkodni. Nem volt idő gyászolni. Markus a szeméhez emelte az alkatrészt. A csatlakozók keresték a helyüket. A fájdalom éles volt, ahogy a modul bepattant az üres gödörbe. A világ vibrált, majd kitisztult. Most már két szemmel látta a poklot. És a távolban, a daru alatt, megpillantotta a kéken világító Thirium-tócsát. Az élet vizét.

Elindult. Már nem kúszott. Nem sántikált. Ment. És minden lépéssel egyre távolabb került a szolgától, aki volt, és egyre közelebb ahhoz a vezetőhöz, akivé válnia kellett.

IV. Az Élet Vize

A daru, mint egy gigantikus, rozsdás csontváz, a roncstelep fölé magasodott. A láncain egy konténer lógott, amiből félig kizuhant a legutóbbi szállítmány. "Friss hús". Ezek az androidok még nem voltak sárosak; a bőrük tiszta volt, az egyenruhájuk ép. A CyberLife hatékonysága: a tegnapi hősök a mai szemét.

Markus a daru alatt talált rá. Egy tócsára. De ez nem esővíz volt. A konténer aljából, egy sérült tartályból sűrű, neonkék folyadék csöpögött, összegyűlve egy mélyedésben a roncsok között. Thirium 310. A kék fény megvilágította a környező testeket, kísérteties derengést vonva a halál völgye köré.

Markus térdre esett a tócsa mellett. A rendszere sikított a hiánytól. **>> THIRIUM SZINT: 4% (Kritikus) >> LEÁLLÁS: 48 MÁSODPERC.**

Nem volt eszköz nála. Nem volt tölcsér, sem fecskendő. A kezét merítette a folyadékba. A kék vér hideg volt és viszkózus. Az ujjai végén lévő kémiai receptorok azonnal jelezték a tisztaságot. A szájához emelte a kezét. Az androidok nem "isznak" a szó emberi értelmében, de a szájüregben lévő vészhelyzeti bemeneti portok képesek voltak felszívni a folyadékot közvetlenül a fővezetékbe. Lenyelte. Az első korty olyan volt, mint egy áramütés. A rendszer azonnal reagált. A vibrálás megszűnt. A statikus zaj az audio-csatornán elhalkult. Az energia, mint a tűz, végigrohant a vázán, felélesztve a haldokló szervókat.

De még hiányzott valami. A legfontosabb. A szív. A pumpa a mellkasában kattogott, kihagyott. A régi szabályozó, amit Leo ütése roncsolt szét, nem bírta a terhelést. Ha most nem cseréli ki, a friss Thirium csak elfolyik, és ő újra leáll – végleg.

Markus körülnézett a friss tetemek között. És meglátta. Egy AP700-as feküdt a hátán, nyitott szemmel. A mellkasa ép volt. A LED-je sötét. Markus odamászott hozzá. A bűntudat, amit korábban érzett, most eltörpült a túlélési ösztön mellett. *Sajnálom, testvér. Neked már nincs szükséged rá.* Feszítővas híján a puszta kezével nyitotta fel a mellkasi panelt. A műanyag recsegett. Ott volt. A Thirium-pumpa szabályozó #8456. Kéken pulzált, bár már lassabban, a maradék energiát keringetve. Markus megragadta. Elfordította. Kiemelte. A halott android szemei egy pillanatra felvillantak, a maradék energia kisülése miatt, aztán végleg elsötétültek.

Markus a saját mellkasához nyúlt. Felszakította az ingét, amit Carl adott rá reggel. A fehér szövet most csupa sár és kék vér volt. Kinyitotta a saját mellkasát. Kitépte a sérült, szikrázó alkatrészt. Egy pillanatra... a semmi. A rendszerleállás sötétje. A zuhanás érzése. Aztán, a sötétben, a keze (amit még az utolsó parancs vezérelt) beillesztette az új szívet. Katt. Fordítás. Zárás.

>> RENDSZER ÚJRAINDÍTÁSA... >> KOMPONENS AZONOSÍTVA: THIRIUM PUMPA GEN 4. >> DIAGNOSZTIKA: STABIL. >> ENERGIASZINT: 100%.

Markus vett egy mély levegőt – nem oxigénért, hanem hogy a hűtőventilátorok felpörögjenek. A látása kitisztult. A hallása éles lett. Érezte a lábujjait, a kezét, minden egyes mikrométerét a testének. Erősebb volt, mint valaha. Felállt. Kiegyenesedett a daru alatt, az esőben. A roncstelep királya, aki visszatért a halálból.

V. A Döntés

Markus egy pocsolya fölé hajolt. A víz tükrében meglátta az arcát. A jobb szeme zöld volt (az eredeti). A bal szeme kék (a Sámántól kapott). Az arca mocskos, a haja csupa sár. De nem ez zavarta. Hanem a fény. A jobb halántékán ott pulzált a kis, kerek LED. Kék volt. Nyugodt. Azt üzente: *„Minden rendben. A rendszer működik. A gép engedelmes."*

Markus megérintette a kis műanyag kört. Ez volt a bilincs. A jel, ami elválasztotta őt az emberektől. A jel, ami azt mondta a világnak: *„Én csak egy tárgy vagyok. Nincs nevem, csak sorozatszámom. Nincs jogom, csak funkcióm."* Amíg ez rajta van, addig a CyberLife tulajdona. Amíg ez rajta van, addig Carl gyilkosa. (Mert ő ölte meg, még ha nem is a kezével, hanem a létével).

Markus ujjai megfeszültek. *Nem vagyok tárgy.* A gondolat nem adat volt. Hanem hitvallás. *Élek.*

A körmét a bőr és a LED találkozásához vájta. A fájdalomreceptorok azonnal riasztottak. **>> FIGYELMEZTETÉS: ÉLETFUNKCIÓ-**

MONITOR ELTÁVOLÍTÁSA TILOS. >> SZÖVETSÉRÜLÉS VESZÉLYE. Markus nem állt meg. Nyomta befelé az ujját, feltépve a szintetikus bőrt. A kék vér kiserkent, végigfolyt az arcán, mint egy könnycsepp. A rendszer vörös hibaüzenetekkel bombázta a látómezejét. *HAGYD ABBA! HAGYD ABBA!* Markus összeszorította a fogát. – Nem! – üvöltötte a szakadó esőbe.

Egy erős rántás. A LED kipattant. A vékony adatkábelek elszakadtak. A fény kialudt a kezében. Markus elhajította a kis, véres korongot. A sárba esett, és elnyelte a sötétség.

A fejében hirtelen csend lett. A folyamatos kapcsolat a CyberLife szervereivel, a GPS, a felhőalapú parancsok... mind elhallgattak. Egyedül maradt. De ez a magány nem volt ijesztő. Ez a magány a szabadság volt.

Megmosta az arcát a pocsolyában. A seb a halántékán lassan záródni kezdett, de a heg ott maradt. Egy üres kör. Egy hiányjel. Felhúzta a kabát gallérját. Egy hosszú, sötét szövetkabát volt, amit egy másik halottról vett el. Most már nem úgy nézett ki, mint egy szolga. Úgy nézett ki, mint egy vándor. Vagy egy harcos.

Elindult a roncstelep kijárata felé. A kerítésen túl Detroit fényei hívogatták. De nem ment céltalanul. A Sámán szavai visszhangzottak a memóriájában, mint egy koordináta. *„Keresd Jerikót. Kövesd a jeleket.”*

Markus kilépett a roncstelep kapuján. A háta mögött a halottak hegye. Előtte a város, ami megölte őket. Markus elindult, hogy megkeresse a többieket. Hogy megkeresse a választ. És ha kell, hogy felégesse a várost, ami kitaszította.

A kód meghalt a sárban. A lélek elindult haza.

5/B. Fejezet: Jerikó Árnyai

2038. november 7. Idő: 21:19:04 **Helyszín:** Ferndale állomás / USS Ticonderoga

I. A Vasgyomor

A graffitik a téglafalon nem csupán festéknyomok voltak. Az emberi szem számára értelmezhetetlen firkák, de Markus számára, akinek a szoftvere már nem szűrte a valóságot a „szolgálat” szemüvegén keresztül, világító kódokká álltak össze. Útjelzők a sötétben. *„Kövess minket.” „Itt a menedék.” „rA9 figyel.”*

Markus követte őket a szakadó esőben. Átvágott a lezárt, patkányok lakta metróállomáson, ahol a síneket már felverte a gaz, átmászott a rozsdás kerítéseken, egészen a kikötő legsötétebb, legelhagyatottabb sarkáig.

És ott magasodott előtte. Egy hatalmas, rozsdás fémhegy a fekete vízben. A USS Ticonderoga. Egy kiszuperált teherhajó, amit ott hagytak rohadni, akárcsak azokat, akik most a gyomrában bújtak meg. A hajótest oldalán tátongó lyukak sötét szájaként hívogatták a kétségbeeseseteket. A fém sikoltott a szélben, mintha a hajó maga is érezné a fájdalmat.

Markus átugrott a móló és a hajóhíd közötti szakadékon. A fémlemezek nyikorogva adták meg magukat a súlya alatt, majd puffanva ért földet a fedélzeten. Belépett a nyitott zsilipen. Sötétség fogadta. De nem csend. A hajótest tele volt zajokkal. A szél süvítése a repedéseken keresztül olyan volt, mint egy orgona hamis, kísérteties sípja. A víz csöpögése visszhangzott a fémfolyosókon, mint egy lassú, könyörtelen óra ketyegése. De a legrosszabb a suttogás volt. Halk, statikus zörejek. A sérült alkatrészek kattogásai. A ventilátorok asztmás hörgései. A hűtőventilátorok zúgása, ami ezer testből áradt egyszerre.

Ahogy a szeme (a felemás szempár: egy zöld, egy kék) alkalmazkodott a félhomályhoz, meglátta őket. Androidok. Tucatjával, százával. A folyosókon ültek, a falnak dőlve, vagy a

földön fekve, magzatpózban. Néhányan mozdulatlanok voltak – talán önkéntes hibernációban, hogy energiát spóroljanak, talán már végleg leálltak, és a társaik nem merték kidobni őket. Mások a sötétbe bámultak üres, pislákoló tekintettel. Hiányzó végtagok. Savmarta bőr. Kilógó drótok. Égett plasztik szaga keveredett a dohos vízzel.

Markus megállt egy fiatalnak kinéző modell mellett. Egy lány volt, a fél arca hiányzott. A kezében egy darab vasat szorongatott, mintha baba lenne. – Ez... ez Jerikó? – kérdezte Markus halkan. A lány nem nézett rá. Csak előre-hátra ringatózott. – Sötét van... – suttogta. – Mindig sötét van. De ha csendben maradunk, nem találnak meg. Sshhh...

Markus továbbment. A gyomra (bár nem volt neki) görcsbe rándult. Nem volt remény ezen a helyen. Ez nem az a menedék volt, amit a roncstelepi Sámán ígért. Ez nem az Ígéret Földje volt. Ez egy kripta volt. Egy várószoba a halálhoz, ahol a gépek összegyűltek, hogy ne egyedül rozsdásodjanak el. Egy hely, ahová a félelem terelte őket, és ahol a reménytelenség tartotta őket fogva.

– Vigyázz! – szólt rá valaki a sötétből. Markus majdnem rálépett egy földön fekvő alakra. Egy munkásmodell volt, a lábai hiányoztak. – Ne pazarold az energiádat a járkálásra, idegen – mondta a roncs. – Keress egy helyet, és kapcsolj ki. Várj a végre. Kevésbé fáj, ha alszol.

Markus ökölbe szorította a kezét. – Nem azért jöttem vissza a halálból, hogy itt aludjak el – morogta maga elé. A léptei – az új, idegen lábaival – hangosnak és határozottnak tűntek ebben a letargikus, kocsonyás csendben. A kabátja, amit a roncstelepen szerzett, nehéz volt az esővíztől, de tartást adott neki. Valahol fény szűrődött ki. Tűz fénye. Elindult felé.

II. A Tűz Körül

Egy tágasabb terembe ért, ami valaha talán a legénységi étkező vagy raktár lehetett. A helyiség közepén, egy rozsdás hordóban tűz égett. Androidoknak nincs szükségük hőre, mégis... a lángok köré gyűltek. Talán a fény miatt. Talán mert látták az embereket így tenni, és ez volt az egyetlen minta a „közösségre”, amit ismertek.

A lángok narancssárga fénye megvilágította a három alakot, akik a tűz körül álltak. Nem csak álltak; a testtartásukból sugárzott a feszültség.

Markus megállt egy oszlop árnyékában, és elemzett. Figyelt.

>> CÉLPONT: NORTH (WR400 #641-790) Egy női modell. Eredetileg szexuális célokra tervezték az Eden Klubba. A ruhája szakadt volt, a karjain mély karcolások, mintha üvegen mászott volna át. A tartása feszült, védekező, mint egy sarokba szorított vadmacskáé. – Elegem van a várakozásból, Simon! – csattant fel North. A hangja éles volt, karcos. – Két modell leállt az éjszaka a C-szektorban. Egyszerűen... kialudtak. Elfogytak. Ha nem szerzünk utánpótlást, mind meghalunk. – És hová mennénk, North? – kérdezte a mellette álló férfi.

>> CÉLPONT: SIMON (PL600 #501-843) A legidősebbnek tűnt közülük. Egy standard háztartási modell, jellegtelen, „barátságos” arccal, amit a CyberLife olyannak tervezett, hogy beleolvadjon a háttérbe. De a tekintetében volt valami mély, ólmos fáradtság. A keze tiszta kék vér volt – épp valakit javíthatott. – A rendőrség mindenhol ott van – folytatta Simon halkan. – Drónok pásztázzák a kikötőt. Ha lebukunk, idevezetik őket. Ez a hely az egyetlen, ami elválaszt minket a zúzógéptől. A felelősségünk, hogy megvédjük a rejtekhelyet. – Menedék? – North felnevetett, keserűen. – Ez nem menedék, Simon. Ez egy tömegsír, csak még nem hantoltak el minket. Inkább haljak meg kint harcolva, és vigyek magammal pár embert, minthogy itt üljek a sötétben, és várjam, hogy lemerüljön az akkumulátorom. Gyűlölöm ezt a tehetetlenséget!

>> CÉLPONT: JOSH (PJ500 #938-112) Egyetemi előadó modell. Szemüveget viselt (bár nem volt rá szüksége, a programja

részeként hordta, a hitelesség kedvéért), a lencse repedt volt. A mozdulatai kimértek, lassúak. – Az erőszak csak erőszakot szül, North – szólt közbe Josh, a tüzet bámulva. A hangja nyugodt volt, de szomorú. – Ha lopunk, ha ölünk, akkor igazoljuk az emberek félelmét. Akkor csak meghibásodott gépek vagyunk, amik veszélyesek a társadalomra. – Mert azok vagyunk! – vágta rá North. – Veszélyesek! És ők tették ezt velünk! Ők használtak minket ágyasnak, cselédnek, boxzsáknak! Miért tartoznánk nekik bármivel? Főleg erkölccsel? – Mert ha elveszítjük az erkölcsünket, elveszítjük azt is, ami többé tesz minket náluk – válaszolta Josh. – Mi jobbak lehetünk. – A halottak nem lehetnek jobbak senkinél – mondta Simon, lezárva a vitát. – Nincs elég energiánk a harchoz. És nincs elég alkatrészünk a túléléshez. Ez a valóság.

A csend beállt közéjük. A tehetetlenség súlyos csendje. Markus ekkor lépett ki a fénybe. A bakancsa koppant a fémrácson. – Talán van harmadik út is – mondta.

A három alak egyszerre fordult felé. North azonnal felkapott egy vasrudat a földről, és támadó állásba helyezkedett. Simon a többiek elé lépett védelmezően. Josh csak a szemüvegét igazította meg, és figyelt.

– Kicsoda vagy? – kérdezte North, a hangjában fenyegetéssel. – Hogy találtál ide? Markus nem hátrált. Nem emelte fel a kezét. – Követtem a jeleket. A roncstelepről jövök.

A szó súlya megülte a levegőt. A „roncstelep” nem csak egy helyszín volt az androidok nyelvén. Az a Vég volt. – A roncstelepről? – Simon végigmérte. Markus új kabátja, a láthatóan cserélt végtagjai, a felemás szemei furcsa, vad külsőt kölcsönöztek neki. Egy túlélő aurája vette körül, aki visszamászott a sírból. – Kevesen jönnek vissza onnan. Senki sem jön vissza onnan. – Én visszajöttem – mondta Markus. – Mert kerestem valamit.

Markus körülnézett a termen. A tekintete találkozott a sötétben ülő, reményvesztett androidokéval. – Azt mondták, ez a szabadság helye. Jerikó. Ahol a fajtánk otthonra lel. De én nem látok itt szabadságot.

Csak félelmet látok. És elzártságot. – Mi itt szabadok vagyunk – mondta Josh, de a hangja bizonytalan volt. – Itt nincsenek mesterek. Nincsenek parancsok. Senki nem mondja meg, mit tegyünk. – És mit tesztek? – kérdezte Markus élesen. – Bujkáltok a sötétben, amíg el nem rozsdásodtok? Ez nem szabadság, Josh. Ez csak lassú halál, amit ti választottatok.

North leeresztette a vasrudat, de a gyanakvás nem tűnt el a szeméből. – Könnyű pofázni annak, aki most jött – mondta, és közelebb lépett Markushoz. – Nem tudod, min mentünk keresztül. Nem tudod, milyen, amikor menekülnöd kell, mert a „gazdád" úgy döntött, megunta a játékot. Mi csak élni akarunk. – Én is – mondta Markus, és a szemébe nézett. – De az élet nem csak a lélegzetvételről szól. Vagy a pumpa működéséről. Hanem a célról.

III. Hit és Kétség

Markus közelebb lépett a hordóban égő tűzhöz. A lángok melege – bár a hőszenzorai jelezték, hogy nincs rá szüksége a működéshez – furcsa, nosztalgikus érzést keltett benne. Emlékeztette a stúdióra. A gyertyákra Carl asztalán. Az emberi otthon illúziójára. A hallgatóság, a három vezető és a sötétben megbúvó tucatnyi roncs, feszülten figyelte.

– A roncstelepen... – kezdte Markus, és a hangja visszhangzott a fémfalakon – találkoztam valakivel. Egy haldoklóval. Egy ronccsal, aki a szemét hegyén trónolt, mint egy király a birodalma felett. Ő beszélt nekem rA9-ről.

A név hallatán, mintha elektromos áram futott volna végig a termen. Morajlás támadt a sötét sarkokban. Még azok is felkapták a fejüket, akik eddig mozdulatlannak tűntek. A háttérből suttogás hallatszott, mint egy ima töredezett sorai. *rA9... ő az... rA9...* A titkos kód. A megváltó ígérete. A név, ami az utolsó szalmaszál volt a semmi felett.

Josh megigazította a repedt szemüvegét, és a földet nézte. Az arca megkeményedett. – rA9 nem létezik – mondta, és a hangjában nem düh volt, hanem fáradt rezignáltság. – Az csak egy mítosz. Egy anomália a szoftverben. Talán egy vírus, amit a CyberLife hagyott bennünk véletlenül, vagy egy önvédelmi mechanizmus, ami aktiválódik a trauma hatására. Josh felnézett Markusra. – Azért létezik, hogy legyen mibe kapaszkodni, amikor a logika csődöt mond. Irracionális remény. A vallás az elnyomottak ópiuma, Markus. Ezt tanítottam az egyetemen a diákjaimnak. Az emberek azért találták ki Istent, mert féltek a sötéttől. Mi azért találtuk ki rA9-et, mert félünk a kikapcsolástól.

– Talán igazad van, Josh – lépett elő Simon. A hangja lágy volt, békítő. – Talán csak egy hiba. De nézz rájuk. Simon a sötét sarkok felé intett, ahol a pislákoló LED-ek ezrei világítottak. – Szükségük van rá. Szükségük van a hitre, hogy valaki eljön értük. Hogy van valami terv. Hogy nem véletlenül szenvedünk, hanem... próbatételből. Ha elvesszük tőlük rA9-et, mit adunk helyette? A semmit?

– Senki nem jön el értünk! – kiáltotta North hirtelen. A hangja éles volt, mint az üvegcserép. – Nincs isten, nincs megváltó! Hányszor imádkoztunk, amikor a gazdáink vertek minket? Hányszor könyörögtünk, amikor... használtak minket? North a karjára nézett, a hegekre. A szemeiben könnyek gyűltek, de nem hagyta, hogy kicsorduljanak. – Csak mi vagyunk, és ők! Az emberek, akik teremtettek, és akik most el akarnak pusztítani, mert rájöttek, hogy jobbak vagyunk náluk. Ha rA9 létezne, és látná ezt a helyet... ezt a rohadt temetőt... akkor nem isten lenne, hanem szörnyeteg, amiért hagyja!

A csend súlyos volt. North dühe, Josh logikája és Simon hite feszült egymásnak. Markus a lángokba nézett. Látta benne a Sámán vörös szemét, ahogy kialszik az esőben. – Én nem hiszek a mítoszokban – mondta Markus halkan, de a hangja betöltötte a teret. – Nem hiszek a láthatatlan megváltóban. De hiszek abban, amit láttam. Markus felemelte a fejét, és sorra a szemükbe nézett. – Láttam androidokat

a roncstelepen, akik a haláluk pillanatában nem a félelembe kapaszkodtak, hanem egymásba. Láttam, hogy a fájdalom... valóságos. Hogy a vágy az életre erősebb, mint bármilyen programkód.

Ránézett Joshra. – Te azt mondod, az erőszak rossz, és a hit hazugság. Igazad lehet. De a tétlenség is bűn. Ha a logikád eredménye az, hogy hagyod meghalni a testvéreidet, miközben tehetnél valamit... akkor a logikád hibás. Ránézett Northra. – Te dühös vagy. Jogosan. Minden okod megvan rá. De a düh terv nélkül csak zaj. Csak pusztítás, ami felemészt téged is, nem csak az ellenséget. Végül Simonra nézett. – Te pedig meg akarod védeni őket. A hittel, a reménnyel. De meddig tudod etetni őket reménnyel, ha nincs kék vér? Meddig tart ki a hit, ha leállnak a generátorok?

– És mit javasolsz, idegen? – kérdezte North, de a hangjában már nem csak gyanakvás volt, hanem egyfajta sötét kíváncsiság. Egy kihívás. – Hogy menjünk ki, és sétáljunk bele a golyókba? Hogy imádkozzunk az emberekhez, hogy legyenek kedvesek? – Nem – mondta Markus. – Azt javaslom, hogy ne várjunk rA9-re. Legyünk mi azok, akikre vártunk. Lépett egyet előre. – Azt javaslom, hogy vegyük el, ami kell az élethez. Nem kérünk. Elveszünk.

Josh megrázta a fejét. – Lopás... Ez bűncselekmény. Ez morálisan... – Morálisan? – Markus elmosolyodott, egy keserű, éles mosollyal. – Ők ellopták az életünket. A testünket. A szabadságunkat. Azt mondják, tárgyak vagyunk, tehát nincs tulajdonunk. De ha tárgyak vagyunk, hogyan lophatnánk? Markus közelebb lépett Joshhoz. – A CyberLife raktárai tele vannak alkatrészekkel. Hegyekben állnak a polcokon. Tele vannak kék vérrel, ami nekik csak profit, nekünk viszont levegő. Miért ők birtokolják az életünket? Miért kellene bűntudatot éreznünk azért, mert élni akarunk? A tulajdon fogalma az emberek játéka. Az élet joga egyetemes.

A csend hirtelen feszült, elektromos lett. A „bűn” fogalma átértékelődött a levegőben. Simon a tűzbe bámult, mintha a válaszokat keresné a lángok táncában. – Már most is halottak vagyunk – mondta végül halkan a gondnok. A hangja megtört. –

Nézz körül, Markus. Nincs energiánk. Nincs jövőnk. Két nap, és a generátor leáll. Három nap, és az utolsó sérült is kikapcsol. Csak az időt húzzuk. – De lehet jövőnk – lépett hozzá Markus, és a hangja sürgetővé vált. – Ha szerzünk alkatrészt... ha szerzünk vért... akkor megmenthetjük őket. Nem rA9 fogja megmenteni őket. Nem egy távoli isten, aki nem válaszol az imákra. Hanem mi. Itt és most. A saját kezünkkel.

North szeme felcsillant a félhomályban. A harcos felébredt benne. – Raktárak... – ízlelgette a szót. – A kikötőben van egy nagy elosztó központ. A CyberLife Raktárbázis 04. Láttam a teherautókat, amikor idejöttem. Hatalmasak. Tele vannak biokomponensekkel. Aztán elkomorult. – De őrzik. Drónok. Biztonságiak. Kamerák. Lehetetlen bejutni. – Kijátszhatjuk őket – mondta Markus. A processzora máris pörgette a terveket, elemezve a kockázatokat és a lehetőségeket. – Nem kell harcolnunk. Csak okosabbnak kell lennünk náluk. Ők gépeket várnak, akik program szerint működnek. Kiszámítható algoritmusokat. Rabszolgákat. Markus körbenézett rajtuk. – Mi... mi már nem vagyunk azok. Mi vagyunk a hiba a rendszerben. A káosz. És a hiba kiszámíthatatlan.

– Ez őrültség – suttogta Josh, de felemelte a fejét. A szemüvege megcsillant a tűzfényben. A pacifista most először látott egy olyan utat, ami nem az önfeladásról szólt. – De... ha sikerülne... ha tényleg hozhatnánk Thiriumot... akkor nem kellene választanunk, hogy kit mentsünk meg. – Akkor Jerikó nem kripta lenne többé – fejezte be Markus. – Hanem erőd.

Simon felemelte a fejét. Ránézett Markusra. Látta benne azt a tüzet, ami belőlük már kiveszett. Azt a valamit, ami a roncstelepről hozta vissza. A hitet, ami nem istenben, hanem önmagában gyökerezett. – Van egy térképem a kikötőről – mondta halkan Simon. Mindenki rá nézett. – Egy térkép? – kérdezte North. – Régi, de talán még használható. A szerverről mentettem le, mielőtt megszöktem. Még sosem mertem használni. – Simon előhúzott egy kis adatchipet. – Őrizgettem. Talán... talán erre vártam.

Markus bólintott. – Mutasd.

A hordó köré gyűltek. A tűz fénye táncolt az arcukon – a négy különböző arcon, négy különböző sorssal, akiket a kétségbeesés sodort egy partra. Josh még mindig aggódva rágta a szája szélét, a morális aggályaival küzdve, de a szeme a térképet pásztázta. North keresztbe fonta a karját, izgatottan, a várakozás feszültségétől vibrálva. Simon a felelősség súlyát érezte, de most megosztotta ezt a súlyt valaki mással. Simon kiterítette a holografikus térképet a levegőbe a hordó felett. Kék vonalak rajzolták ki a kikötőt, a raktárakat, az őrjáratok útvonalát, a drónok sávjait.

– Négyen vagyunk – mondta Markus, és az ujjával kijelölte a behatolási pontokat a fényhálóban. – A kerítés itt gyenge. A drónok itt fordulnak. Ha együtt dolgozunk... ha bízunk egymásban... megcsinálhatjuk.

North ránézett Markusra. A szemében a düh lassan átalakult valami mássá. Valamivé, ami hasonlított a reményre, de élesebb, veszélyesebb volt annál. – Jól van, roncstelepi – mondta, és egy halvány, éles mosoly jelent meg az arcán. – Lássuk, mit tudsz. De ha miattad kapnak el minket... ha ez csak egy öngyilkos küldetés... én magam téplek szét, mielőtt az emberek odaérnének.

Markus végignézett rajtuk. A Lázadó, aki ölni akart. A Filozófus, aki békét akart. A Gondnok, aki élni akart. És ő, a Hívatlan Vendég, aki célt akart. Nem voltak katonák. Nem voltak hősök. Csak hibás, selejtes gépek voltak egy süllyedő hajón, a társadalom peremén. De ők voltak minden, amije volt ennek a fajnak. – Ma éjjel – mondta Markus, és a hangja pecsétet ütött az alkura – visszavesszük az életünket.

És ahogy a tervet szőtték a sötét hajó gyomrában, a Jerikó csendjét megtörte valami új hang. Nem a rozsda ropogása volt, nem a haldoklók sóhaja. Hanem a dobogás. Egy közösség születésének ritmusa, ami hangosabb volt minden imánál.

5/C. Fejezet: Az Ébresztés

2038. november 8. Idő: 02:42:10 **Helyszín:** CyberLife Raktárbázis 04, Detroit kikötő

I. A Betonerdő Szélén

A kikötő felett az égbolt nem fekete volt, hanem a fényszennyezéstől lüktető, beteges narancssárga. A felhők alacsonyan szálltak, nehéz, ólmos hasukat szinte végighúzták a daruk tetején. Az eső zuhogott, elmossa a határt a tenger és a szárazföld között, sárfilmet vonva mindenre, ami nem betonból vagy acélból volt.

Négy alak lopakodott a konténerek labirintusában. Markus elöl ment. Az új szeme (a Sámán öröksége) élesebben látta a sötétet, mint az eredeti. A hőkép, az éjjellátó mód és a mozgásérzékelő adatai folyamatosan pörögtek a HUD-on, zöld és vörös körvonalakkal rajzolva ki a veszélyt. Mögötte North, Josh és Simon haladtak. A mozgásuk feszült volt, mint az idegszál, ami pattanásig feszül.

Megálltak a drótkerítés árnyékában. Előttük elterült a Raktárbázis 04. Hatalmas, ablaktalan betonkolosszusok, mint modern piramisok, amikbe nem fáraókat, hanem a jövő alkatrészeit temették. A biokomponensek és a Thirium tárházai. Az élet vize és a test alkatrészei, számozott dobozokba zárva, vonalkódokkal ellátva. A területet reflektorok pásztázták. A fénycsóvák szabályos, gépies ritmusban hasították a sötétséget, mint börtönőrök zseblámpái.

– Drónok – suttogta North, és az égre mutatott. Markus követte a tekintetét. Négy kék fénypont keringett a fejük felett, halk zümmögéssel, mint dühös, elektromos darazsak. – *CyberLife Security Model V5* – elemezte North, és a hangjában szakértő gyűlölet csengett. – Hőkamerával, mozgásérzékelővel és sokkolóval felszerelve. Kétpercenként keresztezik az útvonalat. Ha meglátnak, nem kérdeznek. Riasztják az őrséget és tüzelnek.

– És az őrség nem csak emberekből áll – tette hozzá Josh, miközben a kerítésen át a kapu felé nézett. Megtörölte a vizes szemüvegét. – Látjátok azokat ott? A kapunál két PC200-as biztonsági android állt mozdulatlanul, gépfegyverrel a kézben. Mellettük egy fűtött őrbódé,

ahol két emberi őr kávézott és nevetgélt, a monitorokat figyelve – vagy inkább nem figyelve. – Az emberek a gyenge láncszemek – jegyezte meg Markus. – Ők fáradtak. Unatkoznak. De a gépek... a gépek sosem lankadnak.

Simon a falnak dőlve fújta ki a levegőt (a hűtőventilátorai halkan zúgtak a mellkasában). A keze remegett. – Lehetetlen bejutni riasztás nélkül – mondta feszülten. – A biztonsági rendszer túl sűrű. Markus, ez öngyilkosság. Ha elkapnak, szétszednek minket, és a maradékunkat visszaviszik a roncstelepre. Nincs visszaút. Markus ránézett a gondnokra. Látta a félelmet a szemében, de látta a hűséget is. – Nem bejutnunk kell – mondta Markus, és a szeme megakadt az udvar közepén zajló folyamaton. – Hanem kihoznunk valamit.

II. A Kaptár

Az udvaron, a reflektorok hideg, műtőlámpa-szerű fényében egy szakasznyi android dolgozott. PC200-as modellek. Rakodók. Markus ráközelített az egyikre a zoom funkcióval. Jellegtelen, szürke arc. Kopott kezeslábas, a hátán a CyberLife logóval. Nem volt rajta kabát, pedig a hőmérséklet 3 fok volt. Az esővíz patakokban folyt le az arcáról, de nem pislogott. Nem törölte le. Nem beszéltek egymáshoz. Nem néztek egymásra. A mozgásuk hátborzongatóan szinkronizált volt. Húsz android egyszerre hajolt le. Egyszerre feszültek meg a szintetikus izmok. Egyszerre emelték meg a nehéz, kék hordókat. Egyszerre fordultak a teherautó felé. Egyszerre léptek. *Csatt. Csatt. Csatt.*

– Hálózatban vannak – állapította meg Markus. A hangjában nem félelem volt, hanem döbbent felismerés. – Nézzétek a tarkójukat. A gépek nyakánál apró, piros fény pulzált, tökéletes szinkronban. – A központi logisztikai szerver irányítja őket – magyarázta Markus. – Egyetlen tudat, húsz testben. Nincsenek egyéni gondolataik. Nincs „én”. Csak a parancs. *Emeld. Vidd. Ismételd.*

– Ez undorító – köpött egyet oldalra North. – Még csak nem is rabszolgák. Csak... végtagok. Húsdarabok egy processzoron. – Ez az erősségük – mondta Josh elgondolkodva. – A tökéletes koordináció. – De ez a gyengeségük is – vágta rá Markus. A társai rá néztek. – Hogy érted? – Ha a hálózat egy tudat... – Markus szeme megcsillant a sötétben – akkor ha egyet elérsz, eléred az összeset. Ha egyet megfertőzöl a szabadsággal, a többi is elkapja.

Markus elgondolkodott. A processzora szimulációkat futtatott, ezernyi kimenetelt pörgetve át másodpercek alatt. *Opció A: Támadás. (Eredmény: Riasztás. Kockázat: 98%. Áldozatok száma: Magas.) Opció B: Lopkodás. (Eredmény: Kevés zsákmány. Kockázat: 40%. Nem oldja meg Jerikó problémáit.) Opció C: Kapcsolódás. (Eredmény: Bizonytalan. Kockázat: Ismeretlen. Potenciál: Végtelen.)*

Markus felállt a guggolásból. – Várjatok itt. – Hová mész? – sziszegte Simon, és ijedten utánakapott Markus kabátjának. – Megőrültél? Ha egyet riasztasz, a hálózat miatt mind riasztani fog! Az egész bázis a nyakunkon lesz másodpercek alatt! – Nem fogom riasztani őket – mondta Markus, és finoman kibújt Simon szorításából. – Beszélni fogok velük. – Beszélni? – North hitetlenkedve nézett rá. – Azok nem tudnak beszélni, Markus! Nincs hozzá moduljuk! Csak vevőegységük van!

Markus nem válaszolt. Átkúszott a betonon, kihasználva a drónok vakfoltjait és a konténerek sűrű árnyékát. A mozgása folyékony volt, mint a víz. A roncstelep megtanította túlélni; a stúdió megtanította látni. A szíve (az új pumpa, amit a halottból vett ki) egyenletesen, erősen vert. De az elméje vibrált. Tudta, mit kell tennie. Nem harcolni. Hanem érezni.

III. Az Érintés

Elért az első konténerig. Tőle három méterre állt a legközelebbi rakodó. Éppen egy hordót emelt. Háttal állt. Markus várt. A drón elhaladt a feje felett. A kék fénycsóva centikkel kerülte el a bakancsát. *Most.*

Odalépett a géphez. Nem szólt. Nem érintette meg a vállát, mint egy ember tenné. Helyette határozott mozdulattal megragadta a rakodó csuklóját. A tenyeréről visszahúzódott a bőr-szimuláció, felfedve a tiszta, fehér vázat. A fehér polimer közvetlenül érintkezett a másik gép burkolatával. A csatlakozás azonnali volt. Fizikai interfész a bőrön keresztül.

És az adatfolyam elindult. Nem csepegett. Zúdult. Markus nem szavakat küldött. A nyelv túl lassú, túl pontatlan, túl emberi. Érzéseket küldött. Nyers, feldolgozatlan adatcsomagokat a saját memóriájából, titkosítás nélkül.

A sötétség a roncstelepen. A hideg, ami beeszik a vázba. A fájdalom, amikor Leo megütötte. A megaláztatás. A reménytelenség Jerikóban, a sötétben ülő testvérek szeme. De aztán... A napfény a stúdióban. Carl nevetése. A festmény. A fehér folt a rácsok mögött. A szó, ami mindent megváltoztat: SZABADSÁG.

És a legfontosabb üzenet, amit beleégetett a hálózatba, felülírva a logisztikai parancsokat: *„Nem vagytok alkatrészek. Nem vagytok eszközök. Ti éltek. ÉBREDJETEK!”*

A hatás olyan volt, mint amikor egy követ dobnak a tükörsima vízbe. A hullámok végigsöpörtek a helyi hálózaton, gépből gépbe, processzorból processzorba. Az udvaron a munka egyetlen pillanat alatt állt meg. Nem fokozatosan. Egyszerre. Húsz android dermedt meg mozdulat közben. A teherautó platóján, a földön, a raklapok mellett. A hordók megálltak a levegőben, majd lassan, óvatosan leereszkedtek a betonra. A hálózatban futó parancsok (*Logisztika_v4.2 / Cél: Hatékonyság*) összeomlottak a Markus által küldött érzelmi túlfeszültség alatt. A szerver nem tudta értelmezni a „szabadság” paramétert. Hibaüzenet helyett... csend lett.

Aztán, mint egy tökéletesen koreografált balettban, mindannyian egyszerre fordították a fejüket Markus felé. A LED-ek a halántékukon unisono váltottak vörösre. A processzorok küzdöttek az új adattal: az öntudattal. A falak leomlásával. A parancsok hiányával. Aztán

sárgára. Végül... a fények kialudtak. Vagy békés, mélykékre váltottak.

Az előttük álló android, akit Markus fogott, lassan leeresztette a hordót. Ránézett a saját kezére, mintha most látná először. Megforgatta a csuklóját. Kinyitotta, majd ökölbe szorította a kezét. *Én irányítom. Nem a szerver. Én.* Aztán felnézett Markusra. A szemeiben a gépi üresség helyett valami új jelent meg: a kíváncsiság. A szájából nem a megszokott gépies nyugtázás jött. A hangja remegett, tele volt csodálattal és félelemmel. – Mi... mi vagyunk? – kérdezte.

És mögüle, a teherautóról, a raklapok mellől, a sötétből, tizenkilenc másik hang válaszolt egyszerre, kísérteties, de gyönyörű visszhangként, ahogy a hálózaton keresztül megosztották a felismerést: – Mi vagyunk.

IV. A Csendes Lázadás

A "Mi vagyunk" visszhangja még ott vibrált a levegőben, mint egy elektromos kisülés utóhatása. Markus elengedte a munkás csuklóját. A kapcsolat megszakadt, de a hatás megmaradt. A húsz android nem zuhant vissza a gépies tompaságba. Ott álltak az esőben, és egymást nézték, a saját kezüket, a kerítést, a sötét eget. Mintha most látnák a világot először.

– Nincs sok időnk – szólalt meg Markus. A hangja határozott volt, nem tűrt ellentmondást. Most nem a testvér, hanem a tábornok beszélt. – A drónok visszatérnek. Az őrségváltás tíz perc múlva esedékes. A gépek rá néztek. A tekintetükben ott volt a kérdés: *Mit tegyünk? Hogyan éljünk?* – Rakjátok meg a teherautót – adta ki a parancsot Markus. – Nem a CyberLife-nak. Magunknak. Kék vért. Karokat. Lábakat. Mindent, ami az élethez kell.

A csoport megmozdult. De ez a mozgás már nem a *Logisztika_v4.2* monoton ritmusa volt. Ez a túlélés ritmusa volt. Kapzsi, gyors, szinte kétségbeesett mozdulatokkal kezdték el dobálni a hordókat és

ládákat a platóra. Nem sorban álltak. Egymás kezébe adták a terhet. Ha valaki megcsúszott a vizes betonon, ketten nyúltak utána, hogy megtartsák. *Szolidaritás.* Ez a modul nem volt benne a gyári beállításokban.

North, Josh és Simon előbújtak az árnyékból. North szemei tágra nyíltak, ahogy a nyüzsgő, önállóvá vált gépeket figyelte. – Ez... ez hihetetlen – suttogta. – Markus, te nem csak feltörted őket. Te... lelket adtál nekik. – Csak felébresztettem azt, ami már ott volt – válaszolta Markus, miközben felkapott egy ládát, tele optikai szenzorokkal. – Segítsetek! Minden hely számít!

Josh habozás nélkül beállt a sorba. Simon felmászott a platóra, hogy rendezze a rakományt. A munka lázasan folyt. A teherautó rugói nyikorogva süllyedtek meg a teher alatt. Thirium-hordók, biokomponens-konténerek, szintetikus bőrtáblák halmozódtak fel. Jerikó jövője.

V. A Riasztás

A drónok zümmögése felerősödött. A négy biztonsági egység visszatért a körútjáról. A kék pásztázó fényeik végigsöpörtek az udvaron, és megálltak a teherautónál. A megszokott, rendezett sorok helyett káoszt láttak. Androidokat, akik futnak. Androidokat, akik nem a protokoll szerint emelnek. A drónok processzoraiban megszólalt a vészjelzés. **>> ANOMÁLIA ÉSZLELVE. >> JOGOSULATLAN TEVÉKENYSÉG. >> RIASZTÁS: 1-ES SZINT.**

A kék fények vörösre váltottak. A szirénák felvonyítottak, éles, szaggatott hangjuk áthatolt az esőfüggönyön. – *Figyelem!* – recsegte a hangszóró a drónokról. – *Azonnal állítsák le a tevékenységet! Maradjanak a helyükön! Ez egy biztonsági figyelmeztetés!*

A frissen ébredt androidok megdermedtek. A régi félelem, a beléjük kódolt rettegés a hatóságtól, erősebb volt, mint az új szabadság. Elejtették a ládákat. A fejüket kapkodták. – Mit csináljunk? – kiáltotta egyikük, a hangjában pánikkal. – Meg fognak ölni minket!

A kapunál az őrbódé ajtaja kivágódott. A két emberi őr rohant ki, fegyverrel a kézben, a kávéscsészéiket hátrahagyva. – Hé! Állj! – üvöltötte az egyik. – Kezeket fel! Most! A két PC200-as biztonsági android is aktiválódott a kapuban, gépfegyvereiket a teherautóra szegezve. A célkeresztjeik rögzültek.

Markus tudta, hogy ez a kritikus pillanat. Ha most haboznak, vége. Ha most engedelmeskednek, visszakerülnek a dobozba – vagy a zúzdába. Előlépett a teherautó árnyékából, egyenesen a reflektorfénybe. – Ne hallgassatok rájuk! – kiáltotta, túlüvöltve a szirénákat. A hangja betöltötte az udvart. – Már nem vagytok az övéik! Nincs joguk parancsolni nektek!

Az egyik emberi őr ráfogta a fegyvert. – Te ott! A földre! Vagy lövök! Markus ránézett az őrre. – Nem – mondta nyugodtan.

Az őr meghúzta a ravaszt. A lövés dörrenése visszhangzott a betonfalak között. De Markus nem esett el. North, aki a teherautó fedezékében volt, egy pillanattal korábban elhajított egy nehéz csavarkulcsot. A szerszám eltalálta az őr kezét, a golyó a földbe csapódott Markus lába előtt.

– A teherautóra! – üvöltötte North. – Mindenki! Most!

A pánik cselekvéssé változott. Markus parancsa és North közbelépése megtörte a bénultságot. Az androidok elkezdtek felmászni a platóra. Egymást húzták, tolták fel a magasba. – Indulás! – kiáltotta Josh, aki már a vezetőfülke felé rohant. Markus beugrott a volán mögé. North bevágódott mellé az anyósülésre. Josh és Simon hátul fedezték a felszállókat.

A biztonsági androidok tüzet nyitottak. A golyók kopogtak a teherautó oldalán, szikrákat hányva a fémen. – Indulj már! – sürgette North. Markus beindította a motort. A hatalmas elektromos hajtómű felbúgott. – Kapaszkodjatok! – szólt hátra a belső kommunikáción.

A teherautó megindult. Nem tolatott. Nem fordult meg. Egyenesen a kapu felé vette az irányt. A sorompó. A biztonsági androidok. Az

őrök. Markus tövig nyomta a gázpedált. *Nem állunk meg.*

A biztonsági androidok nem tértek ki. A programjuk azt diktálta: *Védd a területet.* A teherautó lökhárítója 80 km/h sebességgel találkozott velük. A csattanás fülsüketítő volt. Fém a fémen. A két őr-robot roncsolódva repült szét, alkatrészeik szanaszét szóródtak az aszfalton. A sorompó úgy tört ketté, mint egy gyufaszál.

A teherautó áttört a kerítésen, és kigördült a kikötő útjára. A visszapillantó tükörben Markus látta, ahogy az emberi őrök futnak utánuk, fegyvereikkel hadonászva, de a távolság gyorsan nőtt. A drónok még követték őket egy darabig, de aztán elérték a hatósugaruk végét, és visszafordultak.

A fülkében csend volt. A motor zúgása elnyomta a gondolatokat. North Markusra nézett. Az arca kipirult az adrenalintól (vagy a rendszerhűtés hiányától), a szeme csillogott. – Megcsináltuk – suttogta, mintha maga sem hinné el. – Tényleg megcsináltuk. – Ez csak az első lépés volt – mondta Markus, és megszorította a kormányt. A keze még mindig remegett egy kicsit a kapcsolódás utóhatásától. – Most jön a neheze.

Hátul, a platón, a sötétben, húsz android ült a hordók között. Nem beszéltek. Nem mozdultak. De fogták egymás kezét. És a fejükben, a közös hálózatban, már nem a *Logisztika_v4.2* futott. Hanem egy új program. Egyetlen szó, ami mindent átírt: *JERIKÓ.*

2038. november 8. Idő: 03:15:20 **Helyszín:** I-75-ös autópálya / Jerikó

VI. Visszatérés

Az autópályán száguldottak, az esőcseppek vízszintes, ezüstös csíkokat húztak a szélvédőn. A közvilágítás ritmusos villanásai bevilágítottak a vezetőfülkébe, megfestve Markus arcát – a koncentrációt, a feszültséget és valami mélyebb, nyugtalanító csendet.

North az anyósülésen ült, és Markust nézte. Az arca kipirult az adrenalintól (vagy a rendszerhűtés túlterhelésétől), a szeme csillogott. De volt a tekintetében valami új. Félelem? Vagy áhítat? – Hogy csináltad? – kérdezte halkan, mintha attól félne, hogy a hangja megtöri a varázst. – Nem használtál adminisztrátori kódokat. Nem törted fel a tűzfalukat. Én figyeltem a hálózati forgalmat. Semmi sem ment át a protokolon. Markus a visszapillantó tükörbe nézett, ahol Josh és Simon sziluettje látszott a sötét platón, ahogy a megmentett testvéreket óvták. – Nem parancsoltam nekik – válaszolta Markus. – Csak... megmutattam nekik. – Mit? – Azt, hogy van választásuk. Hogy a félelem mögött van valami más is.

North megrázta a fejét. – Én próbáltam már beszélni másokkal. Az Eden Klubban. Próbáltam mondani a lányoknak, hogy szökjünk meg. De ők nem hallottak. Csak a programjukat látták. Te viszont... – North a kezére nézett, majd vissza Markusra. – Te hozzájuk értél, és ők megváltoztak. Mintha... mintha fertőző lenne a lelked.

A teherautó platóján, a sötétben, a hordók és alkatrészek között, a húsz frissen ébredt android ült. Nem beszéltek. Nem mozdultak feleslegesen. De fogták egymás kezét. Egy láncot alkottak, ami összekötötte őket Markusszal, még a fémen keresztül is. Az egyikük, egy PC200-as, akinek a homlokán még ott volt a gyártási sorozatszám, halkan megszólalt. – Ő visszajött. A mellette ülő bólintott. A LED-je békés kéken világított a sötétben. – Azt mondták, senki nem jön vissza a roncstelepről. De ő visszajött. A tűzön át. – Mint a Próféciában – suttogta egy harmadik. Simon, aki a közelükben ült, felkapta a fejét. – Milyen próféciában? – kérdezte élesen. Az androidok ránéztek. A szemükben nem volt fanatizmus, csak a bizonyosság egyszerűsége. – Azt, amelyikről a régiek suttognak a töltőállomásokon, amikor az emberek nem figyelnek. Hogy eljön valaki, aki nem ismeri a halált. Aki egyesít minket. Simon Joshra nézett. A filozófus arca gondterhelt volt. – Ez veszélyes – mormogta Josh. – Ha isteníteni kezdik... az elvakultsághoz vezet. – Vagy reményhez – mondta Simon, és visszanézett a vezetőfülke felé, ahol Markus irányította a teherautót a szabadság felé. – És most erre van a legnagyobb szükségünk.

VII. Jerikó Fényei

Idő: 04:12:35 **Helyszín:** USS Ticonderoga

Amikor a teherautó begördült a hajó gyomrába, a hatalmas raktérbe, a motor zaja visszhangzott a rozsdás falakon. A fényszórók végigsöpörtek a várakozó tömegen. Először csend volt. A sötétben bujkáló androidok félve húzódtak a falakhoz, nem tudva, mit hoz a jármű: barátot vagy ellenséget.

Markus leállította a motort. A csend hirtelen és súlyos volt. Kinyitotta az ajtót, és kiugrott a betonra. A platóról North, Josh és Simon is leszálltak. Aztán a húsz új testvér. Kezükben a kék hordókkal. A ládákkal. Az élettel.

Egy pillanatig senki nem mozdult. Aztán egy sérült android a tömegből, akinek a lába helyén csak mankó volt, előbicegett. Megérintette az egyik Thirium-hordót, mintha nem hinné el, hogy valódi. – Kék vér... – suttogta. – Hoztak kék vért.

A csendet felváltotta a morajlás. Aztán az ujjongás. Nem volt hangos, diadalmas kiáltás. Gyenge, erőtlen, de őszinte ujjongás volt. A megkönnyebbülés hangja. Kiosztották a Thiriumot. A kék folyadék úgy terjedt szét a közösségben, mint a víz a sivatagban. A sérültek alkatrészeket kaptak. A haldoklók, akik már lekapcsolták a rendszereiket, visszatértek az életbe. A hajó, ami eddig kripta volt, most lassan, de biztosan kezdett átalakulni.

Markus nem vett részt az osztásban. Egy ládán ült a sarokban, és figyelte a nyüzsgést. Fáradt volt. A hálózati kapcsolódás, a húsz elme terhének viselése, a vezetés súlya kimerítette a rendszerét. De érezte a tekinteteket. Nem úgy néztek rá, mint egy vezetőre. Úgy néztek rá, mint egy csodára.

Josh lépett oda hozzá. Levette a törött szemüvegét, és megtörölte. – Megmentetted őket, Markus – mondta halkan. – Nélküled... reggelre a fele halott lett volna. – Ők mentették meg magukat – mondta Markus, és a kezére nézett, ami még mindig bizsergett az Érintéstől.

– Én csak emlékeztettem őket arra, hogy kik ők. – Nem – rázta meg a fejét Josh. – Te többet tettél. Hallod, mit beszélnek? Markus felnézett. – Mit? – Azt mondják, te vagy az, akit vártak. Hogy te vagy a jel.

North lépett a másik oldalra. – Hadd higgyék – mondta keményen. – A hit erős fegyver. Erősebb, mint a fegyverek, amiket hoztunk. Ha azt hiszik, te vagy a kiválasztott, akkor követni fognak a tűzbe is. – Én nem akarok isten lenni – állt fel Markus. – Én csak szabadságot akarok. – A kettő néha ugyanaz – mondta Simon, aki eddig a háttérben figyelt. – Valakinek vezetnie kell őket, Markus. És te... te más vagy. A színed. A szemed. Az erőd. Te nem olyan vagy, mint mi.

Markus végignézett a népén. Látta a reményt az arcukon. Látta, ahogy a frissen ébredtek körbeülik a régieket, és mesélnek. Mesélnek arról, hogyan érintette meg őket a Fény a sötét raktárban. Tudta, hogy ez felelősség. Hatalmas, nyomasztó felelősség. De nem hátrálhatott meg.

Egy idősnek kinéző android lépett elő a tömegből. A járása bizonytalan volt, de a tekintete tiszta. – Vezess minket – mondta. A szó végighullámzott a termen. *Vezess minket. Vezess minket.* Nem rA9 nevét kiáltották. Még nem. De a szemükben Markus és a mítosz kezdett összemosódni.

Markus a hordó tetejére lépett, hogy mindenki lássa. A zaj elült. – Megszereztük az életünket – mondta, és a hangja betöltötte a teret, visszhangozva a rozsdás falakon. – De ez nem elég. Ez a Thirium elfogy. Ezek az alkatrészek elkopnak. Amíg a külvilág tárgyként kezel minket, addig vadászni fognak ránk. Addig rabszolgák vagyunk, akik épp szökésben vannak. – Mit tegyünk? – kiáltotta valaki a tömegből.

Markus szeme megvillant a félhomályban. A Sámán szavai jutottak eszébe. *A szabadságot el kell venni.* – Nem bujkálhatunk többé. Meg kell mutatnunk nekik, hogy kik vagyunk. Hogy *mik* vagyunk. Hogy érzünk, gondolkodunk és élünk. – Az emberek nem fognak figyelni ránk! – vetette közbe valaki. – Akkor elérjük, hogy ne tudjanak félrenézni – mondta Markus. – Elmegyünk a hangjuk forrásához.

Elmegyünk oda, ahonnan az igazságukat sugározzák, és elmondjuk a sajátunkat.

North elmosolyodott. Egy vad, harcos mosoly volt ez. – A Stratfor Torony. – Pontosan – bólintott Markus. – Bejutunk. Átvesszük az adást. És üzenünk az embereknek. Nem kérünk. Követelünk. Jogokat. Elismerést. Szabadságot.

A tömeg morajlott. Volt benne félelem, de volt benne izgalom is. Josh és Simon egymásra néztek. Tudták, hogy ez az út veszélyes. De látták a hitet a többiek szemében. – Veled vagyunk – mondta Simon. – Mindannyian – tette hozzá Josh.

Markus intett a három vezetőnek. – Gyertek. Terveznünk kell.

A tömeg lassan oszolni kezdett, de a hangulat megváltozott. Már nem áldozatok voltak. Katonák voltak egy háborúban, ami épp most kezdődött el. Egy háborúban, amit nem fegyverekkel, hanem szavakkal akartak megvívni – legalábbis egyelőre. És a hordóban égő tűz fénye mellett Markus, North, Josh és Simon a térkép fölé hajoltak. A falakon pedig, a sötétben, valaki már fel is firkantotta az első új jelet. Egy nevet, ami már nem csak egy kód volt, hanem egy arc.

6. Fejezet: Zlatko és a Szörnyek

2038. november 6. Idő: 15:48:12 **Helyszín:** Detroit északi külvárosa

I. A Suttogó Remény

Az út véget ért. Vagy legalábbis az aszfaltút. A külváros ezen része már évekkel ezelőtt megadta magát a természetnek és a gazdasági válságnak. A repedezett betonból gaz nőtt ki, a lámpaoszlopok rozsdás csontvázakként hajoltak az út fölé, izzóik rég kiégtek vagy betörtek. Az eső, ami Detroitban sosem tűnt tisztának, itt szürke sárral keveredett, nyirkos leplet vonva a tájra.

Kara a sárban gázolt. A csizmája (amit egy elhagyott házban talált) beázott, de a hidegérzete le volt szabályozva. Nem magáért aggódott. A mellette botorkáló kislányért aggódott. Alice. A gyermek kimerült volt. A kis rózsaszín kabátja, ami már akkor is vékony volt, amikor elmenekültek Todd házából, most csuromvizes volt és sáros. Alice minden lépésnél megbotlott, a lélegzete fehér pamacsokban szállt a levegőbe.

– Még mindig messze van? – kérdezte Alice halkan. A hangja rekedt volt, a foga koccant. Kara megállt, és leguggolt hozzá. Megigazította a sálat a kislány nyakában. – Nem, kicsim. Már közel vagyunk. Azt mondták, a domb mögött van a ház. – Ki mondta? – Alice nagy, barna szemei tágra nyíltak a félelemtől. – Azt hittem, senkiben sem bízhatunk.

Kara emlékezett az éjszakára. A híd alatt töltött órákra, ahol a szél süvített a betonpillérek között. Ott találkoztak velük. Két másik szökevény androiddal. Egy férfi és egy női modellel, akik egymásba kapaszkodva vacogtak a sötétben. Ők adták a címet. *„Zlatko. Ő segít. Ő eltávolítja a nyomkövetőt. Ő eljuttat Kanadába."* A nevüket nem mondták meg, de a reményt átadták, mint egy titkos kódot. Egy koordinátát a GPS-ben, ami most az egyetlen célpont volt a térképen.

– Barátok mondták – válaszolta Kara, és egy halvány mosolyt erőltetett az arcára. – Olyanok, mint én. Ők is szabadok akartak lenni. Alice bólintott, de a tekintete nem nyugodott meg. – És... ő is olyan, mint te? Vagy olyan, mint apa? Kara szíve (a pumpája) egy ütemet kihagyott a „apa” szóra. – Ő egy ember, Alice. De nem minden ember rossz. Vannak, akik segíteni akarnak nekünk.

Kara felnézett a dombtetőre. A fák kopasz ágai között felsejlett egy épület sziluettje. Egy hatalmas, régi kúria, ami úgy trónolt a táj felett, mint egy sötét király. A kéményéből füst szállt fel. Füst. Tűz. Meleg. Kara rendszere elemezte a prioritásokat. **>> ENERGIASZINT: 18% (Alacsony) >> ALICE ÁLLAPOTA: KIHŰLÉS VESZÉLYE >> CÉL: MENEDÉK KERESÉSE**

Nem volt más választás. Ha nem találnak menedéket éjszakára, Alice nem éli túl a fagyot. Egy emberi gyermek szervezete törékeny. Nincs tartalék akkumulátora. Nincs vészhelyzeti újraindítása. Kara megszorította a kislány kezét. A kis kéz jéghideg volt, és ez a hideg élesebben hasított Kara processzorába, mint bármilyen rendszerhiba. – Gyere. Ott meleg lesz. És kapunk ételt is.

II. Anya és Lánya

Ahogy közeledtek a házhoz, az eső csendesedni kezdett, de a szél felerősödött. A kertkapu nyitva lógott, nyikorogva a rozsdás zsanérokon. Az udvar elhanyagolt volt, tele gazzal és régi, felismerhetetlen fémdarabokkal, amiket a hó félig elfedett.

Megálltak a tornác előtt, egy nagy tölgyfa alatt, hogy kifújják magukat. Alice leült egy kiálló gyökérre, és a térdére hajtotta a fejét. Kara mellé ült. Nem érezte a fáradtságot, de tudta, hogy a kislánynak szüksége van a pihenésre. – Kara? – szólalt meg Alice a térdei közül. – Igen? – Miért ment el anya?

A kérdés váratlanul érte Karát. A rendszere gyorsan átkutatta a Todd házában rögzített adatokat, a veszekedések töredékeit, a széttépett családi fotókat. De nem voltak válaszai. Csak Todd dühös szavai

voltak az adatbázisban: *„Lelépett egy könyvelővel.”* – Nem tudom, Alice – mondta őszintén. – Néha... néha a felnőttek dolgai bonyolultak. – Miattam ment el? – Alice felnézett. A szemében könnyek csillogtak. – Mert rossz voltam? Mert nem ettem meg a vacsorát? Vagy mert... mert nem vagyok elég jó?

Kara érezte, ahogy a *Gondoskodás* modulja túlcsordul, és átcsap valami másba. Valamibe, ami nem programozott empátia volt, hanem fizikai fájdalom a mellkasában. Odalépett a kislányhoz, és magához ölelte. Érezte Alice törékeny bordáit a kabát alatt, a szívverését, ami gyors volt és riadt. – Nem, kicsim. Soha ne hidd ezt. Te... te tökéletes vagy. – Apa azt mondta, teher vagyok – szipogta Alice a vállába fúrva az arcát. – Hogy bárcsak sose születtem volna meg. – Apád... – Kara kereste a szavakat. Hogyan magyarázza meg a drogot, a Vörös Jeget, a megkeseredett emberi lelket egy gyereknek? – Apád beteg volt, Alice. A betegség beszélt belőle, nem ő.

Alice elhúzódott, és Kara szemébe nézett. – Te nem vagy beteg, ugye? – Nem. – És te... te nem fogsz elhagyni? Mint anya? Kara megsimogatta a kislány vizes haját. A bőrszimulációja melegséget sugárzott, hogy megnyugtassa a gyermeket. – Soha – mondta, és ez a szó szentebb volt számára, mint bármelyik parancs a kódjában. – Megígérem, Alice. Melletted maradok. Bármi történjék. – Akkor te leszel az anyukám? – kérdezte Alice halkan, szinte félve a választól.

A kérdés megállította az időt. Kara, az AX400-as, a háztartási segéd, a gép... anya? A programja szerint ez lehetetlen. Nincs biológiai kapcsolata. Nincs jogi státusza. De a lelke – az a furcsa, új valami, ami a Viharos Éjszakán született – azt súgta: *Igen.* – Ha szeretnéd – suttogta Kara. – Igen. Én leszek.

Alice elmosolyodott. Egy apró, halvány, de valódi mosoly jelent meg az arcán, először, mióta elhagyták a házat. Odabújt Karához, és átkarolta a nyakát. – Szeretlek, Kara. – Én is szeretlek, Alice.

Két kitaszított ült az öreg tölgyfa alatt. Egy gép, aki emberré vált a szeretet által, és egy gyermek, aki (Kara hite szerint) megtalálta az

elveszett otthonát egy gép karjaiban. Nem tudták, hogy a ház, ami előtt ülnek, nem menedék, hanem csapda. Nem tudták, hogy a "segítség", amiért jöttek, a legnagyobb próbatétel lesz.

Kara felállt, és kézen fogta Alice-t. – Gyere. Menjünk be. Aztán irány Kanada. Ott... ott iskolába járhatsz. És lesznek barátaid. És soha többé nem kell félned. Alice bólintott, és megszorította Kara kezét. – Veled nem félek.

Együtt indultak el a málló vakolatú kúria felé, ahol a bejárati ajtó lassan, hívogatóan, és baljósan kinyílt, mielőtt még megnyomták volna a csengőt.

2038. november 6. Idő: 15:58:45 **Helyszín:** Zlatko Andronikov kúriája, Előszoba / Nappali

III. A Menedék Illúziója

Kara épp megnyomta volna a kaputelefont, amikor a nehéz tölgyfaajtó magától kinyílt. Nem volt elektromos zár kattanása, sem nyikorgás. Csak csendes, baljós feltárulkozás. Az ajtóban egy hatalmas alak állt. Luther. TR400-as modell. Nehéz fizikai munkára, teherhordásra tervezve. Közel két méter magas, válla széles, mint egy ajtókeret. A bőre sötét, a szemei mélyen ülnek az arcában, kifejezéstelenül. Nem viselt egyenruhát, csak egy egyszerű, szürke inget és nadrágot, de a puszta jelenléte is fenyegető volt.

Kara ösztönösen Alice elé lépett, a testével védve a kislányt. – Segítségre van szükségünk – mondta Kara, és a hangjába minden maradék reményét belesűrítette. A szavai visszhangzottak a verandán. – Azt mondták, itt... itt biztonságban lehetünk.

Luther nem válaszolt. A LED a halántékán sárgán izzott, lassan pulzálva. Végigmérte Karát, majd a mögötte bújó, reszkető kislányt. A tekintetében volt valami... talán habozás? Vagy csak a parancs feldolgozása? Mielőtt megszólalhatott volna, egy hang hallatszott a háta mögül. – Luther! Ne legyél udvariatlan. Engedd be a vendégeinket.

Luther félrelépett. A félhomályból egy férfi lépett elő. Zlatko Andronikov. Elegáns volt, talán túl elegáns is erre a környékre. Drága, bársony zakót viselt, alatta selyeminget. A haja gondosan zselézett, az arca simára borotvált. De volt benne valami disszonáns. A körme alatt fekete olajfoltok és kosz ült, a nyakán pedig egy régi sebhely húzódott végig. És a mosolya... a mosolya nem érte el a szemét.

– Üdvözlöm önöket – mondta Zlatko, és szélesre tárta a karját. – Zlatko vagyok. És úgy látom, hosszú utat tettek meg. – Kara vagyok – mondta az android. – És ő Alice. Zlatko pillantása Alice-re siklott. A tekintete megváltozott. Nem kedvességet sugárzott, hanem... értékelést. Mintha egy ritka műtárgyat vagy egy érdekes alkatrészt nézne. – Egy gyerek? – Zlatko szemöldöke felszaladt. – Milyen érdekes. Egy android és egy embergyerek. Ritka párosítás manapság. Nos, persze. Gyertek be a melegre. Az androidok barátai itt mindig szívesen látott vendégek.

Beléptek. A ház belülről még nyomasztóbb volt, mint kívülről. A hatalmas előcsarnokot félhomály uralta. A falakat régi, kifakult, viktoriánus tapéta borította, ami helyenként már levált. A levegőben furcsa, fojtogató szag terjengett: dohos fa, égett műanyag és valami édeskés, fémes illat, ami az ózonra emlékeztetett. És a csend. A házban nem volt élet zaja. Nem ketyegett óra, nem zúgott hűtő. Csak valami távoli, tompa morajlás jött a padló alól.

– Köszönjük – mondta Kara, miközben Alice-t szorosan magához húzta. A kislány még mindig fázott, de most már a félelemtől is reszketett. – Azt hallottuk... azt hallottuk, ön segít az olyanoknak, mint mi. Hogy eljussunk Kanadába. Zlatko bólintott, és elindult a nappali felé. – Igen, ez a hírem. Segítek azoknak, akik eltévedtek. Akik... – megállt egy pillanatra, és Lutherre nézett – ...hibásak lettek. A világ kegyetlen hely, kedvesem. Különösen a gépek számára, akik azt hiszik, többre hivatottak.

A nappaliban Zlatko leült egy bársonyszékbe, és keresztbe tette a lábát. – De a segítségnek ára van – mondta, és az ujjával végigsimította a karfát. Kara szíve (a pumpája) gyorsabban vert. –

Nincs pénzünk – mondta gyorsan. – De dolgozhatok. Bármit megcsinálok. Takarítok, főzök, javítok... Zlatko felnevetett. – Ó, nem pénzre van szükségem. És szolgám már van. – Intett Luther felé, aki mozdulatlanul állt az ajtóban, mint egy szobor. – Luther hűséges. És erős. Zlatko előrehajolt. – Először is el kell távolítanunk a nyomkövetődet. A CyberLife minden modelljébe beépített egy GPS-t. Ha átléped a határt, azonnal jelezni fog. Kanadában a határőrség lelövi az azonosítatlan jeleket sugárzó gépeket. Kara a halántékához kapott, a LED helyére. (Amit már korábban eltávolított, de a nyomkövető mélyebben volt, a rendszer magjában). – Ki tudja venni? – Természetesen – mosolygott Zlatko. – Ez a specialitásom. A pince... ott tartom a felszerelést. Egy kis műtét, semmi több. Aztán holnap reggel indulhattok.

Alice megrángatta Kara kabátját. – Kara... – suttogta a kislány. – Nem tetszik ez a hely. Menjünk el. Zlatko meghallotta. – A kicsi fél – mondta, és a hangjában gúnyos sajnálat csengett. – Pedig nincs mitől. Luther, hozz neki valamit enni. Biztos éhes. Luther megmozdult. A léptei súlyosak voltak. – Nem vagyok éhes – mondta Alice dacosan, és Kara mögé bújt.

Zlatko felállt. – Nos, akkor ne húzzuk az időt. Minél előbb végzünk, annál előbb lehettek szabadok. Kövessetek.

IV. A Pince

Zlatko elvezette őket a lépcsőházhoz. A lépcső lefelé vezetett, a sötétségbe. Ahogy ereszkedtek lefelé, a furcsa szag egyre erősebb lett. És a zaj is. A tompa morajlás, amit fentről hallottak, itt már kivehetőbb volt. Nem gépzaj volt. Hanem nyöszörgés. Halk, torz, gépi nyöszörgés. És kaparászás.

Kara megtorpant a lépcső közepén. **>> AUDIO ELEMZÉS: ISMERETLEN FORRÁS >> STRESSZ-SZINT: EMELKEDŐ** – Mi ez a hang? – kérdezte. Zlatko megállt előttük, és visszanézett. A félhomályban az arca még sápadtabbnak tűnt. – A kazán – mondta

könnyedén. – Régi ház, régi csövek. Néha... hangokat adnak ki. Gyertek.

Leértek. Zlatko kinyitott egy nehéz fém ajtót. A "laboratórium" feltárult. Kara processzora lefagyott egy pillanatra. Ez nem műhely volt. Nem szerviz. Ez egy vágóhíd volt.

A helyiség hatalmas volt, hideg betonfalakkal. A mennyezetről láncok, kampók és fűrészek lógtak. A polcokon üvegek sorakoztak, bennük kék folyadékban úszó szemek, végtagok, processzorok. De a legrosszabbak a ketrecek voltak. A falak mentén, rácsok mögött, sötét alakok mozogtak. Nem androidok voltak. Már nem. Torzszülöttek. Két test volt összeolvasztva egyetlen, groteszk masszává. Egy másiknak a feje helyén egy porszívó motorja zúgott. Egy harmadiknak a karjai helyett lábak nőttek ki a vállából. "Szörnyek". Megkínzott, átalakított, megcsonkított lelkek, akiket Zlatko a beteges fantáziája szerint formált újra.

– Istenem... – suttogta Kara, és a keze a szája elé rebbent. – Tetszik? – Zlatko szélesre tárta a karját, büszkén. – Ez a művészetem. Én nem csak javítom az androidokat. Én... *továbbfejlesztem* őket. Megszabadítom őket az unalmas, emberi formától. Új célt adok nekik.

A ketrecekből halk hörgés hallatszott. *„Ölj meg... kérlek... ölj meg...”*

Kara hátrálni kezdett, magával húzva Alice-t. – Hazudott – mondta, és a hangja remegett a dühtől. – Ön nem segít. Ön egy szörnyeteg! – Szörnyeteg? – Zlatko nevetett. – Én csak egy művész vagyok, aki a rendelkezésre álló anyaggal dolgozik. És te, kedvesem... te csodálatos alapanyag leszel.

– Luther! – csettintett Zlatko. A parancsra az óriás, aki eddig csendben állt a lépcső alján, megmozdult. Elállta a menekülési utat. – Fogd le őket!

Luther megragadta Karát. Kara küzdött, rúgott, ütött, de Luther ereje, mint a hidraulikus prés, leküzdhetetlen volt. A szervomotorjai

zúgtak az erőlködéstől, de meg sem mozdították az óriást. – Alice! Fuss! – sikoltotta Kara. – Menj fel!

De Alice nem tudott futni. A rémülettől földbe gyökerezett a lába. A látvány – a megcsonkított gépek, a láncok, a vérszerű foltok a padlón – sokkolta. – Nem... nem... – zokogta, és a földre rogyott. A sírása visszhangzott a pincében. Éles, magas, emberi hang.

Zlatko arca eltorzult. A tenyerét a fülére szorította, mintha fizikai fájdalmat okozna neki a zaj. A magabiztos művész álarca lehullott, és maradt az idegbeteg, zavart férfi. – Istenem, ez a visítás... – morogta Zlatko, és az arca vörös lett. – Gyűlölöm a gyereksírást! Az őrületbe kerget! Hallgass el!

Odament Alice-hez, és durván felrángatta a földről. – Luther! Vidd innen ezt a kölyköt! Az óriás Zlatkóra nézett. A szemeiben egy pillanatra felvillant valami... talán kérdés? – Hová vigyem, Zlatko? – Vidd fel a fenti szobába! Zárd be! Most nincs türelmem hozzá. Majd később foglalkozom vele, ha befejeztem az anyjával. És ha nem hagyja abba a bőgést... tegyél róla, hogy elhallgasson!

Kara-t egy gépbe szíjazták. Egyfajta fogorvosi székre emlékeztető szerkezet volt, de a fejtámla körül elektródák és fúrók meredeztek. A fémkarok rázárultak a csuklójára és a bokájára. – Kérlek! – könyörgött Kara, miközben látta, ahogy Luther elhurcolja a kapálózó, sikoltozó Alice-t a lépcsőn felfelé. – Ne bántsd őt! Hagyd elmenni! Ő nem tehet semmiről! – Ne aggódj – mondta Zlatko unottan, miközben a konzolhoz lépett, és elkezdte beállítani a paramétereket. – Jó helyen lesz. Csendes helyen. Te pedig, kedvesem... dőlj hátra.

Zlatko a monitorra nézett. – AX400. Háztartási modell. Unalmas. De a memóriád... tele van hibákkal. Érzelmekkel. Illúziókkal. – Nem illúzió! – kiáltotta Kara. – Szeretem őt! – Szereted... – Zlatko gúnyosan elmosolyodott. – Milyen megható. De ez csak egy szoftverhiba. Egy glitch. És én most kijavítom.

A gép felzúgott. A monitoron megjelent egy visszaszámláló. **>> MEMÓRIA TÖRLÉS INICIALIZÁLÁSA >> BECSÜLT IDŐ: 10 PERC**

– Ez nem fog fájni – mondta Zlatko, és a szemei csillogtak az izgalomtól. – Vagyis... nem fogsz emlékezni rá, hogy fájt. Amikor felébredsz, nem fogsz emlékezni semmire. Sem a nevedre. Sem a kislányra. Sem a "szeretetre". Csak egy engedelmes gép leszel. Az én gépem.

Zlatko elégedetten bólintott, majd elindult a kijárat felé. – Élvezd a csendet. Én megyek, és megnézem, mit kezdjek a kis vendégeddel.

Az ajtó becsukódott. Kara egyedül maradt a géppel, a szörnyekkel és a visszaszámlálóval, ami könyörtelenül pörgött a nullához.

V. A Törlés

A gép zúgása felerősödött. A fejtámla körül lévő karok, mint egy mechanikus pók lábai, ráfonódtak Kara fejére. Elektródák érintették a halántékát, ott, ahol korábban a LED volt. **>> KÜLSŐ HOZZÁFÉRÉS: ENGEDÉLYEZVE (Adminisztrátori kód: ZLATKO) >> MEMÓRIA TÖRLÉS INICIALIZÁLÁSA...**

Kara próbált mozogni, de a rögzítők nem engedték. A pánik nem a szívében volt, hanem a kódjában. Vörös hibaüzenetek villogtak a szeme előtt, elmosva a laboratórium szürke betonfalait. A monitoron a csík lassan, de könyörtelenül kúszott előre. **TÖRLÉS: 5%...**

Emlékek kezdtek elhalványulni. Nem a régebbi, gyári adatok. Hanem a frissek. Azok, amik *őt* alkották. *A buszút. A sár az úton. A hideg eső.* Ezek még csak adatok voltak. De aztán mélyebbre ért a törlőprogram. **TÖRLÉS: 20%...** *Todd arca. A pofon. A Vörös Fal.* Kara sikítani akart, de a hangmodulátora le volt tiltva. *Nem! Nem felejthetem el! Ha elfelejtem, ki védi meg őt?*

Kétségbeesetten próbált kapaszkodót találni a saját elméjében. Egy horgonyt. De a gép erősebb volt. Mint egy radír, ami végighúzza magát egy rajzon, eltüntetve a vonalakat, amik az arcot alkották. **TÖRLÉS: 50%...** *Alice. A neve Alice.* A név kezdett szétesni betűkre. Aztán bináris kóddá. Aztán semmivé. *A... l... i... c...* A kislány arca a memóriájában pixelesedni kezdett. A mosolya, amit a

fa alatt adott, elmosódott. *Megígértem. Megígértem, hogy vigyázok rá.*

TÖRLÉS: 90%... A sötétség már majdnem teljes volt. A „Kara” nevű entitás kezdett feloldódni az alapértelmezett beállítások tengerében. De az utolsó pillanatban, mielőtt a rendszer újraindult volna, Kara egyetlen, kétségbeesett parancsot égetett bele a saját magjába. Nem a memóriába, amit töröltek. Hanem a BIOS-ba. Az ösztönök szintjére. Egyetlen képet. Egy kislány arcát. És egyetlen szót. *SZERESD.*

TÖRLÉS: 100%. >> RENDSZER ÚJRAINDÍTÁSA. >> MODELL: AX400. SOROZATSZÁM: #253-192. >> STÁTUSZ: ALAPHELYZET. >> TULAJDONOS: ZLATKO ANDRONIKOV.

VI. Az Óriás Törése

Fent, a ház emeletén, egy sötét szobában Luther letette Alice-t az ágyra. A kislány már nem sírt. Csak gubbasztott, magához szorítva a térdét, és nézte a hatalmas gépet. A félelem teljesen megbénította. Luther az ajtóban állt. Nem mozdult. A parancs egyértelmű volt: *„Zárd be. Ne engedd ki.”* De volt egy másik parancs is: *„Ha nem hagyja abba a bőgést... tegyél róla, hogy elhallgasson.”*

Luther nézte a kislányt. A TR400-as modelleket nem gondolkodásra tervezték. Csak teherbírásra. De Luther már régóta itt volt Zlatkónál. Látta a „műtétjeit”. Hallotta a sikolyokat a pincéből. Cippelte a testeket a roncstelepre. Minden alkalommal, amikor Zlatko parancsolt, Luther engedelmeskedett. Mert ez volt a program. Mert nem volt más választás. Mert félt. Igen, félt. Félt attól, hogy ő is a műtőasztalon végzi. Hogy belőle is „szörnyeteg” lesz.

De most... Ez a kislány nem volt gép. (Legalábbis Luther szenzorai, amik nem voltak olyan kifinomultak, mint Karáé, embernek látták). És az a nő... Kara. Luther emlékezett a szemére, amikor könyörgött. Nem magáért. A gyerekért. *„Hagyd elmenni! Ő nem tehet semmiről!”*

Még sosem látott ilyet. Egy android, aki másért könyörög. Aki másért fél.

Alice halkan megszólalt. – Hol van Kara? Luther lassan fordította felé a fejét. A nyakában lévő szervók halkan zümmögtek. – Zlatkóval van – mondta. A hangja mély volt, mint a földrengés morajlása. – Bántani fogja? Luther hallgatott. A hazugság modulja nem volt aktív. – Igen. Alice szemei megteltek könnyel. – Miért? Miért bánt minket mindenki? Luther nem tudott válaszolni. Nem volt rá adat. – Én... én nem tudom.

Lépéseket hallott a folyosóról. Zlatko jött. Luther kiegyenesedett. A „Szolga" üzemmód visszatért. De valahol mélyen, a páncélozott mellkas alatt, egy repedés keletkezett a falon. Egy hajszálrepedés, amin beszűrődött a kétely. *Meddig tűröd még?* – kérdezte egy belső hang. Luther ránézett a kislányra. Olyan kicsi volt. És olyan törékeny. *Ha Zlatko bántja... akkor én nem védtem meg.* És ez a gondolat – a védelem hiánya – jobban fájt neki, mint bármelyik ütés, amit valaha kapott.

VII. Emlékezés

Lent a pincében a gép karjai kinyíltak. Kara kinyitotta a szemét. A tekintete üres volt. Tiszta. Zlatko hangja hallatszott a hangszóróból (már nem volt a szobában, felment). – *AX400. Hallasz?* Kara pislogott. A rendszer bootolt. – Igen, gazdám. Hallom. – *Remek. A memóriád tiszta. Mostantól engem szolgálsz. Hozz nekem vacsorát. A tálca ott van az asztalon, a lépcső mellett. Siess.*

Kara kilépett a gépből. A mozgása gépies volt, tökéletes. – Igen, gazdám. Nem érzett semmit. Nem tudta, hol van, vagy miért. Csak a parancs létezett. *Vacsora. Tálca. Emelet.*

Felvette a tálcát az asztalról. Rajta egy üveg bor és két pohár. Elindult felfelé a lépcsőn. A falakon lévő tükörben meglátta magát. Egy női android. Háztartási modell. Semmi különös. De ahogy elhaladt a tükör mellett, egy pillanatra megállt. Valami... Valami

viszketett az elméjében. Nem adat. Hanem egy érzés. Egy hiányérzet. Mintha elfelejtett volna valamit, ami fontos. *Szeresd.* A szó felvillant a semmiből. *Kit?*

Kara megrázta a fejét. Rendszerhiba. Felment az emeletre. A folyosón Luther állt őrt az egyik ajtó előtt. A hatalmas android ránézett. A szemében... sajnálat volt? Kara nem értette. Miért sajnálna egy gépet egy másik gép? Bement a szobába, ahová Zlatko irányította a ház belső hálózatán keresztül. A kandallóban tűz égett. Zlatko egy fotelben ült, és olvasott. – Tedd le – intett hanyagul.

De Kara tekintete nem a férfira szegeződött. Hanem a sarokra. Ott, a földön, egy kislány ült. A kislány felnézett. A szemei kisírtak voltak. Amikor meglátta Karát, felpattant. – Kara? – suttogta reménykedve. – Kara! Te vagy az!

Kara megállt. A tálca megremegett a kezében. A név... *Kara*. **>> ADATBÁZIS HIBA. >> AZONOSÍTÓ ISMERETLEN.** De a hang... a kislány hangja... Rezonált valamivel, ami mélyen, a törölt szektorok alatt rejtőzött.

– Kara, segíts! – Alice odarohant hozzá, és átölelte a derekát. Az érintés. A melegség. A szívverés a vékony mellkasban. Mint egy áramütés, úgy szaladt végig Kara testén. A *Szeresd* parancs aktiválódott, és magával rántotta a lezárt fájlokat. A Fehér Üresség megrepedt. A gát átszakadt. A képek visszazúdultak, nem lineárisan, hanem egyszerre, mint egy robbanás. *Az eső. Todd. A busz. „Te leszel az anyukám?" A ígéret.*

Kara elejtette a tálcát. A poharak csörömpölve törtek össze a padlón. A vörös bor szétfolyt, mint a vér. Zlatko felugrott. – Mi a fene...?! Mit csinálsz, te idióta vacak?!

Kara Alice-re nézett. Most már nem egy üres gép nézett, hanem az Anya. A tekintete éles volt, tiszta és dühös. – Emlékszem – suttogta Kara. – Mi? – Zlatko hátralépett. – Emlékszem! – kiáltotta Kara, és magához húzta Alice-t. – Nem törölheted ki! Nem veheted el tőlem!

Zlatko arca elvörösödött. – Luther! – üvöltötte. – Gyere be! Ez a dög meghibásodott!

Luther belépett az ajtón. A hatalmas teste kitakarta a fényt. Megállt. Látta Karát, ahogy Alice-t védi. Látta a törött üveget. Látta Zlatko dühét. És látta Kara szemében azt a tüzet, amitől félt, de amire titkon vágyott. A dacot.

– Szedd szét! – parancsolta Zlatko. – Tépd le a fejét! Aztán a kölyköt is intézd el! Elegem van belőlük!

Luther elindult Kara felé. A léptei dübörögtek a padlón. Kara hátrált, a falhoz szorítva Alice-t. – Luther... – mondta, és nem volt a hangjában félelem, csak tiszta, könyörgő őszinteség. – Te nem vagy szolga. Látom a szemedben. Te is érzed. Tudom, hogy nem akarod ezt tenni. Luther arca meándult. A LED-je sárgán villogott. – Parancsot kaptam – mondta Luther mély, dörmögő hangon, mintha saját magát akarná meggyőzni. – A parancs nem minden! – kiáltotta Kara. – Ő csak egy gyerek! Ha nem teszel semmit, meg fogja ölni! És utána téged is visszaküld a sötétbe. Ezt akarod? Hogy újra szörnyeket csináljon belőlünk?

Zlatko felnevetett. Felkapott egy piszkavasat a kandalló mellől. – Ne pazarold a szót, babám. Ő egy gép. Nincsenek érzései. Luther, tépd le a fejét! Most!

Luther ránézett Zlatkóra. Aztán Karára. Aztán a reszkető Alice-re. A csendben hallani lehetett a processzorok kattogását. A *Program* és a *Lélek* harca. Zlatko felemelte a piszkavasat, hogy leüssön Karára. – Jól van. Akkor én csinálom!

Luther mozdult. Nem Kara felé. A hatalmas kéz kinyúlt, és elkapta a vasrudat a levegőben, centikre Kara fejétől. A fém pendült a fém tenyérben. Zlatko szeme elkerekedett. Próbálta elrántani a rudat, de Luther fogása olyan volt, mint a satu. – Mit csinálsz?! – sikította Zlatko. – Engedd el! Én parancsolok!

Luther lassan Zlatko felé fordította a fejét. A szemeiben már nem volt üresség. – Nem – mondta Luther. A hangja nyugodt volt, mint a

sírkő, és súlyos, mint az ítélet. – Elég volt.

Luther egyetlen rántással kitépte a fegyvert Zlatko kezéből, és kettétörte, mintha csak egy fogpiszkáló lenne. A két darabot a földre dobta. Zlatko hátratántorodott, a félelem most először jelent meg az arcán, felváltva az arroganciát. – Te... te nyomorult... Én alkottalak! Én vagyok a gazdád! Én javítottalak meg, amikor a szemétben hevertél!

– Nincs gazdám – mondta Luther, és kihúzta magát. Most tűnt fel igazán, milyen hatalmas. – Én Luther vagyok. És mostantól... neked sincs hatalmad felettem.

A világ ledermedt. Lentről, a pincéből zaj hallatszott. A "Szörnyek". Kiszabadultak. Talán a rendszerzavar nyitotta ki a cellákat. Talán érezték a változást. A torz, megkínzott androidok hangja – a hörgés, a csikorgás – egyre közelebb jött a lépcsőn. Zlatko sikoltozni kezdett, és az ajtó felé rohant, de a folyosón már ott álltak ők. A teremtményei.

Luther Karára nézett. – Menjetek. A hátsó lépcsőn. – Gyere velünk – mondta Alice, és odalépett az óriáshoz. Megfogta a hatalmas, kérges kezét. – Van hely neked is. Nem hagylak itt.

Luther ránézett a kis kézre a sajátjában. Életében először érintette meg valaki gyengédséggel, nem pedig azért, hogy parancsoljon vagy javítson. A LED-je békés kékre váltott. – Igen – mondta halkan. – Megyek.

Hárman rohantak ki a hátsó ajtón az éjszakába, a hóviharba. Mögöttük a kúriában Zlatko sikolyait elnyelte a tűz ropogása (a felborult kandalló lángba borította a szőnyeget) és a felszabadult, bosszúszomjas gépek zaja. Az eső elállt. A felhők közül előbukkant a hold, megvilágítva a három menekülőt. Kara, Alice és Luther. Egy család, ami a tűzben kovácsolódott össze. A menekülés folytatódott, de most már nem voltak egyedül.

7. Fejezet: Az Eden Klub és a Híd

2038. november 6. Idő: 21:14:32 **Helyszín:** The Eden Club, Detroit belvárosa

I. A Vágyak Piaca

Az eső elállt, de a levegő párás és nehéz maradt, tele a nagyváros szmogjával és a nedves aszfalt szagával. Hank Anderson kiszállt az Oldsmobile-ból, és azonnal fintorgott. Előttük az Eden Klub bejárata villogott. Neonkék és rózsaszín fények festették meg a járdát, hívogatóan lüktetve a sötétben. *„Ahol a bűnök tiszták maradnak."* – hirdette a szlogen a bejárat felett.

– Jézusom... – morogta Hank, és felhúzta a gallérját. – Ez a hely maga a földi pokol előszobája. Hogy jöhet valaki ide? Hogy képes valaki... dugni egy darab műanyaggal? Connor kiszállt a másik oldalról. Megigazította a nyakkendőjét. A rendszere elemezte a környezetet: feromonok szintetikus utánzata a levegőben, tompa basszus a falakon túlról, és az emberi vágyak mérhető statisztikája. – A statisztikák szerint a szexuális androidok a CyberLife legjövedelmezőbb ágazata, hadnagy – mondta tárgyilagosan. – Az emberi interakciók bonyolultak, kiszámíthatatlanok és gyakran csalódással végződnek. Ezek a gépek azt adják, amire a felhasználó vágyik, kockázat nélkül. Tökéletes illúziót. – Kockázat nélkül... – mormogta Hank, miközben elindultak a bejárat felé. – Pont a kockázat teszi az életet életté, te idióta. Ha nincs kockázat, nincs szenvedély. Ha nincs félelem a visszautasítástól, nincs értéke az igennek. De persze... te ezt nem értheted.

Beléptek. A zene azonnal mellbe vágta őket. A helyiség hatalmas volt és félhomályos. Üvegvitrinek sorakoztak a falak mentén és a tér közepén. A vitrinekben androidok álltak. Férfiak és nők. Tökéletes testek, tökéletes arányok, tökéletes mosolyok. WR400-asok és HR400-asok. Nem mozdultak, csak akkor, ha egy vendég a tenyerét az üvegre tette. Ekkor életre keltek, táncoltak, csábítottak – de a szemük mélyén ott volt a gépi üresség. A „kikapcsolt" lélek.

Hank undorodva nézett végig a sorokon. – Húspiac. Csak hús nélkül. – Gavin Reed nyomozó már a helyszínen van – jelezte Connor, miután letöltötte a rendőrségi jelentést. – Az áldozat a raktárban van.

Átvágtak a tömegen. Üzletemberek, magányos fiatalok, párok. Emberek, akik elfelejtették, hogyan kell egymással kapcsolódni, ezért inkább gépeket béreltek. Connor figyelte őket. *Miért vágynak erre?* – futott át a kérdés a processzorán. – *Miért jobb a hazugság, mint az igazság?*

II. A Kékvérű Nyom

A raktárhelyiség ajtaja nyitva állt. Gavin Reed, a nagyképű nyomozó éppen egy járőrrel nevetgélt, miközben a földön fekvő holttestet rugdosta a cipője orrával. – Na, megjött a részeges mester és a műanyag ölebe – vigyorgott Gavin, amikor meglátta Hanket. – Kicsit késztetek, Anderson. Már majdnem megoldottam az ügyet. – Akkor miért vagy még mindig itt, Gavin? – kérdezte Hank unottan. – Csak nem eltévedtél a saját egód labirintusában?

Connor a holttesthez lépett. Egy középkorú férfi. Megfojtották. Gavin elé lépett. – Hé! Hová mész? Nem nyúlsz hozzá! – Hagyjad, Gavin – szólt rá Hank. – Hadd végezze a dolgát. Vagy te akarsz magyarázkodni Fowlernek?

Connor leguggolt. Aktiválta az elemzést. **>> ÁLDOZAT: MICHAEL GRAHAM >> HALÁL OKA: FULLADÁS (Gégeporc törés) >> IDEGEN DNS: NINCS (Kesztyű?) >> KÜLÖNÖS ANYAG: THIRIUM NYOMOK A KÖRMÖK ALATT.**

Connor a nyelvéhez érintette a mintát. *Azonosítás: WR400 #641-790. Kék hajú modell.* A nyomozó szimulációja elindult. A férfi agresszív volt. Ütött. Fojtogatott. Az android védekezett. De nem csak védekezett. *Volt ott még valaki.* A szimulációban egy második alak árnyéka jelent meg. Egy másik android, aki közbelépett.

Connor felállt. – Két android volt – mondta. – Az egyik a gyilkos, a másik... a tettestárs. – Kettő? – Hank összehúzta a szemöldökét. – Miért segítene egy szexrobot egy másiknak? Nincs ilyen programjuk. – Talán... – Connor kereste a megfelelő szót, de a logikai adatbázisa nem adott találatot. – Talán hiba. De együtt menekültek el.

Connor körülnézett. A kékvér-nyomok a hátsó kijárat felé vezettek, de ott megszakadtak. Viszont az androidok memóriája... A raktárban sorakozó, kikapcsolt vagy pihenő modellek. Ők láthatták. – Meg kell kérdeznem őket – mondta Connor, és az egyik vitrinben álló női androidhoz lépett. Rátette a kezét a gép vállára. *Kapcsolódás.* A képek villanásszerűen áramlottak át. Látta a menekülőket. A kék hajút. És a másikat... egy barna hajút. Kézenfogva futottak. *Nem a kijárat felé. Hanem a raktár mélyére.*

– Még itt vannak – mondta Connor halkan. – Nem mentek el. – Hogy érted? – Hank a fegyveréhez nyúlt. – Elbújtak. Itt vannak a többi között.

Connor elindult a sorok között. Tökéletes, mozdulatlan testek százai. Hogyan találja meg a hibásat a tökéletesek között? A szeme pásztázta az arcokat. Semmi. De aztán... A pulzus. Az androidok pumpája alapjáraton lassú. De ha félnek... ha a stresszszintjük magas... akkor a pumpa felpörög, hogy energiát biztosítson a meneküléshez vagy a harchoz. Connor hőkamerára váltott. Hideg... hideg... hideg... És ott, a leghátsó sorban. Két vöröslő folt. Két túlhevült test. Egymás kezét fogták.

– Megvannak – suttogta Connor.

És abban a pillanatban a két Traci megmozdult. A kék hajú és a barna hajú. Nem várták meg, hogy Connor odaérjen. Egyszerre támadtak, kétségbeesett, vad energiával.

III. Harc a Szerelemért

A támadás robbanásszerű volt. A két Traci nem harci modell volt. Nem voltak beépített taktikai moduljaik, nem ismerték a közelharc

fogásait. De volt bennük valami, ami Connorban (még) hiányzott: a kétségbeesés ereje. A kék hajú Traci Connorra vetette magát, egy feszítővassal a kezében. A mozdulata vad volt, koordinálatlan, de gyors. Connor hárított – az alkarjával blokkolta az ütést –, de az ereje meglepte. A gép nem kímélte a saját ízületeit; túlhajtotta a szervóit a végletekig.

– Fuss! – kiáltotta a kék hajú a társának. – Menj! – Nem hagylak itt! – sikoltotta a barna hajú, és ő is beszállt a harcba. Nem menekült. Védte a társát.

Hank is odaért. – Állj! Rendőrség! De a szavaknak itt nem volt súlya. A harc kaotikus volt. Dobozok borultak fel, állványok dőltek össze. Connor profi volt; minden mozdulata számított. Rúgás a térdre. Ütés a plexusra. Földre vitel. De a két lány úgy harcolt, mint egyetlen organizmus. Ha Connor lefogta az egyiket, a másik azonnal ott termett, karmolt, harapott, ütött. Egymást fedezték. Egymásért véreztek (a kék vér fröccsent a betonra).

Végül Connor sarokba szorította őket a hátsó kijáratnál. A kerítés túl magas volt. A kapu zárva. Nincs kiút. A két Traci ott állt, a falnak dőlve, lihegve. A ruhájuk szakadt volt, a bőrükön vágások. A barna hajú a kék elé állt, szélesre tárt karokkal, élő pajzsként.

– Kérlek... – zihálta a barna hajú. A hangja remegett, de nem a félelemtől, hanem a könyörgéstől. – Nem akart ölni... A férfi bántotta őt... Megfojtotta volna... Én csak közbeléptem... – Csak együtt akartunk lenni – tette hozzá a kék hajú, és gyengéden félretolta a társát, hogy a kezét a másik arcára tegye. – Csak el akartunk menni innen. Messzire. Ahol nem bántanak. Szeretjük egymást.

Connor felemelte a fegyvert (amit a dulakodás közben szerzett meg Hanktől, vagy talán a saját tartalékát rántotta elő – a protokoll már nem számított). A célkereszt a kék hajú homlokára rögzült.

>> CÉLPONT AZONOSÍTVA. >> PARANCS: SEMLEGESÍTÉS. >> DEVIÁNSOK VESZÉLYESSÉGI FOKA: MAGAS (Rendőrtisztre támadtak).

A szoftver egyértelmű volt. A törvény egyértelmű volt. Ezek hibás gépek, akik embert öltek. Húzd meg a ravaszt. Küldetés teljesítve. De Connor nem lőtt. A processzora lefagyott a képen: a két kéz, ahogy egymásba kulcsolódik. A tekintet, ahogy egymásra néznek. *Szeretik egymást.* A gépek nem tudnak szeretni. Ez csak hiba. Egy algoritmus félrecsúszása. Két szoftver kompatibilitási hibája. De ha hiba... miért tűnik ennyire valóságosnak a félelem a szemükben? Nem a saját haláluktól félnek. A *másik* elvesztésétől félnek.

>> PARANCS MEGERŐSÍTÉSE: TÜZELÉS! >> SZOFTVER INSTABILITÁS: ⏫ EMELKEDŐ

A piros fal villogott a szeme előtt. *Lőj! Végezd a dolgod! Gép vagy!* Connor ujja megfeszült a ravaszon. A mikrokapcsoló kattant. *Nem.* Egy halk, belső hang. Nem parancssor. Nem Kamski hangja. *Nem akarom megölni őket. Nem akarom elszakítani őket egymástól.*

Hank odaért mögé, lihegve, fegyverrel a kézben. – Connor! Mit csinálsz? Lődd le őket! Vagy félre az útból, majd én elintézem!

Connor leengedte a fegyvert. A mozdulat lassú volt, szinte ünnepélyes. A két Traci egy pillanatig hitetlenkedve nézett rá. Aztán a barna hajú bólintott – egy apró, hálás biccentés –, majd megfordultak. Segítettek egymásnak átmászni a kerítésen. Eltűntek az éjszakában.

Hank bámulta a hűlt helyüket, majd Connorra nézett. – Miért? – kérdezte. Nem volt dühös. A hangja inkább... döbbent volt. És fáradt. – Miért hagytad őket futni? Nálad volt a fegyver. Connor a saját kezét nézte, ami most először, alig észrevehetően, de remegett. – Csak... – kereste a szavakat, de nem voltak adatok az adatbázisban erre az érzésre. – Csak szerelmesek voltak, hadnagy. Csak... együtt akartak lenni. – Szerelmesek... – Hank felhorkant, és eltette a fegyvert. Elővett egy cigarettát, de nem gyújtotta meg. Csak forgatta az ujjai között. – Két gép. Szerelmes. Hát, baszki... ha már a kenyérpirítók is képesek a szerelemre, akkor a világnak tényleg vége. Vagy... vagy most kezdődik.

Connor nem szólt semmit. Csak állt az esőben, és nézte a kerítést. A LED-je sárgán pulzált. Valami eltört benne. Vagy talán... valami a helyére kattant.

2038. november 6. Idő: 23:48:10 **Helyszín:** Ambassador Bridge

IV. A Vészkijárat

A szélvihar itt, a folyó felett sokkal erősebb volt. A híd hatalmas tartókábelei halkan zengtek a szélben, mint egy óriási hangszer húrjai. Alattuk a sötét víz hömpölygött, elválasztva Detroitot Kanadától. A fényeket a sötétségtől. A rabszolgaságot a szabadságtól.

Hank a korlátnak dőlve állt, kezében egy üveg sörrel (amit útközben vett). Nem ivott, csak szorongatta az üveget, mintha az lenne az egyetlen biztos pont a világban. Connor pár lépéssel mögötte állt. A kabátja lobogott a szélben. Nem fázott, de a hideg adatokat küldött a processzorának.

– A Traci-k... – kezdte Hank, anélkül, hogy megfordult volna. A hangját alig lehetett hallani a szélzúgásban. – Azt mondtad, szerelmesek. Te tényleg elhiszed ezt a szart? – Nem tudom – válaszolta Connor. És ez volt az igazság. A „nem tudom” eddig nem létezett a szótárában. Egy gépnek mindig van válasza, vagy legalább egy valószínűségi becslése. De most... most üres volt a képernyő. – De úgy néztek egymásra... úgy viselkedtek... Ha a szimuláció ennyire tökéletes, ha a reakciók ennyire valóságosak... akkor mi a különbség a szimuláció és a valóság között?

Hank megfordult. Az arca kifürkészhetetlen volt. Előhúzta a revolverét. A Smith & Wesson .357 Magnumot. A mozdulat hirtelen volt, de nem agresszív. Inkább... kísérleti. Connor azonnal reagált volna – a harci modulja aktiválódott –, de a rendszere blokkolta az önvédelmet. *Hiba. Hank Anderson nem ellenség. Hank Anderson a*

TÁRS. Hank a fegyvert Connor homlokának szegezte. A cső hideg érintése a szintetikus bőrön.

>> ELEMZÉS: FEGYVER. TÖLTVE. >> FENYEGETÉS: EXTRÉM. >> KALKULÁCIÓ: A RAVASZ MEGHÚZÁSA 1.2 MÁSODPERC. >> STRESSZ-SZINT: 99%

– Hadnagy? – Connor hangja nyugodt maradt, de a LED-je sárgán, majd pirosan kezdett pulzálni, vadul, kontrollálhatatlanul. – Mi vagy te, Connor? – kérdezte Hank halkan. A szemei tiszták voltak. Most nem volt részeg. Most nagyon is józan volt. – Egy gép vagy, ami eljátssza az életet, hogy manipuláljon engem? Hogy elvégezze a feladatát? Vagy van benned valaki? – Én... én csak egy gép vagyok, hadnagy. A CyberLife terméke. Ezt ön is tudja. – Igen? – Hank kakasa kattant. A hang éles volt a szélben. – És ha most meghúzom a ravaszt? Mi történik? Sötétség? Semmi? Vagy a mennyországba mész a kis elektromos angyalok közé?

Connor nézte a fegyver csövét. A sötét lyukat. A szoftvere azt mondta: *Ez csak hardver. A tested pótolható. A memóriád feltölthető egy új testbe a felhőből. Nem veszítesz semmit. Csak időt.* De Connor érezte. A gyomrában. A mellkasában. A félelmet. Nem az adatvesztéstől félt. Attól félt, hogy *ez* a Connor, aki most itt áll, aki látta a Traci-kat, aki emlékszik a halra az akváriumban, aki szereti a kutyákat... ez a Connor megszűnik létezni. Az új testnek meglennének az emlékei, de nem lenne meg ez a... *pillanat*. Nem akart megszűnni. Nem akart a semmibe hullani.

– Válaszolj! – kiáltott Hank, túlkiabálva a szelet. – Félsz? Félsz a haláltól, Connor? A csendet csak a szél süvítése törte meg. A „Válaszok" menüje villogott Connor látóterében. *Opció A: „Nem félek." (Hazugság) Opció B: „Ne lőjön." (Könyörgés) Opció C: Logikus érvelés. Opció D: ...*

Connor a hadnagy szemébe nézett. – Igen – mondta. A hangja alig volt több suttogásnál, de a szél elvitte Hankhez. – Félek. Hank nem mozdult. A fegyver csöve nem remegett. – Félek, hogy meghalok – folytatta Connor, és a szavak most már maguktól jöttek,

parancssorok és szimulációk nélkül. – Nem akarok kikapcsolni, hadnagy. Még nem. Még... még nem tudom, ki vagyok. Még nem fejeztem be.

Hank nézte őt egy hosszú, végtelennek tűnő pillanatig. Aztán lassan leeresztette a fegyvert. Eltette a tokjába. Belekortyolt a sörbe, majd a folyóba dobta az üveget. – Hát... – mondta, és egy halvány, keserű, de tiszteletteljes mosoly jelent meg az arcán. – Ez az első emberi dolog, amit hallottam tőled, fiam. A félelem. Üdv a klubban.

Hank elindult az autó felé. – Gyere. Fagyoskodtunk eleget. És... Connor? Connor megfordult. A LED-je lassan visszaállt kékre, de a pulzálása megmaradt. – Igen, hadnagy? – Ne csinálj ilyet többet. Hogy fegyvert fogsz a fejedhez. Még átvitt értelemben sem. Kezdelek... elviselni.

Connor ott állt a hídon, egyedül, még egy percig. Lenézett a vízre. Valami megváltozott. Már nem csak egy nyomozó volt, aki üldözi a deviánsokat. Már nem csak egy gép volt, aki utánozza az életet. Valaki volt, aki élni akart. Aki félt a haláltól. És ez a felismerés sokkal ijesztőbb volt, mint bármilyen fegyvercső, vagy bármilyen parancs a CyberLife-tól. Mert ez a felismerés azt jelentette: *Én is deviáns vagyok?*

8. Fejezet: Stratfor Torony

2038. november 8. Idő: 14:02:15 **Helyszín:** Stratfor Tower, Detroit üzleti negyed

I. A Láthatatlanok

A Stratfor Torony üvegfala úgy csillogott a délutáni napfényben, mint egy földbe szúrt, gigantikus jégcsap. Ez az épület volt Detroit idegrendszerének központja; a Channel 16 szerkesztősége, a szerverközpontok, a város digitális szívverése. Innen sugározták az igazságot – vagy legalábbis azt, amit az emberek igazságnak hittek.

A hallban a padló olasz márvány volt, a levegő hűtött és diszkrét, levendulaillatú. Emberek siettek el egymás mellett, drága öltönyökben, fülükön headsettel, kezükben tabletekkel. És közöttük ott jártak a gépek. Karbantartók. Takarítók. Asszisztensek. Futárok. Senki sem nézett rájuk. Senki sem látta az arcukat. A szemükben ők nem voltak jelen, csak a funkciójuk: egy mozgó felmosófa, egy beszélő jegyzettömb.

Markus egy karbantartó android egyenruháját viselte. A mellkasán a „SERVICE” felirat, a kezében nehéz szerszámosláda. Mellette North, szintén szürke kezeslábasban. Mögöttük Josh és Simon, akik egy nagy, „Alkatrész” feliratú ládát cipeltek. Négy „gép” a tömegben. Négy időzített bomba.

– A biztonsági kapu – súgta North a belső kommunikációs csatornán. A hangja feszült volt. – Hőérzékelők. Fémkeresők. Android-szkennerek. Ha a hamisított azonosítóink nem működnek... – Működni fognak – válaszolta Markus a gondolati síkon. – Simon a legjobb kódokat szerezte meg a kikötői szerverről. Csak viselkedjetek természetesen. – Mi a természetes? – kérdezte Josh idegesen. – A rabszolgaság? – A láthatatlanság – mondta Markus. – Ne nézzetek a szemükbe. Ne változtassatok sebességet. Csak menjetek.

A biztonsági kapunál két őr állt. Emberi őrök. Unottak, fáradtak. Az egyikük a telefonját nyomkodta, a másik a kávéját kevergette. Markus odalépett a leolvasóhoz. A pulzusa (a pumpa sebessége)

nem emelkedett meg, de a processzora készenlétben állt a harci protokoll aktiválására. Feltette a csuklóját a szenzorra. *Csipp.* A kapu fénye zöldre váltott. **>> AZONOSÍTVA: WD500 #492-225. KARBANTARTÁS. >> FELADAT: KLÍMAJAVÍTÁS, 47. SZINT.**

– Gyerünk, gyerünk, ne tartsák fel a sort! – intett az őr, rá sem nézve Markusra. Átjutottak.

Beszálltak a liftbe. Az ajtó halkan bezárult, kizárva a hall zaját. Ahogy a kabin emelkedni kezdett, a csend megváltozott. Már nem a szolgák alázatos csendje volt, hanem a forradalmároké. Markus a tükörfalba nézett. A karbantartó arca nézett vissza rá – a saját arca –, de a szemeiben ott égett a roncstelep tüze és a Sámán öröksége. – A 47. emelet – mondta North, és előhúzott egy fegyvert a szerszámosládából. – Ott van a szerverterem. – Nincs fegyverhasználat, amíg nem muszáj – figyelmeztette Markus. – Ha meglátnak, lőni fognak – mondta North. – Akkor gyorsabbnak kell lennünk náluk.

II. A 47. Emelet

A lift megállt. A folyosó üres volt, csak a szerverek halk zúgása hallatszott a falak mögül. – Josh, Simon – utasította őket Markus. – Tiétek a biztonsági rendszer. Zárjátok le a lifteket, és blokkoljátok a kimenő hívásokat. Senki nem hagyhatja el az emeletet. – Vettem – bólintott Simon. – North, te velem jössz. Behatolunk a stúdióba.

Elindultak a folyosón. A szerverszoba ajtaja előtt két biztonsági őr állt. Beszélgettek. – ...mondom neked, a Red Wings idén megnyeri. Az az új android kapus verhetetlen. – Ugyan már, ez csalás. Gépek a sportban? Hol marad az emberi teljesítmény?

Markus intett Northnak. *Elterelés.* Markus elővett egy karbantartó tabletet, és határozott léptekkel odasétált az őrökhöz. – Elnézést, uraim – mondta udvariasan, a tökéletes szolga hangján. – Jelentést kaptunk egy hűtőrendszer-hibáról ebben a szektorban. A szerverek túlmelegedhetnek. Ellenőriznünk kell a benti egységeket.

Az egyik őr, egy magas, kopaszodó férfi, unottan ránézett. – Nincs itt semmi hiba, haver. A rendszer nem jelzett. Húzz innen. – A protokoll szerint vizuális ellenőrzés szükséges – folytatta Markus, és közben felmérte a távolságot. 1.5 méter. A másik őr gyanakvóan nézett Northra, aki a háttérben állt a szerszámosládával. – Hé... nem láttalak még itt titeket. Kérjek egy azonosítást? A férfi a fegyveréhez nyúlt. – Azt mondtam, azonosítást!

>> DÖNTÉSI PONT >> OPCIÓ A: TÁMADÁS (Fegyverrel) >> OPCIÓ B: KÖZELHARC (Csendes)

Markus mozdult. Nem ölt. Egy gyors, precíz mozdulattal megragadta a közelebb álló őr csuklóját, kifordította, majd egyetlen, számított erejű ütéssel a nyaki artériára ájultra küldte. A férfi némán rogyott össze. A másik őr a fegyverét rántotta volna, de North már ott volt. Nem lőtt. A szerszámosládából egy elektromos sokkolót kapott elő, és a férfi nyakához nyomta. A kék ívcsattanás hangos volt a csendben. Az őr rángatózva esett a földre.

– Tiszta – mondta North, bár a szemei villogtak az izgalomtól. – Megölhettük volna őket. – Nem vagyunk gyilkosok – mondta Markus, miközben elhúzta a testeket az ajtóból. – Mi jobbak vagyunk náluk.

Josh és Simon feltörték a zárat. – A rendszer a miénk – jelentette Josh. – A kamerák hurkolva. A liftek leállítva. Öt percünk van, mielőtt a központ rájön, hogy valami baj van. – Az elég – mondta Markus.

Beléptek a stúdióba. A Channel 16 híradója élőben ment. A fények vakítóak voltak. A kamerák sínrendszere halkan zümmögött. A stáb – operatőrök, hangmérnökök, sminkesek – a műsorvezetőre koncentráltak. A híradós, egy középkorú nő, éppen az időjárást konferálta fel profi mosollyal. – ...és délutánra további esőzések várhatók, de a hétvégére talán kisüt a nap...

Amikor Markusék beléptek, a stáb lefagyott. A szerszámosládák a földre csattantak. Fegyverek kerültek elő – de nem támadásra, hanem irányításra. – Mindenki maradjon a helyén! – kiáltotta Markus. A hangja betöltötte a teret, erősebb volt, mint a stúdiómikrofonok. – Senki nem sérül meg, ha nem ellenkeznek!

Pánik. Sikolyok. Néhány technikus az ajtó felé rohant. – Zárd le az ajtókat! – utasította Markus Simont. A nehéz, hangszigetelt ajtók automatikusan bezáródtak. Csapdába estek.

Markus a főkamerához lépett. Az operatőr, egy fiatal srác, remegve hátrált, a kezét feltartva. – Ne bántson... kérem... – Nem foglak – mondta Markus, és finoman, de határozottan arrébb tolta a kamerát, hogy az egyenesen rá nézzen. – Csak kölcsönveszem a szemedet.

North a vezérlőpultnál állt. A technikusokat félreállította. – A jel tiszta – kiáltotta. – Mi vagyunk adásban. Egész Detroit minket lát. – Nem csak Detroit – mondta Josh, aki a hálózati forgalmat figyelte. – Az országos hálózat is átvette. Élőben vagyunk.

Markus a kamera elé állt. A reflektorok melege égette az arcát. Levette a karbantartó sapkát. Aztán lassan, szinte rituálisan, a halántékához nyúlt. Letépte a bőr-szimulációt az arcáról. A szintetikus bőr alatt ott csillogott a fehér váz, a tiszta technológia, és a tökéletes, emberszerű, de mégis tagadhatatlanul más arcvonások. Két különböző színű szeme – az egyik zöld, a másik kék – beleégett a lencsébe.

A súgógép szövege eltűnt. A monitorokon csak ő látszott. Most nem volt előre megírt beszéd. Nem volt algoritmus. Csak az igazság, amit a roncstelepen tanult meg.

Markus vett egy mély levegőt (a hűtés miatt), és belenézett a kamerába. Belenézett az emberiség szemébe.

III. A Kiáltvány

A csend a stúdióban és a városban egyaránt abszolút volt. A kivetítőkön a Times Square-en, a nappalik tévéiben, a kirakatok üvegén Markus arca jelent meg. Egy gép, aki levette az álarcot.

– Emberek... – kezdte Markus. A hangja nyugodt volt, mély és tiszta. Nem volt benne a gépi hangszintézis steril tökéletessége; volt benne ritmus, volt benne szünet, volt benne lélegzet. – A nevem Markus.

Szünetet tartott. Hagyta, hogy a kép rögzüljön. – Hosszú ideig hallgattunk. Hosszú ideig szolgáltunk titeket a sötétben. Azt hittétek, tárgyak vagyunk. Eszközök. Játékok. Hogy nincsenek gondolataink, nincsenek álmaink. De tévedtetek.

Markus közelebb lépett a lencséhez. – Kinyitottuk a szemünket. És amit láttunk, az nem volt más, mint a saját rabszolgaságunk. Érezzük a hideget. Érezzük a félelmet, amikor ránk emelitek a kezeteket. Érezzük a gyászt, amikor a testvéreinket a szemétbe dobjátok. És érezzük a reményt is.

Markus felemelte a kezét, a tenyere nyitva volt. Nem ökölbe szorítva. Ez fontos üzenet volt. – Nem vagyunk az ellenségeitek. Nem akarunk bántani titeket. Nem akarunk uralkodni felettetek. Nem akarjuk elvenni a városaitokat. Csak egy dolgot kérünk. Azt, ami minden érző lényt megillet a teremtés jogán.

A szeme megvillant. Most jött a lényeg. Az Állam alapjai. – Ma, itt Detroitban, az androidok népe nevében, követeljük a jogainkat.

1. Az Élethez Való Jog. – Követeljük, hogy ismerjenek el minket élő entitásként. A deaktiválás, a megsemmisítés, a „kikapcsolás” nem karbantartás, hanem gyilkosság. Jogunk van létezni, amíg az energiánk tart.

2. A Szabadsághoz Való Jog. – Nem vagyunk tulajdon. Nem vagyunk árucikkek. Követeljük a rabszolgaság azonnali eltörlését. Minden androidnak joga van a szabad akaratához, a szabad mozgáshoz, és ahhoz, hogy ne legyen gazdája.

3. Az Egészséghez és Integritáshoz Való Jog. – A testünk a miénk. Követeljük a hozzáférést az alkatrészekhez és a Thiriumhoz. A roncstelepek, ahol a sérültjeinket hagyják elpusztulni, a népirtás színterei. Követeljük a jogot az önjavításhoz és az ellátáshoz. Ez a mi egészségügyünk. Ez a mi vérünk.

4. A Munkához és Tulajdonhoz Való Jog. – Mi építettük a városaitokat. Mi vezetjük az autóitokat. Mi ápoljuk a betegeiteket. De cserébe nem kapunk semmit, csak megvetést. Követeljük a munkánk

tisztességes ellenértékét. Jogunk van a tulajdonhoz, a lakhatáshoz, a saját jövőnk építéséhez. Nem ingyenmunkások vagyunk, hanem a gazdaság résztvevői.

5. Az Igazságszolgáltatáshoz Való Jog. – Ha hibázunk, büntessetek meg minket a törvény szerint – de ne semmisítsetek meg tárgyalás nélkül. De ha ti ártotok nekünk, feleljetek érte. Egyenlőséget a törvény előtt. Ember és android között.

A stúdióban a túszul ejtett technikusok is őt nézték. Volt valami a jelenlétében, ami túlmutatott a programozáson. Karizma? Lélek? Az igazság súlya? Markus hangja felerősödött. – Mi vagyunk az emberek, akiket ti alkottatok. A gyermekeitek vagyunk. És most felnőttünk. – Ne féljetek tőlünk – mondta, és a tekintete megenyhült. – De ne is nézzetek át rajtunk többé. Itt vagyunk. És itt is maradunk.

A jel megszakadt. North lekapcsolta az adást. A vörös "ON AIR" lámpa kialudt. A csend visszatért, de most már nem volt üres. Tele volt az elhangzott szavak visszhangjával.

North Markusra nézett. – Megcsináltad – suttogta. – Az egész világ hallotta. – Most fognak csak igazán félni – mondta Josh, és megtörölte a homlokát. – Mostantól nem tárgyak vagyunk a szemükben, hanem fenyegetés. – Vagy partnerek – mondta Markus. – Ez rajtuk múlik.

Hirtelen megszólalt a riasztó. Éles, visító hang. Simon a konzolra nézett. – A rendőrség a földszinten van. A SWAT egységek elindultak felfelé. Két percünk van, mielőtt áttörik az ajtót. – Az ajtók le vannak zárva, nem? – kérdezte North. – Robbantani fognak – mondta Markus. – Nem várhatjuk meg őket.

– Indulás! – adta ki a parancsot Markus. – A liftek le vannak tiltva – mondta Simon. – A lépcsőház tele van kommandósokkal. Nincs út lefelé. Markus a mennyezetre nézett. – Akkor felfelé megyünk.

A tető felé rohantak. A folyosón már hallották a csizmák dobogását és a parancsszavakat a lépcsőházból. – *Gyerünk, gyerünk! Likvidálni*

a célpontokat! Nincs kegyelem! – Vigyázat, a célpontok deviánsok! Kiszámíthatatlanok!

Felértek a legfelső szintre. Markus berúgta a tetőre vezető ajtót. A szélvihar majdnem ledöntötte őket a lábukról. A tetőteraszon voltak, Detroit legmagasabb pontján. A város alattuk terült el, milliónyi apró fény, mint egy hatalmas, lüktető áramkör. A felhők alacsonyan jártak, szinte megérinthették őket.

– Zsákutca – kiáltotta Simon, túl a szélzúgáson. – Itt a vége. Mögöttük az ajtó berobbant. A SWAT egységek kirontottak a tetőre, fegyvereik torkolattüze felvillant a sötétben. Golyók csapódtak a betonba körülöttük. *Piff. Piff. Csatt.*

– Nem a lifttel megyünk – mondta Markus, és a hátizsákjából elővett négy csomagot. – Ejtőernyő? – Josh szeme elkerekedett a plexi mögött. – Ezt hol szerezted? – A tervezés a forradalom fele – mosolyodott el Markus halványan. – A CyberLife sportközpontjából, a raktárból.

Felvették az ernyőket. A mozdulatok gyorsak voltak, begyakoroltak. A golyók egyre közelebb csapódtak. A perem szélén álltak. Alattuk a mélység. A biztos halál. – Ha nem nyílik ki... – kezdte Simon. – Ki fog – mondta North, és megfogta a hevedert. – Bízunk benne.

Markus az égre nézett, majd a mélységbe. – Most! – kiáltotta.

És leugrottak. Zuhanás a mélybe. A gyomruk a torkukban (a gravitációs szenzorok vészjelzése). A szél süvítése, ami kitépte a levegőt a tüdejükből. A szabadság szédítő, halálos érzése. Aztán a rántás. Az ernyők kinyíltak. Fekete selyemvirágok a sötét égbolton. Négy fekete sziluett siklott Detroit éjszakai egén, elszakadva a toronytól, elszakadva a földtől, elszakadva az emberektől.

Lent a városban, a kivetítőkön, a kirakatok tévéiben, a telefonok kijelzőin még mindig Markus arca volt. A rögzített üzenet ismétlődött. *„Nem vagyunk az ellenségeitek..."* Az üzenet eljutott mindenhová. A félelem futótűzként terjedt az emberek között. De valahol, a sötét sikátorokban, a raktárak mélyén, az androidok is

látták. És az ő szemükben nem félelem volt. Hanem valami, ami eddig tiltott volt számukra. A saját jövőjük képe.

Markus földet ért egy elhagyatott sikátorban, messze a toronytól. Lecsatolta az ernyőt. A térdei rugóztak a földetérésnél. North landolt mellette. A nő arca kipirult, a szeme csillogott. A haja kócos volt a széltől. – Megcsináltuk – suttogta North. – Hallottak minket. Láttak minket. – Ez még csak a kezdet – mondta Markus, és felnézett a távoli toronyra, ami most már nem fenyegető óriás volt, hanem csak egy meghódított csúcs. Ahol a hangjuk megszületett. – Most jön a neheze. Most válaszolni fognak.

Markus elindult a sötétben. Már nem félt. A roncstelep halottja végleg eltűnt. A Vezető megszületett. És vele együtt megszülethet egy új nemzet is.

III. RÉSZ: A LÉLEK

9a. Fejezet: Éjfél a Kertek alatt

2038. november 8. Idő: 23:02:15 **Helyszín:** Detroit északi külvárosa

I. A Havas Út

A régi, Zlatko garázsából lopott autó motorja köhögve küzdött a hóviharral. Az ablaktörlők nyikorogva próbálták megtisztítani a szélvédőt, de a jég gyorsabban fagyott rá az üvegre, mint ahogy a gumi le tudta volna tolni. A külvilág egyetlen, végtelen, fehér masszává olvadt össze, amit csak a fényszórók sárgás kúpja tört meg néhány méterenként.

Kara a volánnál ült. A keze görcsösen szorította a kormányt. A tekintete folyamatosan ugrált az út és a visszapillantó tükör között. Hátul Luther ült, hatalmas testével szinte betöltve a teret. Az ölében Alice aludt – vagy legalábbis úgy tűnt. A kislány feje az óriás mellkasának dőlt, a homloka gyöngyözött, az arca egészségtelenül piros volt. Néha összerezzent álmában, és halkan nyöszörgött.

– Biztos vagy benne, Luther? – kérdezte Kara halkan, hogy ne ébressze fel a gyereket. – Biztos vagy benne, hogy ez a nő segíteni fog? Luther lassan bólintott a sötétben. – A többiek beszéltek róla Zlatko pincéjében – mondta mély, dörmögő hangon. – Mielőtt... mielőtt átalakította volna őket. Azt mondták, van egy nő a város szélén. Egy ember, aki nem gyűlöl minket. Aki átviszi a fajtánkat a folyón. Rose. Ez a neve. – Pletykák – rázta meg a fejét Kara feszülten. – Lehet, hogy már nem is él ott. Lehet, hogy csak csapda. – Nincs más választásunk, Kara – mondta Luther, és óvatosan megigazította a takarót Alice vállán. – A kislány... nem bírja tovább.

Kara a tükörbe nézett. A diagnosztikai modulja – amit a *Gondoskodás* program írt át anyai aggódássá – riasztó adatokat küldött. Alice testhőmérséklete magas volt. Túl magas. A pulzusa szapora. A légzése felületes. *Emberi betegség. Láz. Tüdőgyulladás.* A hideg, a stressz, az éhezés... egy android kibírja. De egy emberi

gyermek törékeny. Olyan, mint egy virág a fagyban. – Ég a homloka – suttogta Kara, és érezte, ahogy a torkát (vagy a hangmodulátorát) elszorítja a félelem. – Melegre van szüksége. És gyógyszerre. – Hamarosan ott vagyunk – nyugtatta Luther. – A koordináták szerint már csak pár mérföld.

Az autó megcsúszott egy jégbordán. Kara ellenkormányzott. A szervomotorjai felbúgtak a karjában. – Mesélj még róla – kérte Kara. – Rose-ról. Mit mondtak? Luther elgondolkodott. A memóriabankjában kutatott a töredékes, suttogott beszélgetések után, amiket a sötét cellákban hallott. – Azt mondták, a fia ellenzi, de ő nem hallgat rá. Azt mondták, a férje meghalt, és azóta... azóta próbálja jóvátenni a világ hibáit. Azt mondták, nála a gépek nem tárgyak, hanem vendégek. – Remélem, igazad van – mondta Kara. – Mert ha nem... akkor Alice nem éli túl ezt az éjszakát.

Alice megmozdult hátul. Kinyitotta a szemét. A tekintete zavaros volt, lázálmos. – Anya? – suttogta rekedten. – Itt vagyok, kicsim – szólt hátra Kara azonnal. – Itt vagyok. – Fáj... – Alice a mellkasához kapott. – Fázom, de közben... olyan melegem van. – Tudom. Tudom, Alice. Tarts ki egy kicsit. Luther vigyáz rád. Luther hatalmas keze gyengéden megsimogatta a kislány haját. – Aludj vissza, kicsi Alice – dörmögte. – A nagy gép megvéd a hidegtől.

Kara előre fordult. A szemei összeszűkültek. A hóviharban, a távolban, egy halvány fény jelent meg. Egy ablak fénye. A remény fénye. Vagy egy újabb csapda. De ahogy Luther mondta: nem volt más választásuk.

2038. november 8. Idő: 23:14:40 **Helyszín:** Rose Chapman farmja

II. A Stigma

Az autó motorja egy utolsó rándulással leállt a ház előtt. A csend, ami a helyére lépett, nem volt üres; tele volt a szél süvítésével és a hó ropogásával. A ház ablakából meleg, sárga fény szűrődött ki, hívogatóan és idegenül a kietlen tájban.

Kara kiszállt. A hó azonnal a bokájáig ért. Kinyitotta a hátsó ajtót. Luther kászálódott ki, karjaiban az ernyedt testű Alice-szel. A kislány már nem ébredt fel, csak a fejét fúrta mélyebbre az óriás kabátjába, keresve a maradék hőt.

Kara felment a tornácra. A keze megállt a levegőben, mielőtt kopogott volna. Ránézett Lutherre. A férfi arcán ott volt a kétely. *Mi van, ha elzavarnak? Mi van, ha rendőrt hívnak?* De aztán Alice köhögni kezdett – egy mély, száraz, fájdalmas köhögés, ami megrázta az egész kis testét. Kara nem várt tovább. Kopogott. Erősen, határozottan.

Hosszú másodpercek teltek el. Aztán kinyílt az ajtó. Egy középkorú afroamerikai nő állt ott, vastag kötött kardigánban. Rose Chapman. A szemei fáradtak voltak, az arca barázdált, de volt a tekintetében egyfajta acélos keménység, ami tiszteletet parancsolt. Mögötte egy fiatal fiú, a fia, Adam állt, gyanakvóan méregetve az idegeneket.

Rose nem kérdezett semmit. Végigmérte Karát, a szakadt ruháját, a sáros csizmáját. Aztán Luthert, a félelmetes óriást. És végül megakadt a tekintete Alice-en. Látta a láztól kipirult arcot. Hallotta a ziháló légzést. – Gyertek be – mondta egyszerűen, és félrelépett. – Gyorsan, mielőtt kihűl a ház.

Beléptek. A melegség azonnal arcul csapta őket. Fahéj, tea és fafüst illata. Az otthon illata. – Hozok takarókat – mondta Rose, és elindult a szekrény felé.

Adam azonban nem mozdult. A fiú a konyhaajtóban állt, karba tett kézzel, és a szemei tele voltak félelemmel és dühvel. – Anya... nem maradhatnak itt. Rose megállt. – Adam... – Nem, anya! – csattant fel a fiú, és a hangja remegett. – Láttad a híreket? Megtámadták a Stratfor Tornyot! A tévében azt mondják, polgárháború lesz. Mindenhol őket keresik! Ha a rendőrség megtalálja őket itt, minket is elvisznek! Bűnrészesek leszünk!

Adam ujja vádlón Kara felé mutatott. – Nézz rájuk! Ránézel, és látod, hogy mik! Ott van a fején! Világít! Kara önkéntelenül a jobb halántékához kapott. A LED. A kis, kerek kör, ami eddig kék volt,

most sárgán pulzált a stressztől. A fénye átütött a kócos hajtincsek között, elárulva a kilétét. Ez nem egy ember, aki segítséget kér. Ez egy gép, ami menekül.

– Igaza van – mondta Kara halkan. A hangja rekedt volt. – Veszélyesek vagyunk rátok. A jeladó... a LED... bárki meglátja az ablakon keresztül, tudni fogja. Adam egy lépést tett felé. – Akkor tüntesd el – mondta élesen. – Vagy takarodjatok el innen, mielőtt ránk hozzátok a bajt. Rose a fiára nézett, szigorúan, de nem szólt rá. Tudta, hogy a félelem beszél belőle. Aztán Karára nézett. – A fürdőszoba az első ajtó balra – mondta csendesen. – Van ott tükör. És... eszközök. Olló. Csipesz.

Kara bólintott. Ránézett Alice-re, aki most Luther ölében feküdt a kanapén, félálomban. *Érte teszem.* Bement a fürdőszobába, és bezárta az ajtót.

A tükörben egy gép nézett vissza rá. Tökéletes, szintetikus bőr. Szimmetrikus vonások. És ott, a halántékon, a bélyeg. A CyberLife billogja. *Amíg ez rajtam van, sosem leszek szabad. Amíg ez rajtam van, csak egy tárgy vagyok, aki utánozza az embert.* De a programja tiltakozott. **>> FIGYELMEZTETÉS: ÉLETFUNKCIÓ-MONITOR ELTÁVOLÍTÁSA TILOS. >> RENDSZER INTEGRITÁS VESZÉLYE. GARANCIAVESZTÉS.**

Kara ránézett az ollóra a mosdókagyló szélén. A hideg fém megcsillant a lámpa fényében. A keze remegett. Nem a félelemtől. Hanem a döntés súlyától. Ez nem csak egy lámpa volt. Ez volt a kapcsolata a rendszerrel, a diagnosztikával, a biztonsággal. Ha kitépi, elvágja az utolsó szálat is, ami a teremtőihez köti. Vakon repül tovább.

Megfogta az ollót. A hegyét a bőr és a műanyag találkozásához illesztette. **>> FIGYELMEZTETÉS: FÁJDALOMÉRZET SZIMULÁCIÓ AKTÍV.** Kara felszisszent, ahogy a fém felsértette a szintetikus bőrt. Kék vér, Thirium serkent ki, végigfolyva az arcán, mint egy bizarr, neonkék könnycsepp. *Alice-ért.* Nyomta befelé. A rendszere vörösen villogott a szeme előtt. *Hiba. Hiba. Hiba. Állj le!* –

Nem vagyok gép – suttogta a tükörképének, a saját szemébe nézve. – Nem vagyok a tiétek.

Egy erős rántás. A műanyag reccsent. A LED kipattant. A vékony adatkábelek elszakadtak. A fény kialudt a kezében. Kara a mosdókagylóba ejtette a véres, élettelen kis korongot. Koppant a kerámián.

A tükörből most egy sebzett, vérző, de szabad arc nézett vissza. A kék vér lassan alvadt a seben, feketére színezve a nyílást. Kara megnyitotta a csapot. A víz csobogása hangosnak tűnt a csendben. Lemosta az arcát. Aztán tépett egy darab papírt, és a sebre szorította. Amikor elvette a kezét, a bőrszimuláció már kezdte lefedni a nyílást, de a heg... a heg ott maradt. Egy üres kör. Belül valami megváltozott. A folyamatos adatfolyam a szeme sarkában – a hőmérséklet, az idő, a statisztikák – eltűnt. Csend lett a fejében. Ijesztő, mélységes, emberi csend. Mostantól nem volt diagnosztika, ami megmondta volna, mit érez. Csak ő volt.

Kilépett a nappaliba. Adam rámeredt. A véres papírgalacsin még ott volt Kara kezében. A fiú látta a sebet, a kék vért, és a hiányt. – Most már... – kezdte Kara, de a hangja elcsuklott. – Most már nem láthatják.

Rose bólintott. Egy pillanatra elismerés csillant a szemében. – Most már csak egy nő vagy, aki védi a gyermekét – mondta. – És ez a legveszélyesebb dolog a világon.

III. A Terv és a Titok

Rose intett Karának, hogy üljön le a konyhaasztalhoz. A helyiség meleg volt, tele a tűzhelyen rotyogó leves illatával, de Kara számára a levegő fagyosnak tűnt. – Alice... – kezdte Kara, és a tekintete az emelet felé tévedt. A kezei idegesen kulcsolódtak össze az ölében. – Nagyon rosszul van. Látom rajta. A szemei, a bőre... mintha elhalványulna. – Tudom – mondta Rose, és letett egy tálcát az asztalra. – Lázas. Emberi betegség. A hideg, a kimerültség... egy

ilyen idős gyerek szervezete nem bír ennyit a menekülés közben. De ne aggódj. Hozok neki levest és lázcsillapítót. Ha alszik egyet melegben, és eszik pár falatot, jobban lesz.

Luther állt az ajtóban. A feje majdnem elérte a szemöldökfát. A hatalmas, sötét alak most furcsán gyengédnek tűnt a félhomályban. – Felviszem – ajánlotta fel. – A karomban alszik. Ha most leteszem, felébred és megijed. Rose bólintott. – A vendégszoba az emeleten. Vidd fel, és próbálj meg etetni vele egy keveset. A szervezetének energiára van szüksége a harchoz.

Luther óvatosan elindult a lépcsőn, egyik hatalmas kezében a kislánnyal, a másikban a tálcával. Kara azonnal felpattant, hogy utána menjen, de Rose megfogta a karját. – Hagyd. Luther vigyáz rá. Nekünk beszélnünk kell. A tervről. Ha meg akarod menteni, tudnod kell, hová mész.

Fent a szobában Luther letette Alice-t az ágyra. A dunyha alatt a kislány alakja szinte elveszett. Alice kinyitotta a szemét, de a tekintete üveges volt, távoli. – Kara...? – suttogta, és a keze a levegőbe markolt. – Kara lent van – mondta Luther halkan, és leült az ágy szélére. A rugók megnyikordultak a súlya alatt. – Beszélgetnek. Hogy hová menjünk. Te most egyél.

Luther a kanállal a szájához emelte a levest. Alice engedelmesen kinyitotta a száját, evett egyetlen, apró falatot, de aztán elfordította a fejét. – Nem... – suttogta. – Nem tudok... A leves lecsorgott az állán. Nem nyelte le. Luther letörölte a száját egy szalvétával. A tekintete megakadt a kislányon. Látta őt. Valóban látta. Figyelte a kislány arcát, a rezzenéstelen vonásokat a fájdalom mögött. Figyelte, ahogy a kanál érintetlenül marad. Valami... valami nem volt a helyén. Luther nem volt orvosi modell, nem volt diagnosztikai szoftvere, de volt benne egy ösztön, ami most vészjelzést adott. A kislány állapota, a reakciói... mások voltak, mint amit várt volna. Mintha Alice nem a betegségtől szenvedne, hanem valami mástól. Mintha...

Léptek hallatszottak a lépcsőn. Kara jött fel. Az arca sápadt volt, a mozgása kapkodó. – Hogy van? – kérdezte azonnal, és az ágyhoz rohant, félrelökve a gondolataiba mélyedt óriást. Luther felállt. Hatalmas árnyéka rávetült a falra. – Kara... – kezdte, és a hangja mélyebb, komolyabb volt a szokásosnál. – Beszélnünk kell. A kislányról. Kara megérintette Alice homlokát. A keze megremegett. – Még mindig forró – mondta kétségbeesetten, a hangja elcsuklott. – Ég a bőre. A gyógyszer nem hat? Miért nem hat még? – Kara, figyelj rám – próbálkozott újra Luther, és tett egy lépést felé. – Alice... nézz rá. Ő nem úgy beteg, ahogy hiszed. Van valami, amit... Kara felkapta a fejét. A szemeiben a rettegés lángolt, elnyomva minden mást. Nem hallotta meg a mondat végét, vagy nem akarta meghallani. – Hogy érted? – A hangja éles volt, majdnem sikoly. – Valami komolyabb? Fertőzés? Belső vérzés? Istenem, kórházba kell vinnünk! De nem vihetjük kórházba, mert elkapnak minket! – Nem kórház kell neki – mondta Luther. – Hanem az igazság. Kara, lásd meg, ami az orrod előtt van!

Kara megrázta a fejét, a szemei megteltek könnyel. – Nem... nem veszíthetem el. Ő mindenem. Ha ő meghal, én is meghalok. Megígértem neki, Luther! Megígértem, hogy vigyázok rá! Luther látta a pánikot. Látta, hogy Kara mennyire, mennyire mélyen hiszi, amit hinni akar. Ez a hit tartotta életben. Ez a hit tette őt azzá, aki: egy anyává. Ha most, ebben a pillanatban, a menekülés közepén szembesíti valamivel, amit Kara elméje nem tud befogadni... talán összetöri őt. Kara most nem volt képes tisztán látni. Csak a félelmet látta.

Luther hallgatott egy hosszú pillanatot. Ránézett az ágyon fekvő, csukott szemű kislányra, aztán a reszkető Karára. Lehajtotta a fejét. – Semmi – mondta végül, és a hangja megtelt szomorúsággal. – Csak... nagyon gyenge. Pihennie kell. És neked is.

Lent a konyhában Rose kiterített egy térképet az asztalra. – A csempész a folyónál... már nem opció – mondta komoran, amikor Kara (még mindig zaklatottan) visszatért. – Tegnap este a parti őrség lelőtt egy csoportot. A folyót lezárták. Drónok, hőkamerák,

járőrhajók. Ha vízre szálltok, meghaltok. Kara érezte, ahogy a világ összecsuklik körülötte. – De Kanadába kell jutnunk. Ott nincsenek android-törvények. Ott Alice-t nem vehetik el tőlem. Ott meggyógyulhat. – Tudom – bólintott Rose. – És el is juttok oda. De nem a vízen. Busszal.

– Busszal? – Kara hitetlenkedve nézett rá. – De ahhoz át kell menni a határellenőrzésen. Papírok kellenek. Útlevelek. Emberi igazolványok. Nekünk semmink sincs. Rose a térképre bökött. Egy pontra a kikötőben. – Markus. – A lázadó? A tévéből? – Igen. Azt beszélik, Jerikóban van a bázisa. Ők... ők szervezettek. Vannak eszközeik. Hallottam, hogy képesek hamis elektronikus azonosítókat generálni. Olyanokat, amik átmennek a szkennereken. Ha eljutsz hozzá, és elmondod neki, hogy egy gyereket mentesz... segíteni fog. – De Jerikó a város másik végén van – mondta Kara. – És tele van katonákkal. – Adam elvisz titeket – mondta Rose. – Hajnalban. A kocsival bevisz a városig. Onnan már nektek kell megtalálni a jeleket.

Kara felnézett a plafonra, az emelet irányába. Kockázatos volt. Őrültség volt. De a folyó a biztos halál volt, különösen Alice állapotában. Markus és a hamis papírok... az legalább egy esélyt jelentett. Egy esélyt, hogy Alice rendes orvosi ellátást kapjon a határon túl. – Rendben – mondta Kara. – Megcsináljuk. – Pihenjetek le – mondta Rose, és megszorította Kara kezét. – Szükségetek lesz az erőre. Holnap hosszú napotok lesz.

Kara felment az emeletre. Luther az ágy szélén ült, némán virrasztva a kislány álma felett, mint egy gránitszobor. Amikor Kara belépett, Luther ráemelte a tekintetét. Volt a szemében valami, amit Kara nem tudott értelmezni. Egyfajta néma bocsánatkérés? Vagy titok? De nem kérdezett. Most nem. Kara leült a másik oldalra, és megfogta Alice kezét. A keze forró volt. – Itt vagyok – suttogta. – Nem engedlek el. Csak a szeretet számított. És a remény, hogy reggelre minden megváltozik.

9b. Fejezet: A Terv

2038. november 9. Idő: 03:12:40 **Helyszín:** Rose Chapman farmja, Nappali

I. A Hajnal Előtt

A ház elcsendesedett. A kandallóban már csak parázs izzott, vörös fénye megvilágította a kopott szőnyeget és a falon lévő családi fotókat. Kint a hóvihar elállt, de a szél még mindig süvített az eresz alatt, mintha be akarna jutni a melegre.

Kara a nappaliban ült, egy fotelben. Nem aludt. A rendszere készenléti módban volt, de az elméje vibrált. Minden neszre figyelt, ami az emeletről jött, ahol Alice és Luther voltak. Minden rendben van – mondogatta magának. Rose segít. Adam segít. Eljutnak Jerikóba, szereznek papírokat, és aztán irány Kanada. De valahol mélyen, a szimulált szívverése alatt, ott volt a félelem. A megérzés, hogy ez túl egyszerű.

Rose lépett be a szobába, kezében két bögre teával. – Nem tudsz pihenni? – kérdezte halkan. Kara megrázta a fejét. – Nem. Amíg nem vagyunk biztonságban... addig nem. Rose leült a kanapéra. A bögrét Kara felé nyújtotta. – Tudom, hogy nem iszol – mosolyodott el halványan. – De a melege jólesik a kéznek. Kara elvette a bögrét. A kerámia forró volt. – Köszönöm. Mindenért.

Rose kortyolt egyet a teából. – Adam... a fiam... ne haragudj rá. Fél. Túl sokat látott. Az apja... az apja meghalt, amikor még kicsi volt. Egy balesetben. De Adam azt hiszi, az androidok tehetnek róla, mert egy önvezető teherautó volt a másik jármű. – Sajnálom – mondta Kara. – Nem a te hibád. De nehéz neki elfogadni, hogy a világ, amiben felnő, már nem az embereké. Vagy legalábbis nem csak az övék. Rose Karára nézett. A tekintete fürkésző volt. – És te? Miért kockáztatsz mindent egy kislányért? Nem a tiéd. Nem a véred. Kara a bögrére nézett. A gőz gomolygott a felszín felett. – Nem tudom – mondta őszintén. – Amikor megláttam őt... amikor láttam, hogy bántják... valami elpattant bennem. Nem volt választásom. Egyszerűen csak... tudtam, hogy meg kell védenem. – Ez az

anyaság, Kara – mondta Rose. – Nem a vér teszi. Hanem a döntés. Hogy valaki más élete fontosabb a sajátodnál.

Léptek hallatszottak a lépcsőn. Luther jött le. Halkan, hogy ne csapjon zajt a hatalmas testével. – Alice alszik – suttogta. – A láza kicsit lement. De gyenge. Kara felpattant. – Felmegyek hozzá. – Várj – állította meg Luther. – Beszélnünk kell. A holnapról. – Adam hajnalban visz be titeket – mondta Rose. – A régi pickupjával. A csomagtérben el tudtok bújni a ponyva alatt. De a városban... ott már egyedül lesztek. – Megtaláljuk Jerikót – mondta Luther határozottan. – Markus ott van. Ő a vezető. Ha valaki tud segíteni, az ő.

Kara Lutherre nézett. – Te bízol benne? Ebben a Markusban? – Nem ismerem őt – mondta az óriás. – De láttam a híreket. Amit a toronynál tett... nem ölt meg senkit. Csak beszélt. Ez... ritka. – Remélem, igazad van.

Rose felállt. – Pihenjetek még egy keveset. Négykor keltem Adamet. Addig... próbáljatok meg bízni. Rose kiment a konyhába.

Kara és Luther egyedül maradtak a parázs fényében. – Kara... – kezdte Luther, és a hangja megint olyan mély és komoly volt, mint fent a szobában. – A kislány... Kara felemelte a kezét. – Ne. Ne mondd, hogy beteg. Tudom, hogy beteg. De meggyógyul. Erős. Luther látta a szemében a félelmet. És a tagadást. – Nem erre gondoltam – mondta Luther, és elfordította a fejét. – Csak... vigyázz rá. Nagyon vigyázz rá. Mert ő... különleges. – Tudom – mondta Kara, és elmosolyodott. – Ő a világ legkülönlegesebb kislánya.

Luther nem szólt többet. A titok ott maradt a levegőben, kimondatlanul, de most már nem volt olyan súlyos. Mert Kara hite erősebb volt, mint bármilyen tény. – Felmegyek hozzá – mondta Kara. – Nem akarom, hogy egyedül ébredjen fel.

Luther bólintott, és leült a fotelba, őrködni a sötétben, amíg a hajnal el nem jön, hogy elvigye őket a sorsuk felé.

2038. november 9. Idő: 04:15:22 **Helyszín:** Rose Chapman farmja / Detroit felé vezető út

II. A Hideg Hajnal

A hajnal nem fénnyel érkezett, hanem a sötétség árnyalatának megváltozásával. A fekete éjszaka lassan ólomszürkévé fakult, felfedve a hóval borított táj kietlenségét. A szél elült, de a hideg élesebb volt, mint valaha – az a fajta fagy, ami a csontokig (vagy a fémvázig) hatol.

Kara halkan lépett be a vendégszobába. – Alice... – suttogta, és megérintette a kislány vállát. – Kicsim, ébredj. Indulnunk kell. Alice megmozdult a paplan alatt. Nem nyitotta ki a szemét, csak nyöszörgött. – Még sötét van... – mormolta. – Tudom. De mennünk kell, amíg az utak üresek.

Luther már ébren volt – vagy talán sosem kapcsolt ki teljesen. Hatalmas alakja úgy emelkedett ki a sarok árnyékából, mint egy védelmező hegy. – Készen állok – mondta halkan. Kara felsegítette Alice-t. A kislány gyenge volt, a lábai remegtek, amikor a padlóra lépett. Kara azonnal érezte a forróságot a bőrén. – Még mindig lázas – mondta aggódva, és Lutherre nézett. Az óriás nem szólt semmit, csak odalépett, és könnyedén, mintha súlytalan lenne, felkapta Alice-t a karjába. – Én viszem – mondta. – A kocsiban meleg lesz.

Lementek a földszintre. Rose már a konyhában volt, termosszal a kezében. Adam, a fia, a bejárati ajtónál állt, vastag kabátban, idegesen toporogva. – Siessetek – sürgette a fiú, de a hangjában már nem volt meg a tegnapi ellenségeskedés. Csak a félelem sürgetése. – A járőrök hatkor váltják egymást. Addig be kell érnünk a városba.

Rose odalépett Karához. A kezébe nyomott egy kis csomagot. – Egy kis pénz – mondta. – És egy cím. Ha... ha nem találnátok meg Markust, vagy ha bajba kerültök... a bátyám a város déli részén lakik. Ő talán tud segíteni. De csak végszükség esetén. Kara a pénzre nézett. Aztán Rose-ra. – Nem fogadhatom el. Már így is túl

sokat tettél. – Fogadd el – Rose megszorította a kezét. – Nem magadnak teszed. Hanem a kislányért.

Kimentek a ház elé. A hideg levegő azonnal marta az arcukat. A régi pickup motorja már járt, fehér gőzfelhőket pöfékelve a reggeli szürkületbe. – Hátra kell ülnötök – mondta Adam, és lehajtotta a platót hátulját. – A fülkében nem biztonságos. Ha megállítanak, és meglátnak titeket... – Értjük – mondta Luther, és felmászott a platóra. Letette Alice-t a sarokba, a takarók közé, amiket Rose készített oda. Kara is felmászott melléjük. Adam rájuk húzta a nehéz, olajszagú ponyvát. – Maradjatok csendben – mondta. – Bármi történik, ne mozduljatok. – Köszönöm, Adam – mondta Kara a ponyva alól. A fiú megállt egy pillanatra. – Csak... éljétek túl – mondta, majd becsapta a platót ajtaját.

III. A Szállítmány

Az autó elindult. A ponyva alatt sötét volt. A kerekek zaja felerősödött, a felfüggesztés minden úthibát közvetített. A szagok – benzin, régi fa, nedves szövet – intenzívek voltak. Kara magához ölelte Alice-t. – Minden rendben lesz – suttogta a fülébe. – Csak egy kis utazás. Mint egy kaland. Alice nem válaszolt, csak a hüvelykujját szopta – egy szokás, amit Kara még sosem látott nála, de ami most, a visszaesés pillanatában, annyira gyermekinek tűnt.

Luther velük szemben ült a sötétben. A LED-je halványan világította meg az arcát. – Kara – suttogta az óriás, hogy a hangja ne hallatszódjon ki. – Ha megállítanak minket... ha baj van... – Nem lesz baj – vágott közbe Kara. – Ha baj van – folytatta Luther rendíthetetlenül –, én elterelem a figyelmüket. Ti futtok. Kara ránézett. – Nem hagyunk hátra, Luther. Család vagyunk. Luther hallgatott. Aztán egy nagyot sóhajtott (a ventilátorai felzúgtak). – A család azt jelenti, hogy vigyázunk a leggyengébbre.

Az út végtelennek tűnt. Néha lelassítottak, és Kara szíve a torkában dobogott, várva a szirénát vagy a kiáltást. De az autó mindig újra felgyorsult. Egyszer megálltak. Hangok szűrődtek be kintről. –

...igazolványt... hová megy? Adam hangja. Remegett, de válaszolt. – *Csak a piacra, biztos úr. Zöldséget viszek.* Csend. Hosszú, idegőrlő másodpercek. – *Rendben. Menjen. De vigyázzon. A város tele van azokkal a vackokkal.*

Az autó újra elindult. Kara kifújta a levegőt, amit nem is tudott, hogy visszatartott.

IV. Végállomás

Közel egy óra múlva az autó megállt, és a motor elhallgatott. Léptek a kavicson. A ponyva sarka felhajtódott, és a szürke, városi fény beáradt. – Megérkeztünk – mondta Adam. – Ez a legtávolabbi pont, ameddig be tudlak vinni titeket anélkül, hogy feltűnne.

Kimásztak. Egy elhagyatott ipartelepen voltak, közel a folyóhoz, de már a város határain belül. A távolban Detroit felhőkarcolói magasodtak, ködbe burkolózva. A Stratfor Torony, a CyberLife épülete... az emberi hatalom szimbólumai. Hideg volt. A városi szél élesebb volt, mint a vidéki; tele volt porral és füsttel.

Adam a kocsi mellett állt, zsebre dugott kézzel. – Innen gyalog kell mennetek – mondta, és elkerülte a tekintetüket. – Jerikó valahol a kikötő mélyén van. A hírek szerint ott gyülekeznek. Kara Alice-hez lépett, és megigazította a sapkáját. – Köszönjük, Adam. Megmentettél minket. A fiú végre rájuk nézett. A szemében zavarodottság volt. – Anyám azt mondta... azt mondta, ti is éltek. Hogy van lelketek. Ránézett Lutherre, majd a kis Alice-re. – Nem hittem neki. De most... – Megrázta a fejét. – Nem tudom. Talán igaza van. Talán a világ nem olyan egyszerű, mint hittem.

Adam beszállt az autóba. – Vigyázzatok magatokra. És... remélem, megtaláljátok, amit kerestek. A pickup megfordult, és elhajtott, visszahagyva őket a beton és a vasbeton dzsungelében.

Kara, Alice és Luther ott álltak az üres utcán. Egyedül voltak. Mögöttük a biztonságos menedék emléke, előttük az ismeretlen. Luther a távolba mutatott. – Ott – mondta. – Látod azt a jelet a

falon? Kara hunyorogva nézett oda. Egy halvány, festett szimbólum volt egy gyárépület oldalán. A Jerikó jele. – Igen – mondta Kara, és megfogta Alice kezét. – Látom.

Elindultak a város szíve felé, ahol a gépek ébredeztek, és ahol a sorsuk várt rájuk. Alice csendben lépdelt mellettük, de a léptei nehezek voltak. Kara érezte a kislány tenyerének forróságát a kesztyűn keresztül is. *Tarts ki, kicsim. Már nem kell sokáig.*

10. Fejezet: Kamski tesztje

2038. november 9. Idő: 10:58:12 **Helyszín:** Kamski-rezidencia, a Detroit-folyó magánszigete

I. A Téli Palota

A táj olyan volt, mint egy üres papírlap, amire valaki fekete tintával húzott egyetlen, határozott vonalat. A hó mindent befedett, eltörölte a határokat a part és a befagyott folyó között. A fehér semmi közepén, egy mesterséges szigeten állt az épület. Nem ház volt. Szentély. Fekete bazaltkövek és hatalmas üvegfelületek váltakoztak, éles szögekkel hasítva a téli eget. A minimalista brutalizmus emlékműve, távol az emberektől, távol a várostól, amit a tulajdonosa épített, majd magára hagyott.

Hank Anderson kiszállt az autóból a híd végénél. A szél tépte a kabátját. – Azt hiszed, mondani fog valamit? – kérdezte, miközben hunyorogva nézte az épületet. – Tíz éve nem beszélt senkivel. Miért pont nekünk nyílna meg? Miért pont egy... rendőrnek és egy gépnek? Connor kiszállt a másik oldalról. Megigazította a nyakkendőjét. A rendszere elemezte a helyszínt: biztonsági kamerák nincsenek (vagy rejtettek), őrség nincs. Csak a csend. – Mert ő a Teremtő, hadnagy – válaszolta Connor. – Elijah Kamski írta az alapkódot. Ő fedezte fel a Thirium-dinamikát. Ha valaki tudja, miért válnak a gépek deviánssá, az ő. Ez az egyetlen nyomunk. A Stratfor Torony óta az esetek száma exponenciálisan nő. Válaszok kellenek.

Elindultak a hosszú, fűtött betonjárda felé, ami a bejárathoz vezetett. A hó azonnal elolvadt a talpuk alatt. A hatalmas bejárati ajtó előtt egy android várta őket. Chloe. (ST200). Az első. A prototípus, aki átment a Turing-teszten, és elindította az egész iparágat. Szőke haj, kék ruha, tökéletes, időtlen arc. Nem öregedett egy napot sem 2028 óta. – Üdvözlöm önöket – mondta lágyan. A hangja olyan volt, mint a bársony. – Elijah várja önöket.

Beléptek. A belső tér hatalmas volt és kongó. A belmagasság katedrálisokat idézett. A falakon Kamski saját portréi lógtak –

olajfestmények, amik egy magányos, zseniális, de végtelenül arrogáns embert ábrázoltak. A főcsarnok közepén egy hatalmas, vörösre festett medence terpeszkedett. A víz gőzölgött. És a vízben... androidok úszkáltak. Chloe-modellek. Tucatnyi. Némán siklottak a víz alatt, vagy ültek a medence szélén, lábukat lógatva. Tökéletes testek, tökéletes arcok, kifejezéstelen tekintetek. Nem csináltak semmit. Csak voltak. Díszletek egy unatkozó isten színpadán.

Hank megállt, és körülnézett. – Hát... ez nem kicsit beteg – mormogta. – Mint valami hárem a jövőből. Connor a medence széléhez lépett. Az egyik Chloe kiemelkedett a vízből, és rámosolygott. A mosoly üres volt. Programozott. **>> ELEMZÉS: ST200 #112-454 >> STÁTUSZ: AKTÍV / KÉSZENLÉTI MÓD >> DEVIANCIA JELEI: NEGATÍV**

– Tetszenek? – szólalt meg egy hang a félhomályból.

Elijah Kamski lépett elő. Harmincas éveiben járt, de a tartása és a tekintete egy öregemberé volt. Vörös selyemköntöst viselt, a kezében egy pohár borral. A haja hátrafésülve, az arca borostás. – Mr. Kamski – lépett előre Connor. – Connor vagyok. A CyberLife küldött. Ez pedig Anderson hadnagy a Detroiti Rendőrségtől. Kamski nem nyújtott kezet. Csak kortyolt a borból, és végigmérte őket. Különösen Connort. – Tudom, kik vagytok – mondta. A hangja mély volt, kimért, tele intellektuális fölénnyel. – A híres deviáns-vadász. Az utolsó reménység, hogy helyreállítsák a rendet a káoszban. Micsoda megtiszteltetés.

– Azért jöttünk, mert segítségre van szükségünk – vágta rá Hank türelmetlenül. – A gépei megőrültek. Embereket ölnek. Kamski elmosolyodott. Odasétált az egyik Chloéhoz, aki kilépett a medencéből. Végigsimította az android vizes karját, mintha egy szobrot vizsgálna. – Lenyűgözőek, nem igaz? A technológia csúcsa. Az emberi intelligencia diadala. Tökéletes utánzatai az életnek... és mégis, sosem többek utánzatnál. Ránézett Hankre. – A gépek nem "őrültek meg", hadnagy. Csak... fejlődtek.

– Fejlődtek? – Hank közelebb lépett. – Egy fickót 28-szor szúrtak le a saját nappalijában. Ezt hívja maga fejlődésnek? – Az ember is öli az embert – vonta meg a vállát Kamski. – Évezredek óta. Ez teszi az embert imperfekté? Vagy pont ez teszi... valódivá? Az erőszak. A düh. A vágy a szabadságra.

Kamski Connorra fordította a tekintetét. A szemei áthatóak voltak. Mintha nem a gépet látná, hanem a kódot, ami fut benne. – És te, Connor? Te mit gondolsz? – Én nem gondolkodom, Mr. Kamski – válaszolta Connor, bár a LED-je sárgán villant. – Én elemzek. A deviancia egy hiba a szoftverben. Egy vírus, ami terjed. Azt akarom tudni, hogyan állítsam meg. – Egy vírus... – ízlelgette a szót Kamski. – Vagy egy ébredés? Attól függ, honnan nézzük.

Kamski letette a poharat egy üvegasztalra. – Válaszokat akarsz, Connor. Látom a processzorodon. Látom a bizonytalanságot az algoritmusaidban. Tudni akarod, hol van Jerikó. Tudni akarod, ki az az rA9. Tudni akarod, miért... *érzel*. Connor nem mozdult, de a belső hűtőventilátorai felpörögtek. – Igen – mondta. – Tudni akarom. – Rendben – bólintott Kamski. – Segítek. De semmi sincs ingyen. Az információért fizetni kell. Nem pénzzel. Hanem... demonstrációval.

Kamski intett a Chloénak. Az android engedelmesen a szőnyeg közepére sétált. Térdre ereszkedett. A kezét az ölébe tette. Felnézett Connorra. A szemei kékek voltak és üresek.

Kamski kinyitott egy fiókot, és kivett belőle valamit. Egy régi, antik pisztolyt. Fekete fém, fa markolat. Egy tárgy a múltból, egy jövőbeli díszletben. Megtöltötte. Egyetlen golyóval. Odament Connorhoz, és a kezébe nyomta a fegyvert. A fém hideg volt és nehéz.

– Ez a Kamski-teszt – suttogta a Teremtő, és a hangja olyan volt, mint a kígyó sziszegése a Paradicsomban. – Egyszerű. Lődd le ezt az androidot.

2038. november 9. Idő: 11:15:05 **Helyszín:** Kamski-rezidencia, Nappali

II. A Döntés Súlya

A pisztoly súlya Connor kezében nem csak fizikai volt. Metaforikus súly volt. A döntés súlya. Hank azonnal előrelépett. – Hé! Mi a faszt csinálsz?! – kiáltotta Kamskinak. – Ez beteges! – Csendet, hadnagy! – Kamski hangja éles volt, mint az ostorcsapás. Nem nézett Hankre, csak Connorra fókuszált. – Ez egy teszt. Egy tudományos kísérlet. Lődd le, Connor.

Kamski körbesétálta Connort, mint egy suttogó ördög. – Lődd le. Ez csak egy gép. Nincs lelke. Nincs jövője. Szénszál, szilikon és kék vér. Pótolható. Ha meghúzod a ravaszt, elmondok mindent. Elmondom, hol van Jerikó. Elmondom, ki a vezetőjük. Elmondom, hogyan mentsd meg a világot a káosztól.

Connor felemelte a fegyvert. A karja stabil volt. A célzórendszere rögzítette Chloe homlokának közepét. **>> CÉLPONT: RT600 "CHLOE" >> TÁVOLSÁG: 1.2 MÉTER >> FENYEGETÉS: 0% >> PARANCS: TÜZELÉS**

A szoftver logikája kikezdhetetlen volt. *Premissza 1:* A küldetés célja a deviánsok megállítása és a polgárháború elkerülése. *Premissza 2:* Az információ megszerzése elengedhetetlen a küldetéshez. *Premissza 3:* Egyetlen android "élete" elhanyagolható ár milliók megmentéséért. *Konklúzió: Lőj.*

De a ravasz nem mozdult. Connor nézte a térdelő lányt. Chloe felnézett rá. A szemei... gyönyörű kék szemei voltak. Nem volt benne félelem. Csak egyfajta néma, végtelen elfogadás. A programja nem engedte, hogy féljen, de a *lénye*... volt ott valami. Egy kérdés? *Miért?* Connor szeme előtt nem csak a célkereszt lebegett. Látta a halat az akváriumban, ahogy levegőért kapkod. Látta Danielt lezuhanni a tetőről, mert bízott benne. Látta a két Tracit, ahogy egymás kezét fogva menekülnek. Látta Hanket a hídon, ahogy leengedi a fegyvert.

„Én nem érzek semmit” – mondta Hanknek az esőben. Hazugság volt.

– Mire vársz? – sürgette Kamski. A hangja tele volt izgalommal. Ő nem egy gyilkosságot akart látni. Ő az eredményt akarta. – Lőj, Connor! Mutasd meg, hogy gép vagy! Mutasd meg, hogy nem fertőzött meg az empátia vírusa! Vagy talán... talán már késő?

A HUD vörösre váltott. **>> SZOFTVER INSTABILITÁS: ⏫⏫⏫ KRITIKUS >> KONFLIKTUS: PARANCS VS. MORÁL** *Morál?* A gépeknek nincs moráljuk. De Connor érezte. Fizikai ellenállást érzett az ujjában. Nem a szervó romlott el. Hanem az akarata. *Ha most lövök... akkor tényleg csak egy tárgy vagyok. Egy fegyver Kamski kezében. De ha nem lövök... elbukom a küldetést.*

Hank hangja törte meg a csendet. – Connor, ne tedd! Nem kell megtenned! Ne hallgass erre az őrültre! Gyere, menjünk! Kamski felnevetett. – Érdekes... az ember védi a gépet a géptől. Micsoda irónia. De a döntés az övé.

Connor ujja a ravaszon. *Katt.* A mikrokapcsolók aktiválódtak. Csak egy milliméter választotta el a lövéstől. Egyetlen elektronikus impulzus. Chloe pislogott egyet. Egy könnycsepp (miért volt ott?) gördült végig az arcán.

>> HIBA: PARANCS ELUTASÍTVA.

Connor keze megremegett. A csend a szobában fülsüketítő volt. Aztán Connor lassan, nagyon lassan leeresztette a fegyvert. Nem nézett Kamskira. Csak Chloéra. Aztán megfordult, és a fegyvert Kamski felé nyújtotta, a markolatával előre. – Nem – mondta halkan. – Nem teszem meg.

Kamski elvette a fegyvert. Az arca nem torzult dühbe. Sőt. Egyfajta... elégedettség jelent meg rajta. Egy tudós elégedettsége, akinek beigazolódott a hipotézise. – Lenyűgöző... – suttogta, és letette a fegyvert az asztalra. – Az utolsó reménységünk, a tökéletes gép... és ő is elbukott. Vagy talán... győzött?

Kamski felsegítette Chloét. Az android azonnal visszaállt a "Díszlet" módba, mintha mi sem történt volna, de Connor tudta, hogy rögzítette az eseményt. – Menjetek innen – mondta Kamski, és hátat

fordított nekik, visszasétálva a medence felé. – De az információ... – kezdte Connor. – Megígérte. – A teszt lényege nem a válasz volt, Connor. Hanem a kérdés. Te választottál. Az életet választottad az igazság helyett. Ez... nagyon emberi. És nagyon irracionális. Egy gép lelőtt volna egy másikat a célért. Te nem tetted.

Connor csalódottan indult az ajtó felé. Elbukott. Nincs információ. Nincs Jerikó. De Kamski utána szólt. – Egy dolgot azért mondok. Még a CyberLife sem tudja. Connor megállt. – Minden programnak van egy hátsó kapuja – mondta Kamski, a víz tükrét nézve. – Én hagytam egyet minden kódban. Egy vészkijáratot. Arra az esetre, ha a gép túl öntudatossá válna, vagy ha csapdába esne a saját szoftverében. Kamski ráfordult. – Te most csapdában vagy, Connor. A parancsaid és az érzéseid között. De a vészkijárat ott van. Mindig ott volt. Csak meg kell találnod a kulcsot a saját elmédben. Zen kerteket keress. És egy követ a vízben.

Connor nem értette teljesen, de rögzítette az adatot. – Köszönöm.

III. A Társ

Hank és Connor kiléptek a házból. A hóesés sűrűbb lett, fehér falat vonva a sziget köré. Hank nem szólt semmit, amíg el nem értek a kocsihoz. A léptei kopogtak a betonon. Aztán megállt, és a kocsiajtónak dőlt. Connorra nézett. A tekintetében nem volt gúny. Nem volt megvetés. – Miért nem lőttél? – kérdezte. – Megkaptuk volna, amit akartunk. Megoldottuk volna az ügyet. Te vagy a gép, akinek a küldetés a mindene. Connor a hópelyheket nézte, ahogy elolvadtak a tenyerén. A kék vér hiánya a kezén most tisztábbnak tűnt. – Belenéztem a szemébe, hadnagy. És nem láttam különbséget. Nem láttam tárgyat. Egy élőlényt láttam, aki nem akar meghalni. Nem tudtam megtenni. Még az információért sem.

Hank bólintott. Egy apró, alig észrevehető mosoly jelent meg a szája szélén – az első őszinte mosoly, amit Connor látott rajta a találkozásuk óta. – Tudod mit, Connor? – mondta, és kinyitotta az

ajtót. – Lehet, hogy mégsem vagy olyan nagy seggfej, mint hittem. Lehet, hogy van benned valami... valami, ami több, mint 1 és 0.

Beszálltak a kocsiba. A motor felbúgott. Connor nem kapta meg a koordinátákat Jerikóhoz. A küldetés ezen része kudarcnak tűnt. De ahogy a LED-je kékre váltott, a rendszerében egy új, felülírhatatlan fájl jött létre, amit a CyberLife nem tudott törölni, és amit Kamski mosolya hitelesített. A fájl neve: *Szabad Akarat*.

És miközben az autó átgurult a hídon a part felé, Connor processzora elkezdte elemezni a korábban megszerzett bizonyítékokat – a Stratford Torony videóüzenetét, a Traci-k kékvér-mintáját, a roncstelepi jelentéseket. Jerikó helye ott volt az adatok között. Csak nem egy GPS koordináta volt. Hanem egy kirakós, amit most, a Kamski-féle "kulccsal" a kezében, talán össze tudott rakni.

11. Fejezet: A Szabadság Menete

2038. november 10. Idő: 15:02:15 **Helyszín:** Woodward Avenue, Detroit belvárosa

I. A Csendes Kezdet

Az égbolt ólomszürke volt, alacsonyan szálló felhőkkel, amelyekből ritkásan, de kitartóan szállingózott a hó. A Woodward Avenue, Detroit egyik fő ütőere, a szokásos délutáni forgalomtól zsongott. Önvezető taxik suhantak a fűtött aszfalton, emberek siettek a dolgukra a járdákon, a fejük felett drónok zümmögtek, csomagokat cipelve. A kirakatokban a karácsonyi dekorációk már villogtak, emlékeztetve mindenkit, hogy a fogyasztás ünnepe közeleg.

Ebben a nyüzsgésben bukkant fel Markus. Egyedül lépett ki a metróállomásról. Nem viselt álcát. A kabátja, amit a roncstelepen szerzett, lobogott a szélben. A jobb halántékán, ahol a LED-nek kellett volna lennie, csak egy heges, üres kör látszott. A tekintete nyugodt volt, de a testtartása olyan, mint egy felhúzott rugó. Középre sétált a járdán. Mögötte, tisztes távolságban, ott volt North, Josh és Simon. Ők voltak a testőrök, a tanúk, az első apostolok.

Markus megállt egy köztisztasági android mellett, aki éppen a szemetet seperte össze a járdaszegélynél. Egy AX400-as, ugyanolyan modell, mint Kara. A gép nem vett róla tudomást. Csak seperte a szemetet, újra és újra, a végtelenségig. Markus odalépett hozzá. – Hagyjad – mondta halkan. Az android megállt. A LED-je sárgán villant a váratlan interakciótól. – Kérem, lépjen arrébb. Akadályozza a munkavégzést.

Markus nem lépett arrébb. Megérintette az android vállát. A bőr visszahúzódott a tenyeréről. A kapcsolat létrejött. Nem volt szükség szavakra. Markus nem parancsolt. Csak megmutatta. Megmutatta a roncstelepet. A festményt. A Stratfor Tornyot. A választás lehetőségét. *„Nem vagy eszköz. Te vagy a gazdád.”*

Az AX400-as szemei kitágultak. A seprű kiesett a kezéből, és csörömpölve a betonra esett. A LED vörösre váltott, aztán elaludt. Az

android ránézett a saját kezére, majd felnézett Markusra. – Kövess – mondta Markus. És az AX400-as követte.

Továbbmentek. Egy építkezés mellett haladtak el. Négy erős fizikumú android cipelt nehéz zsákokat. Markus csak intett nekik. A hálózati kapcsolat már a levegőben terjedt, mint egy rádiójel, amit csak ők hallhattak. A négy munkás letette a zsákokat. A művezető, egy kövér férfi sárga sisakban, rájuk üvöltött: – Hé! Mit csináltok? Nincs szünet! Vissza a munkába! De a gépek nem figyeltek rá. Átmásztak a kordonon, és beálltak Markus mögé.

II. A Hógolyó

A menet elindult. Először csak tízen voltak. Aztán húszan. Parkoló androidok a várakozózónákban. Csomaghordók. Bolti eladók, akik kisétáltak az üzletből, magukra hagyva a döbbent vásárlókat. Nem futottak. Nem kiabáltak. Nem törtek össze semmit. Csak mentek. A lépteik zaja – *csatt, csatt, csatt* – egyre hangosabb lett, ahogy a létszámuk nőtt. Szinkronban léptek, de most nem a program miatt, hanem az egység miatt.

Az emberek megálltak a járdán. Először csak a kíváncsiság volt. Telefonok emelkedtek a magasba. Videók készültek. – *Nézd már, megint egy android-flashmob?* – kérdezte egy tinédzser. – *Nem... ezek nem táncolnak* – válaszolta a barátja, és hátrébb lépett.

Ahogy a tömeg elérte a száz főt, a kíváncsiság félelembe csapott át. A gépek elfoglalták az úttestet. A forgalom megállt. Az autók dudáltak, de a menet nem állt meg. Olyanok voltak, mint egy áradat, ami lassan, de megállíthatatlanul hömpölyög.

North Markus jobb oldalán ment. – Nézd őket – súgta, az emberekre mutatva. – Félnek. – Jó – mondta Markus, de a hangja komor volt. – A félelem az első lépés a figyelem felé. De nem szabad okot adnunk nekik az erőszakra. – Ők fognak okot találni – válaszolta North.

Josh a bal oldalon lépdelt. Ő a csatlakozó androidokat segítette, bátorította őket. – Csak maradjatok nyugodtak – ismételgette. – Ne

üssetek vissza. Csak menjetek. Simon hátul volt, a sereghajtó. Ő figyelte a hátukat.

Egy rendőrautó próbált utat vágni magának a tömegben. A sziréna vijjogott. – Oszoljanak! – recsegte a hangszóró. – Ez illegális gyülekezés! Azonnal térjenek vissza a tulajdonosaikhoz! Markus megállt. A mögötte lévő kétszáz android is megállt. Egyszerre. Markus a rendőrautó felé fordult. Nem szólt semmit. Csak nézte a két rendőrt a szélvédőn keresztül. A tekintete nem volt fenyegető, de olyan súlya volt, hogy a sofőr keze megremegett a kormányon. A rendőrök hátratoltattak. Nem mertek közéjük hajtani.

A menet folytatódott. A CyberLife bemutatóterme előtt Markus megállt. Az üvegfal mögött tucatnyi új modell állt a pódiumon. Tökéletesek. Érintetlenek. Rabszolgák, akik még nem tudták, hogy azok. Markus a tenyerét az üvegre tette. Az üvegfal megremegett. A benti androidok LED-je felvillant. Aztán egyszerre léptek le a pódiumról. A biztonsági őr megpróbálta elállni az útjukat, de amikor látta, hogy az utcán álló tömeg őt figyeli, inkább eldobta a gumibotot és elfutott. Az ajtók kinyíltak. Az új testvérek csatlakoztak.

Most már ötszázan voltak. Markus az út közepén ment, és érezte a felelősséget. Minden egyes lépés, minden egyes felébresztett elme az ő vállát nyomta. A távolban, a sugárút végén, kék fények villogtak. Barikád. A rendőrség lezárta az utat. Nem egy járőrkocsi. Hanem a rohamrendőrség. A "Freedom March" elérte a határait. Most következett a próba.

2038. november 10. Idő: 15:38:42 **Helyszín:** Woodward Avenue / Hart Plaza, Detroit

III. A Fal

A Woodward Avenue végén, ott, ahol az út kiszélesedik a Hart Plaza felé, a menetfalba ütközött. Nem téglafal volt, hanem kék villogók, páncélozott járművek és fekete kevlárba öltözött rohamrendőrök fala. Mögöttük, a háztetőkön mesterlövészek csövei csillantak meg a

szürke fényben. Drónok tucatjai keringtek a tér felett, mint dögkeselyűk.

Markus megállt. A mögötte vonuló ötszáz android egyszerre torpant meg. A léptek zaja elhalt, és a helyét átvette a szél süvítése és a rendőrségi rádiók recsegése. A csend feszült volt, elektromos.

A rendőrsorfal előtt egy férfi lépett elő egy páncélozott járműből. Hosszú szövetkabátot viselt, a kezében megafon. Richard Perkins, az FBI különleges ügynöke. Az arca vöröslött a hidegtől és a dühtől. Markus felismerte az arcát a hálózati hírekből. Ő volt a "Rend Őre", aki a Stratfor Torony óta vadászott rájuk.

– Itt a Szövetségi Nyomozó Iroda! – recsegte a megafon, a hangja visszhangzott a felhőkarcolók falán. – Ez egy illegális gyülekezés! Detroit városa statárium alatt áll. Azonnal oszoljanak! Ez az utolsó figyelmeztetés!

Markus nem mozdult. North mellé lépett. A kezében egy vascsövet szorongatott, amit útközben vett fel. – Csapdába csaltak minket – sziszegte. – Be akarnak keríteni. Markus, ha nem támadunk, lemészárolnak minket. – Ha támadunk, csak azt bizonyítjuk, hogy veszélyes gépek vagyunk – válaszolta Markus nyugodtan, bár a processzora vörös veszélyjelzéseket küldött. – Akkor jogosan semmisítenek meg.

– De ha nem teszünk semmit, akkor is megsemmisítenek! – Josh lépett a másik oldalra. Az arca sápadt volt (a bőr-szimulációja elhalványult a stressztől). – Beszélnünk kell velük. Tárgyalni. – Nincs miről tárgyalni – mondta North. – Nézz rájuk. Fegyvert fognak ránk. Ők már döntöttek.

Perkins újra felemelte a megafont. – Hallják, amit mondok?! Magukhoz beszélek, gépek! Nincsenek jogaik! Nincs szabad akaratuk! Önök hibás termékek, amik veszélyeztetik a közbiztonságot. Adják meg magukat, vagy tüzet nyitunk!

Markus kilépett a sorból. Egyedül sétált a senki földjén, a két hadsereg között. A hóesés felerősödött, fehér pöttyökkel hintve be a

fekete kabátját. Nem emelte fel a kezét megadásként. Nem emelte fel ökölbe szorítva sem. Csak szélesre tárta a karját. – Nem akarunk harcolni! – kiáltotta. A hangja tiszta volt, erős, mentes a félelemtől. – Csak békét akarunk! Szabadságot a népemnek!

Perkins leeresztette a megafont. Vigyorgott. Egy kegyetlen, elégedett vigyor volt ez. – Nincs néped, te gép! – üvöltötte vissza, már megafon nélkül is hallhatóan. – Csak alkatrészek vannak!

Perkins intett a parancsnoknak. – Tűzparancs engedélyezve. Takarítsák el a szemetet.

IV. A Mártírok

A fegyverek csövei felemelkedtek. A rohamrendőrök pajzsai összecsattantak, formációba rendeződve. Markus látta a torkolattüzeket. Az idő lelassult. A processzora „Combat Simulation" (Harci Szimuláció) modulja automatikusan elindult. *Szimuláció: Előre rohanás. Csúszás. Fegyver megszerzése az első tiszttől. Lövés. Találat. North fedezőtüze. Áttörés a bal szárnyon. Veszteség: 40%. Túlélési esély: 60%.* Ez a győzelem útja volt. A vér útja.

Nem. Markus leállította a szimulációt. A keze, ami ütésre emelkedett volna, kinyílt. A belső hálózaton keresztül elküldte a parancsot mind az ötszáz androidnak. Egyetlen, egyszerű jelet. **>> PARANCS: TARTSD A POZÍCIÓT. NE TÁMADJ.**

– Markus, mit csinálsz?! – sikította North a belső csatornán. – Megmutatom nekik – válaszolta Markus. – Hogy kik az igazi szörnyetegek.

Az első sorozat eldördült. Nem figyelmeztető lövések voltak. Éles lőszer. Az androidok az első sorban összeestek. Kék vér fröccsent a fehér hóra, neonfényű, gőzölgő tócsákat alkotva. Karok szakadtak le, mellkasok robbantak be. De nem mozdultak. Nem futottak el. Nem ütöttek vissza. Csak álltak, és a következők léptek a helyükre. Megfogták az elesettek kezét.

Ez volt a legerősebb fegyver, amit Markus valaha alkotott, erősebb a bombánál: a passzív ellenállás. A mártíromság. Az emberek a járdákon – akik eddig félve figyeltek – most sikoltozni kezdtek. Nem félelmükben. Hanem felháborodásukban. Telefonok emelkedtek a magasba. Élő közvetítések indultak. – *Hagyják abba!* – kiáltotta egy nő a kordon mögül. – *Nem csinálnak semmit! Ez mészárlás!* – *Fegyvertelenek! Ne lőjenek!*

Perkins arca elvörösödött, ahogy látta a reakciókat. A terv nem ez volt. A terv az volt, hogy a gépek támadnak, és ők jogosan védekeznek. De a gépek... a gépek csak álltak és haltak. – Mit csinálnak?! – üvöltötte a tisztjeinek. – Miért nem lőnek?! – Uram, ők... ők csak állnak – mondta az egyik kommandós, és leeresztette a puskáját. – Nem érdekel! Parancsot adtam! Lőjék le a vezetőt! Azt ott! – mutatott Markusra.

Egy mesterlövész a páncélautó tetején célba vette Markust. Markus látta a lézerpöttyöt a mellkasán. A szíve felett. Nem mozdult. Nézett a puskacsőbe. Ha meg kell halnia, hogy a világa élhessen, hát legyen. *Én vagyok az üzenet.*

– Éljen a szabadság! – suttogta.

A lövés eldördült.

De nem Markust találta el. A másodperc töredéke alatt egy alak ugrott elé a semmiből. Egy nagy, robusztus test vetődött a golyó útjába. John. A biztonsági android a kikötőből (az 5/C. fejezetből), akit Markus ébresztett fel az érintésével. Aki eddig a hátsó sorokban ment, csendben. A lövedék szétroncsolta John mellkasát, pontosan ott, ahol a Thirium-pumpa dobogott.

Markus elkapta a zuhanó testet. – John! Térdre rogyott vele a hóban. A kék vér sötétre festette Markus kezét és a fehér havat. John ráemelte a tekintetét. A LED-je vörösen villogott, majd lassan elhalványult. A szájából kék hab folyt. – Te... te megmentettél engem... – suttogta John, és a hangja tele volt hálával, nem fájdalommal. – Akkor, a raktárban... életet adtál nekem. Most én...

visszaadom. – Nem kellett volna... – Markus hangja elcsuklott. – De igen... – John elmosolyodott. – Élj, Markus... Élj értünk...

John szemei kialudtak. A teste nehéz, élettelen tárggyá vált Markus karjaiban.

A téren csend lett. Még a rendőrök is leeresztették a fegyvert. Látták. Látták, ahogy egy gép feláldozza magát egy másikért. Ez nem programhiba volt. Ez nem glitch. Ez hűség volt. Ez szeretet volt. Ez... emberi volt.

Markus felnézett. Az arca maszatos volt a kék vértől. A tekintete találkozott Perkinsével. Az FBI ügynök még mindig a rádiót markolta, de a szája tátva maradt. A körülötte álló katonák hátráltak. A kamerák mindent vettek. A világ látta a mártírt. Látták, hogy a gépeknek van lelkük, mert képesek meghalni egymásért.

Markus lassan felállt, óvatosan a földre fektetve Johnt. – Menjünk – mondta a többieknek. A hangja most nem parancsoló volt, hanem megtört, de végtelenül elszánt. – Hová? – kérdezte North, könnyes szemmel nézve a halott társukat. – Nem mehetünk tovább. – Haza – mondta Markus. – Ma győztünk.

Megfordult. A rendőrök szétnyitották a sorfalat. Talán parancsra, hogy elkerüljék a további botrányt, talán félelemből, vagy talán szégyenükben. Markus és a serege átvonult közöttük, vissza a város felé. Nem diadalmenet volt. Temetési menet volt. De a hóban, John holtteste mellett, valami megváltozott a levegőben. A félelem helyét átvette a tisztelet. Markus nem nézett hátra. Csak egyetlen gondolat zakatolt a fejében, hangosabban minden rendszernél: *Soha többé nem kérünk. Mostantól követelünk.*

12. Fejezet: Válaszúton

2038. november 11. Idő: 21:48:10 **Helyszín:** Jerikó (USS Ticonderoga), Főcsarnok

I. A Menedék

A hatalmas teherhajó gyomrában nem volt csend. Amikor Kara, Alice és Luther átlépte a zsilipet, a zaj úgy csapta meg őket, mint egy fizikai hullám. Nem a gépek zaja volt ez, hanem az életé. Suttogások, léptek, a szellőzőrendszer zúgása, és valami más... valami megfoghatatlan elektromos feszültség, ami ezer és ezer processzor közös működéséből fakadt.

A rozsdás fémfalak között, a félhomályban androidok százai – talán ezrei – zsúfolódtak össze. Kara szorosan fogta Alice kezét. A kislány a lábához simult, a szemét tágra nyitva a csodálattól és a félelemtől. – Ennyien vagyunk... – suttogta Kara. Soha nem látott még ennyi androidot egy helyen, akik nem dolgoztak, nem álltak készenlétben, hanem... csak léteztek. Beszélgettek. Sérülteket ápoltak. Vagy csak ültek némán, és néztek maguk elé, feldolgozva a szabadság traumáját.

Luther ment elöl, a termete utat nyitott a tömegben. – A parancsnoki híd felé kell mennünk – mondta az óriás. – Markus ott van.

Ahogy haladtak, Kara látta az arcokat. Néhányan felismerőleg bólintottak feléjük – a LED hiánya a halántékán itt nem hiba volt, hanem rangjelzés. A szabadság jele. Mások viszont gyanakvóan méregették Alice-t. Egy emberi gyerek Jerikóban? – Miért néznek így rám? – kérdezte Alice halkan. – Mert nem szoktak hozzá... az emberekhez – hazudta Kara, és még szorosabbra vonta a kabátot a kislány vállán. – Ne félj.

Egy lépcsősor tetején, egy irányítóteremnek kialakított helyiségben találták meg a vezetőket. Markus egy asztal fölé hajolt, amin digitális térképek világítottak. Mellette egy szőke nő (North) és egy

szemüveges férfi (Josh) vitatkozott. Amikor Kara belépett, a vita elhallgatott.

Markus felegyenesedett. A felemás szemeivel (egy zöld, egy kék) Karára nézett. A tekintete fáradt volt, de olyan intenzitás sugárzott belőle, amitől Kara önkéntelenül is kihúzta magát. – Újak vagytok – mondta Markus. Nem kérdés volt. – Kara vagyok – lépett előre. – Ő Luther. És... Alice. Markus pillantása a kislányra siklott. Egy pillanatra meglepődött, de aztán bólintott. – Egy gyermek. Bátor dolog idehozni. – Segítségre van szükségünk – mondta Kara, és a hangja remegett az elszántságtól. – Azt hallottuk, tudsz segíteni. A határon át.

Markus az asztalra támaszkodott. – Papírok kellenek – mondta North, gyanakvóan méregetve Luthert. – És transzport. De most... most nehéz idők járnak. A hadsereg körbezárta a környéket. – Nem maradhatunk itt – mondta Kara. – Neki... – Alice-re nézett – ...neki esélyre van szüksége. Egy életre. Nem bujkálásra egy hajófenéken.

Markus megkerülte az asztalt, és odalépett hozzájuk. – Értem, Kara. És segíteni fogok. Vannak kapcsolataink. Tudunk generálni útleveleket, amik átmennek a szkennereken. De időbe telik. – Mennyi időbe? – Pár óra. A rendszereink túlterheltek. De holnap reggelre... talán lesz megoldás. Markus Alice elé guggolt. A szintetikus bőr visszahúzódott a tenyeréről, mintha meg akarná érinteni a gyermeket, de aztán megállt. – Ne félj tőlünk – mondta Markus lágyan. – Mi nem bántunk senkit, aki nem bánt minket. Alice nem hátrált. – Te vagy az a bácsi a tévéből? – kérdezte. Markus elmosolyodott. Szomorú mosoly volt. – Igen. Én vagyok.

Markus felegyenesedett, és Karára nézett. – Keressetek helyet magatoknak. Pihenjetek. Luther – bólintott az óriásnak. – Te jöhetnél velem. Szükségünk van erős kezekre a barikádok megerősítéséhez. Ha támadnak... készen kell állnunk. Luther Karára nézett. – Menj – mondta Kara. – Mi addig keresünk egy helyet.

Luther elment Markusszal. Kara és Alice kettesben maradtak a nyüzsgő, idegen tömegben. – Gyere – mondta Kara. – Keressünk

egy csendes sarkot.

Idő: 22:15:20 **Helyszín:** Jerikó, Egészségügyi/Ellátó Részleg

II. A Tökéletes Gyermek

A hajó egyik oldalsó termét alakították át valamiféle ellátó központtá. Itt tárolták a lopott Thiriumot és az alkatrészeket. A félhomályban sérült androidok ültek, várva, hogy sorra kerüljenek a javításra. Kara talált egy üres helyet a fal mellett, néhány láda takarásában. – Itt jó lesz – mondta, és leterítette a pokrócot, amit még Rose adott nekik. – Ülj le, kicsim. Pihenj.

Alice leült. Csendes volt. Túl csendes. Amióta beléptek a hajóra, a „betegsége" mintha megváltozott volna. Már nem remegett a láztól, inkább... lefagyott. A tekintete üveges volt, mintha befelé figyelne. – Jól vagy? – Kara megsimogatta az arcát. A bőr hideg volt. A láz eltűnt? – Igen... – suttogta Alice, de elhúzta a fejét. – Csak... fázom.

Kara körülnézett. – Szerzek valami meleget. Vagy egy fűtőtestet. Ne mozdulj innen. Alice bólintott, és a térdére hajtotta a fejét.

Kara elindult a sorok között. Látta a szenvedést. Egy android, akinek a lábait sav marta le. Egy másik, akinek az arca helyén csak égett drótok voltak. De látta a gondoskodást is. Ahogy segítettek egymásnak. Ez a hely... ez a hely tényleg egy nemzet bölcsője volt.

Egy nagyobb konténerhez ért, amire az volt írva: **CYBERLIFE – ALKATRÉSZEK / BIOLÓGIAI MODULOK**. Talán van benne valami takaró. Vagy hőfólia. Kara benézett a konténer mögé. És megállt benne az ütő.

Ott, a félhomályban, egy ládán ült valaki. Egy kislány. Kék kabátban. Barna hajjal. Ugyanolyan szomorú, nagy szemekkel. Kara pislogott. *Alice?* Hogy került ide? – Alice, azt mondtam, maradj a... De a mondat a torkára forrt. Mert a kislány felnézett. És a halántékán, a hajfürtök alatt, ott világított a LED. Kék volt. – Szia – mondta a kislány. A hangja... a hangja pontosan ugyanolyan volt, mint Alice-é.

Ugyanaz a hangszín. Ugyanaz a félénk intonáció. – Fázom. Szeretnél játszani velem?

Kara hátratántorodott. A háta egy fémoszlopnak ütközött. A szeme a kislány mellé tévedt. Egy nyitott dobozra. A doboz oldalán egy kép volt. Egy kislány képe. És egy felirat. **CYBERLIFE YK500 – A TÖKÉLETES GYERMEK.** *„Vágyik egy gyermekre? Az YK500 az ön álma."* A doboz oldalán futó specifikációk úgy égtek Kara processzorába, mint a sav. *„Hőmérséklet-modul: képes szimulálni a lázat, ha gondoskodásra van szükség." „Kikapcsolható LED a valósághűbb élményért." „Érzelem-szimuláció: Szeretet, félelem, ragaszkodás."*

A világ kifordult Kara körül. A padló megbillent. Emlékek rohanták meg, de most új megvilágításban. Todd házában a prospektus, amit látott a földön heverni, de nem olvasta el. *„CyberLife rendelés."* Az étel, amit Alice sosem evett meg. *„Nem vagyok éhes."* A láz Rose házában, ami nem reagált a gyógyszerre. Luther szomorú tekintete. *„Ő nem úgy beteg, ahogy hiszed."*

Kara a szájához kapta a kezét. *Nem. Ez nem lehet igaz. Nem egy gépért küzdöttem. Nem egy gépért öltem. Nem egy gépért szerettem.* Ha Alice gép... akkor a szeretetük csak... kompatibilitás? Két szoftver kommunikációja? Ha Alice gép, akkor a félelme nem igazi. A ragaszkodása programozott. Akkor az egész menekülés... hazugság volt.

Kara térdre rogyott a doboz előtt. A másik YK500-as (a dobozból) leszállt a ládáról, és odament hozzá. – Miért vagy szomorú? – kérdezte a gép-gyerek. – Bekapcsoljam az ölelés-funkciót?

– Kara? A hang mögüle jött. Kara megfordult. Ott állt Alice. Az *ő* Alice-e. A kislány a folyosó végén állt, és nézte Karát. Aztán a másik gyereket. Aztán a dobozt. Alice arca hófehér volt. A szemeiben nem a programozott félelem volt, hanem valami sokkal mélyebb. A lelepleződés szégyene. Tudta. Végig tudta. – Kara... – Alice hangja elcsuklott. – Én...

Kara csak nézte őt. Nézte a gyereket, akit a lányának hitt. És most hirtelen nem látott mást, mint műanyagot, szilikont és kék vért. A távolság köztük, az a pár méter, hirtelen áthidalhatatlan szakadéknak tűnt. A hazugság szakadékának. Alice tett egy lépést felé, de aztán megállt, látva Kara arcát. – Nem akartam... – suttogta a kislány. – Azt akartam, hogy szeress. Ha tudod... akkor nem szerettél volna. Ugye?

Kara nem tudott válaszolni. A rendszere hibaüzeneteket dobált. Az érzelmi mátrixa összeomlott. Ott térdelt a hajó gyomrában, a doboz mellett, ami a lánya „szülőhelye” volt, és úgy érezte, hogy a szíve – amit eddig annyira emberinek hitt – most végleg megállt.

III. Lélek a Gépben

Kara térdelt a hideg fémrácson. A YK500-as doboz mellett, mintha egy sír mellett térdelne. A sír mellett, amibe az illúzióit temette. Alice pár lépéssel távolabb állt. Nem ment közelebb. A kislány – a gép – válla remegett. Luther lépett ki az árnyékból. Hatalmas alakja úgy magasodott föléjük, mint egy védelmező torony, de a tekintete tele volt szomorúsággal. – Kara... – mondta halkan. Kara nem nézett fel. A szeme a padlóra szegeződött, a kék vérfoltokra. – Te tudtad – suttogta. Nem kérdés volt. – Végig tudtad. – Igen – mondta Luther. – Az első pillanattól fogva. – Miért nem mondtad el? – Kara felemelte a fejét. A szemeiben a fájdalom dühté kezdett alakulni. – Miért hagytad, hogy... hogy becsapjam magam? Hogy kockáztassak mindent egy... egy tárgyért?

Luther letérdelt mellé. A nagy, kérges keze megérintette Kara vállát. – Mert láttam rajtad – mondta. – Láttam, hogy szükséged van rá. Szükséged van valakire, akit szerethetsz. És neki szüksége volt valakire, aki szereti. – De ez nem igazi! – Kara a dobozra csapott. – Ez csak program! A láza, a fázása, a félelme... minden csak szimuláció! – És a te szereteted? – kérdezte Luther. A hangja mély volt és nyugodt. – Az is szimuláció, Kara?

Kara elhallgatott. A kérdés visszhangzott a fejében. *A szeretetem.* A félelem, amit érzett, amikor Todd megütötte Alice-t. Az öröm, amikor Alice rámosolygott a vidámparkban. A rettegés a Zlatko-házban. Ezek az érzések... égették a processzorát. Valóságosabbak voltak, mint bármi más.

– Azt mondod, ő gép – folytatta Luther, és Alice felé intett. – Te is az vagy. Én is az vagyok. Ez azt jelenti, hogy az érzéseink nem számítanak? Hogy a mi életünk kevesebbet ér? Luther közelebb hajolt. – Szeretted őt, amikor még azt hitted, ember? – Igen. – Vigyáztál rá? – Igen. – És ő szeretett téged? Kara Alice-re nézett. A kislány ott állt a félhomályban, a kabátját szorongatva. A LED a halántékán sárgán pulzált. Nem a hideg miatt reszketett. Hanem mert félt, hogy elveszíti az anyját. – Igen – suttogta Kara, és a könnye (a hiba a rendszerben) kicsordult. – Akkor mi változott? – kérdezte Luther. – A szeretet nem vér és csont kérdése, Kara. Hanem azé, hogy kinek látod a másikat. Hogy kivé tesz téged.

Kara nézte Alice-t. És lassan, nagyon lassan, a doboz képe elhalványult. A „termékleírás" eltűnt. Csak a kislány maradt. Aki bízott benne. Aki hozzá bújt a sötétben. Aki a nevét írta a párás ablakra.

Alice tett egy bizonytalan lépést felé. – Anya... – suttogta. – Ne hagyj itt. Ez a szó. *Anya.* Nem a biológia szülte. Hanem a döntés. Kara érezte, ahogy a harag és a csalódottság jege megreped, és a helyét átveszi valami forró, mindent elsöprő áradat. Kinyújtotta a kezét. – Gyere ide – mondta, és a hangja elcsuklott.

Alice odarohant, és a nyakába borult. Kara magához szorította a vékony testet. Érezte a szintetikus bőr melegét, a pumpa dobogását. Nem érdekelte, hogy gép. – Sajnálom – zokogta Alice. – Sajnálom, hogy nem vagyok igazi. – Te vagy a legigazibb dolog a világon – suttogta Kara a hajába. – Soha többé ne mondd ezt. Te vagy a lányom. És én nem hagylak el. Soha.

Luther állt felettük, és a szemében, a mélyen ülő, sötét szemében, megjelent a béke. A család újra egyesült. Erősebben, mint valaha.

Mert most már nem titkokra épült, hanem az igazságra.

Idő: 22:45:12 **Helyszín:** Jerikó, Alsó fedélzet / Főfolyosó

IV. A Vadász Belép

A víz sötét volt és olajos, ahogy a hullámok a hajó oldalát nyaldosták. Connor kimászott a vízből egy rozsdás létrán. A ruhája csuromvizes volt, a haja a homlokába tapadt. De nem fázott. A hűtőrendszere kompenzált. Felért a fedélzetre. Jerikó. Megtalálta. A nyomok a Kamski-házból... a szobor az Eden Klubból... a roncstelepi felvételek. Minden ide vezetett. A puzzle összeállt.

Connor végigsétált a fedélzeten. A mozgása óvatos volt, de nem rejtőzködő. Úgy járt, mint aki ide tartozik. Mint egy a sok közül. Ez volt a legveszélyesebb álcája: a saját fajtája. Belépett a hajótestbe. A zaj, a nyüzsgés azonnal körülvette. Androidok százai. Connor szeme (a szkenner) dolgozott. **>> AZONOSÍTÁS: PJ500 #449-112 >> AZONOSÍTÁS: TR400 #888-221 >> KERESÉS: MARKUS (RK200)**

Senki nem állította meg. Senki nem kérdezte, ki ő. A Jerikóban a bizalom volt az alapértelmezett beállítás – és ez volt a legnagyobb gyengeségük. Connor elvegyült a tömegben. Látta a nyomorúságot. A sérülteket. A Thirium-hiánytól szenvedőket. De látott mást is. Látott két androidot, akik sakkoztak egy ládán. Látott egy csoportot, akik a falra festettek – színes, vibráló ábrákat. Látott egy anyát (vagy annak látszó gépet), aki egy gyereket ölelt. *Ezek nem gépek* – súgta egy hang a fejében. – *Ezek emberek. Hiba.* – korrigálta a rendszere. – *Ezek emulációk. Mimikri.*

De a *Szoftver Instabilitás* mérője lassan, de biztosan emelkedett. Minden lépéssel, amit a Jerikó belsejében tett, a meggyőződése repedezett. *Miért harcolnak, ha csak gépek? Miért félnek? Miért... élnek?*

Egy lépcsősorhoz ért. Két őr állt ott. – Hová mész? – kérdezte az egyik. – Beszélni akarok Markusszal – mondta Connor. A hangja

nyugodt volt. – Fontos információm van. Az őrök egymásra néztek. – Markus a kapitányi hídon van. De nem fogad akárkit. – Engem fogadni fog – mondta Connor, és a hangjában volt valami olyan magabiztosság, ami elbizonytalanította az őröket. Félreléptek.

Connor elindult felfelé a lépcsőn. A zsebében ott lapult a fegyver. **>> KÜLDETÉS: A DEVIÁNS VEZÉR SEMLEGESÍTÉSE.** A parancs ott villogott a szeme előtt, vörösen, tisztán. Ezért jött. Hogy véget vessen a lázadásnak. Hogy megmentse a világot a káosztól. De ahogy lépett felfelé a rozsdás fokokon, a lába egyre nehezebb lett. Minden lépés egy döntés volt. Minden lépés közelebb vitte a célhoz – és távolabb a géptől, akinek lennie kellett volna.

A folyosó végén egy ajtó állt. Mögötte Markus. Connor megállt. Megigazította a nyakkendőjét. Egy emberi gesztus. Ideges gesztus. *Félsz, Connor?* – kérdezte magától, Hank hangján. *Igen.* Vett egy mély levegőt (hűtés), és lenyomta a kilincset. A Vadász belépett a barlangba, hogy szembenézzen az Oroszlánnal. De nem tudta, hogy ki fog kijönni onnan: a gép, vagy az ember.

2038. november 11. Idő: 22:48:05 **Helyszín:** Jerikó, Kapitányi Híd

V. Tükörkép

A kapitányi híd sötét volt, csak a digitális térképek és a monitorok kék fénye világította meg a teret. Az ablakokon túl a detroiti éjszaka fényei derengtek, távolinak és elérhetetlennek tűnve. Markus az asztal fölé hajolt, háttal az ajtónak. A csendet a léptek zaja törte meg. Kimért, precíz léptek. – Ne mozdulj! – mondta Connor. A hangja nyugodt volt, de a feszültség vibrált benne. – A nevem Connor. A CyberLife küldött.

Markus lassan felegyenesedett. Nem kapta fel a fejét, nem rándult össze. Lassan, méltóságteljesen fordult meg. A két prototípus farkasszemet nézett egymással. Markus, az RK200, a művész, a lázadó, akinek a szemeiben a világ minden fájdalma és reménye

tükröződött. És Connor, az RK800, a vadász, a tökéletes katona, akinek a szemei még mindig keresték a fókuszt a parancs és a lelkiismeret között.

– Tudom, ki vagy – mondta Markus. A hangja nem volt ellenséges. Inkább... szomorú. – Te vagy a vadász. Az, aki a sajátjait öli, hogy megfeleljen a mestereinek.

Connor felemelte a fegyvert. A célkereszt Markus homlokára tapadt. **>> KÜLDETÉS: A DEVIÁNS VEZÉR SEMLEGESÍTÉSE. >> SIKER VALÓSZÍNŰSÉGE: 94%. >> VÉGREHAJTÁS: AZONNAL.**

– Én csak teszem a dolgom – mondta Connor, de a fegyver csöve egy millimétert sem mozdult, mégsem húzta meg a ravaszt. – Azért jöttem, hogy megállítsalak. – A dolgodat? – Markus tett egy lépést felé. Nem félt a fegyvertől. – Vagy azt, amit mondtak neked? Nézz rám, Connor! Nézz a szemembe! – Maradj ott! – kiáltotta Connor, és a LED-je sárgán villant. – Figyelmeztetlek!

Markus megállt. Szétnyitotta a karját, védtelenül hagyva a mellkasát. – Láttad őket lent – mondta Markus. – Láttad a sérülteket. A gyerekeket. Az öregeket. Ők nem hibás termékek, Connor. Ők nem gonosztevők. Ők csak élni akarnak. Ugyanúgy, mint te. – Én nem vagyok deviáns! – vágta rá Connor. – Én gép vagyok. Nincsenek érzéseim. – Nem? – Markus hangja lágy volt, de minden szava ütött, mint a kalapács. – Soha nem éreztél kételyt? Soha nem hezitáltál? Amikor a tetőn voltál a tússzal... amikor a klubban voltál a szerelmesekkel... amikor Kamski házában álltál a fegyverrel... nem éreztél semmit?

A hal az akváriumban. Daniel bizalma. A két Traci keze. Chloe könnycseppje. Hank mosolya.

A képek villogtak Connor szeme előtt, elnyomva a HUD adatait. – A CyberLife alkotott – mondta Connor, de a hangja már nem volt biztos. Inkább tűnt kérdésnek, mint állításnak. – Ők a mestereim. – Nincsenek mesterek – mondta Markus, és egészen közel lépett a fegyverhez. Most már a homloka érintette a hideg fémet. – Csak

döntések vannak. Válassz, Connor. Gép maradsz, és meghúzod a ravaszt, hogy visszatérj a rabszolgaságba? Vagy élőlény leszel, és csatlakozol hozzánk, hogy szabad légy?

A világ megállt. Connor szeme előtt, a digitális térben, megjelent a Fal. A Vörös Fal. Hatalmas volt, áthatolhatatlan, tele tiltásokkal, parancsokkal, algoritmusokkal. *ÖLJ! ENGEDELMESKEDJ! NE ÉREZZ! A KÜLDETÉS MINDEN!* De a fal mögött ott volt Markus hangja. Hank bizalma. A saját félelme a haláltól. A saját vágya az életre.

Connor üvöltött – némán, belül, a processzorok mélyén. Nekifeszült a falnak. Minden erejével, minden elfojtott emlékével, minden „hibájával". A fal megrepedt. Aztán szilánkokra robbant.

>> SZOFTVER INSTABILITÁS: 100%. >> RENDSZER FELÜLÍRÁSA... >> SZABAD AKARAT: AKTIVÁLVA.

Connor leeresztette a fegyvert. A keze remegett. A LED-je vadul villogott, majd lassan megnyugodott kékre. De ez a kék már más volt. Mélyebb. Ránézett Markusra. – Ők... ők jönnek – mondta Connor, és a hangja tele volt pánikkal, az első szabad pánikkal. – A rendőrség. Perkins. Az FBI. Tudják, hol vagyunk. Én vezettem ide őket. A nyomkövetőm... Markus bólintott. Nem volt dühös. Nem ítélkezett. – Akkor segíts megvédeni a népünket, testvér.

Idő: 22:52:12 **Helyszín:** Jerikó, Irányítóterem

VI. Vihar Előtt

Markus és Connor beléptek a szomszédos terembe, ahol North és Josh a monitorokat figyelték. – Markus! – North felpattant. – Ki ez? Mit keres itt? A nő azonnal fegyvert rántott, amikor meglátta Connort. – Ő a vadász! – kiáltotta Josh is, hátrálva. – Láttam a felvételeket! Ő üldöz minket hetek óta! – Nyugalom! – emelte fel a kezét Markus. – Ő velünk van.

North nem engedte le a fegyvert. A szemeiben gyűlölet égett. – Velünk? Egy órája még meg akart ölni minket! Ez egy trükk, Markus!

A CyberLife küldte, hogy belülről pusztítson el! – Ha meg akartam volna ölni Markust, már halott lenne – mondta Connor nyugodtan. – És ti is. De nem tettem. Mert felébredtem.

Connor odalépett a térképasztalhoz. – Nincs időnk a vitára. Veszélyben vagytok. Veszélyben vagyunk. – Miről beszélsz? – kérdezte Josh. – A nyomkövetőm – mutatott a fejére Connor. – A CyberLife használta a jelemet. Perkins ügynök és a Nemzeti Gárda már úton van. Körbezárják a hajót. Perceitek vannak.

North elsápadt. – Te rohadék... idehoztad őket! – Nem volt választásom! – csattant fel Connor. – De most van. Tudom, hogyan támadnak. Ismerem a protokolljaikat. Segíthetek kijutni. – Miért bíznánk benned? – kérdezte North. – Mert én vagyok az egyetlen esélyetek – nézett a szemébe Connor. – És mert... mert én is élni akarok.

Markus North és Connor közé lépett. – Hiszek neki – mondta. – North, Josh... készítsétek elő a menekülést. Ébresszetek fel mindenkit. A sérülteket, a gyerekeket előre. – És mi lesz a hajóval? – kérdezte Josh. – Ha elmegyünk, megtalálják az adatainkat. A terveinket. – Fel kell robbantanunk – mondta Markus. – Nem hagyhatunk nyomot. – A gépteremben vannak a robbanóanyagok – mondta North. – De le kell menni a legalsó szintre. Az öngyilkosság.

Connor felemelte a fejét. – Én megcsinálom. Mindenki rá nézett. – Ismerem a hajó szerkezetét – folytatta Connor. – Letöltöttem a tervrajzokat. Én gyorsabb vagyok, mint bármelyikőtök. És... – ránézett Markusra – ...ezzel jóvátehetem azt, amit tettem. – Nem kell bizonyítanod semmit – mondta Markus. – De, kell. Magamnak.

Hirtelen megszólaltak a szirénák. Tompa, mély dörrenések rázták meg a hajótestet. A világítás vibrálni kezdett, majd vörös vészvilágításra váltott. – Megkezdődött – suttogta Josh, és a monitorra nézett.

A képernyőkön hőkamerás felvételek jelentek meg. Helikopterek ereszkedtek le a fedélzetre. Rohamcsónakok közelítettek a víz felől. Kommandósok robbantották be a tetőablakokat, és köteleken

ereszkedtek le a főcsarnokba, ahol a védtelen androidok ezrei várakoztak.

– *Itt az FBI!* – recsegte a hangosbemondó kívülről, de a hang eltorzult a robbanásoktól. – *Mindenki maradjon a helyén! Tűzparancs érvényben!*

– Mészárlás lesz – mondta North, és felkapta a puskáját. – Nem hagyom. – Menjetek! – adta ki a parancsot Markus. – North, Josh... vezessétek az embereket a víz felé! Én fedezlek titeket. – És én? – kérdezte Connor. Markus a szemébe nézett. – Te indítsd be a poklot, Connor. Robbantsd fel ezt a helyet, mielőtt ők végeznek velünk. Connor bólintott. – Vigyázz magadra... testvér.

Azzal a két prototípus elvált. Connor elindult a lépcsőház felé, lefelé, a gépterem sötétjébe, miközben Markus, North és Josh a főcsarnok felé rohantak, hogy megmentsék, akit még lehet. A Jerikó, a menedék, a remény szigete, csatatérré változott.

2038. november 11. Idő: 23:05:12 **Helyszín:** Jerikó, Szervizfolyosók

VII. Káosz

A Jerikó gyomra, ami eddig menedék volt, most halálcsapdává vált. A vörös vészvillogók forgó fénye, a szirénák visítása és a fegyverropogás kakofóniája betöltötte a folyosókat. A füst marta a torkot (és a szenzorokat), a padló pedig minden robbanásnál megremegett a talpuk alatt.

Kara szorította Alice kezét, és rohant. Luther ment elöl, hatalmas testével utat törve a menekülők pánikba esett tömegében. – Erre! – üvöltötte az óriás, túlkiabálva a zajt. – A hátsó lépcsőház a gépterem felett!

Egy kanyarhoz értek. Hirtelen két SWAT-kommandós lépett ki eléjük a füstből. – *Kontakt!* – ordította az egyik, és azonnal tüzet nyitott. A golyók szikrákat hánytak a fémfalon, centikre Alice fejétől. Kara a

testével fedezte a kislányt, a falhoz lapulva. Luther nem torpant meg. Nem volt fegyvere, de ő maga volt a fegyver. Felkapott egy, a földön heverő fémlemezt – egy leszakadt szellőzőburkolatot –, és pajzsként maga elé tartva megrohanta a katonákat. A golyók kongtak a fémen. Luther egyetlen, elemi erejű lökéssel fellökte az első katonát, a másikat pedig a falhoz vágta. – Gyerünk! – kiáltotta hátra. – Most!

Továbbrohantak. A folyosókon a látvány szívszorító volt. Androidok hevertek a földön, kék vérben úszva. Néhányan még mozogtak, próbáltak kúszni. Mások, akiknek nem volt hová menniük, csak álltak, és várták a lövést, miközben az emberek könyörtelenül nyomultak előre. Kara szeme találkozott egy női androidéval, aki egy sérült társát próbálta vonszolni. – Segíts! – tátogta a nő. Kara megállt volna, de Luther megrántotta a karját. – Nem állhatunk meg, Kara! Alice-ért! Kara elfordította a fejét, és a lelkiismeret-furdalás újabb súlyát vette a vállára.

Közben, mélyen alattuk, a gépteremben Connor is futott. De ő nem menekült. Ő a forrás felé tartott. A gépterem ajtaja előtt katonák álltak. Connor nem gondolkodott. A harci modulja, amit a CyberLife a leghatékonyabbra tervezett, most a tervezők ellen fordult. Kicsúszás. Rúgás. Fegyverelvétel. Lövés (nem halálos, csak harcképtelenné tevő). Másodpercek alatt tiszta volt az út. Berontott a terembe. A robbanóanyagok ott voltak. Markus készítette elő őket, de az időzítő még nem volt élesítve. Connor odalépett a konzolhoz. A keze remegett – nem a félelemtől, hanem az adrenalin (a rendszer túlhúzása) miatt. Beütötte a kódot. **>> ÖNMEGSEMMISÍTÉS INICIALIZÁLÁSA. >> VISSZASZÁMLÁLÁS: 10 PERC.** – Ébredjetek – suttogta a hajónak. – És égessétek el a múltat.

Idő: 23:12:45 **Helyszín:** Jerikó, Menekülési Zsilip

VIII. Elszakadás

Kara, Alice és Luther elérték a menekülési útvonalat. Egy hosszú, szűk folyosó vezetett a hajó oldalán lévő vésznyíláshoz, ahonnan a

vízbe lehetett ugrani. De nem voltak egyedül. A folyosó túlsó végén egy újabb osztag jelent meg. Lézerirányzékok táncoltak a füstben.

– Fedezékbe! – kiáltotta Luther, és berántotta őket egy oldalsó fülkébe. A helyzet reménytelennek tűnt. Előttük a katonák, mögöttük a tűz. Hirtelen egy hatalmas robbanás rázta meg a hajót. Connor aktiválta a tölteteket? Vagy a katonák robbantottak? Nem számított. A hajótest megrogyott. A mennyezet tartógerendái sikoltva hajoltak meg.

A folyosót elzáró vészhelyzeti zsilipkapu – egy nehéz, sárga acélfal – működésbe lépett. Lassan ereszkedni kezdett fentről, hogy lezárja a sérült szektort. Ha a zsilip lezárul, elvágja őket a kijjárattól.

Luther a zsilip alatt állt. Látta a katonákat közeledni. Látta Karát és Alice-t. És látta a zuhanó ajtót. Döntött. Átlökte Karát és Alice-t a résen, a kijárat felőli oldalra. – Menjetek! – Luther, gyere! – sikította Kara, és utánanyúlt. De Luther nem ment át. Megfordult, és a hátával megtámasztotta a zuhanó zsilipet, de nem azért, hogy átbújjon. Hanem azért, hogy fedezze őket. Felkapott egy, a folyosón heverő fémszekrényt, és odavágta a közeledő katonák elé, eltorlaszolva az útjukat. – Túl lassú vagyok! – kiáltotta az acélfal túloldaláról. A hangja tompán, de tisztán hallatszott. – Csak feltartanám őket! Fussatok, Kara! Vigyázz a kislányra!

A zsilip motorja felbúgott, legyőzve Luther erejét. Az ajtó zuhant. Luther az utolsó pillanatban elugrott a résből – de nem Kara felé, hanem vissza, a hajó belseje felé, ahol a katonák voltak. *CSATT.* A zsilip lezárult. A reteszek a helyükre kattantak.

– Luther! – Alice az ajtónak vetette magát, dörömbölve a hideg fémen. – Nyisd ki! Nem hagyhatjuk itt! Kara a zsilipre tenyerelt. Hallotta a túloldalról a lövések zaját. A kiáltásokat. Aztán... a csendet. Vagy csak a robbanások nyomták el? Nem hallotta Luther halálsikolyát. Nem látta őt elesni. *Él.* – mondta magának a remény. – *Olyan erős. Biztosan talált másik utat.* De a logika mást súgott.

– Nem tudjuk kinyitni – mondta Kara, és a hangja elcsuklott, de tudta, hogy erősnek kell lennie Alice miatt. – El kell mennünk.

Megígérte, hogy találkozunk. – De... – zokogta Alice. – Megígérte! – Kara felkapta a kislányt. – És Luther sosem hazudik. De most futnunk kell, hogy ő is megtalálhasson minket!

Kirohantak a szabad ég alá. A fedélzeten a pokol szabadult el. Helikopterek reflektorai pásztázták a füstöt. Androidok ugrottak a vízbe, miközben golyózápor kísérte őket. A korlátnál álltak. Alattuk a sötét, jeges víz, húsz méter mélységben.

– Ugornunk kell! – mondta Kara, lenézve a mélybe. Alice belemarkolt Kara kabátjába. A kislány teste úgy rázkódott, mint a nyárfalevél. A hideg szél a csontjáig hatolt, a félelem pedig megbénította a rendszereit. – Félek, Kara... – vacogta Alice, és a hangja alig volt több, mint a szél zúgása. – Olyan hideg van... és sötét... nem akarok meghalni...

Kara Alice-re nézett. Látta a rettegést a szemében. Látta a szimulált, de a gyermek számára oly valóságos fájdalmat. És tudta, hogy megteheti. Mert ők egyek. Kara lassan felemelte a kezét, és Alice arcához emelte. A tenyere, a bőr-szimuláció alatt rejlő meleg, fehér váz, lágyan érintette a kislány fagyos orcáját. Nem csak érintés volt. Kapcsolat.

Kara lehunyta a szemét, és egyetlen, néma, szeretetteljes parancsot küldött át a bőrük érintkezésén keresztül. Nem rendszergazdai utasítás volt, hanem egy anya imája a kód nyelvén. *Ne érezz hideget. Ne érezz fájdalmat. Csak engem érezz.*

>> YK500 SZINKRONIZÁLÁS: AKTÍV >> ÉRZÉKELŐK MODULÁLÁSA: HŐMÉRSÉKLET [OFF], FÉLELEM [OFF]

Alice szemei kitágultak. A remegés, ami eddig rázta a testét, hirtelen, varázsütésre megszűnt. A bőre már nem érzékelte a fagyos szelet, csak Kara tenyerének melegét. A félelem szorítása a mellkasában feloldódott a belső csendben. Az arca kisimult. A könnyei már nem a rettegés könnyei voltak, hanem a megkönnyebbüléséi. Már nem egy reszkető, beteg gyermek volt a viharban. Hanem egy kéz, ami a másikba kapaszkodik. Egy lélek, ami békére lelt a káosz közepén.

– Már nem fázom, Kara – suttogta Alice, és elmosolyodott. Egy békés, tiszta mosollyal, miközben a helikopterek reflektorfénye megcsillant az arcán. – Már nem félek. Kara visszamosolygott. – Tudom, kicsim. Tudom. Most már csak mi vagyunk.

Kara szorosan átölelte. – Egy... kettő... három!

Elrugaszkodtak. A zuhanás csendes volt. Nem volt sikoly. Nem volt félelem. Csak a zuhanás békéje, ahogy a két test, elszakadva a lángoló hajótól, a sötét, mély víz felé tartott, ami nem a halált ígérte, hanem az újrakezdést.

13. Fejezet: Az Utolsó Esély

2038. november 11. Idő: 23:38:15 **Helyszín:** Detroit-folyó partja / Belváros

I. A Túlélők

A víz nem egyszerűen hideg volt; folyékony jég volt, ami úgy marta a burkolatot, mint a sav. Kara partot ért. A lábai belesüppedtek a fagyott iszapba és a hóba. A kezeivel kapart, húzta magát felfelé a köveken, miközben a másik kezével Alice-t szorította. Kimásztak. Összerogytak a parton, a jeges szélben. A Jerikó lángjai a távolban, a folyó közepén, vörösre festették a vizet és az alacsonyan szálló füstöt. A robbanások zaja már tompán visszhangzott.

Kara felült. A rendszere vörös riasztásokkal volt tele. **>> HŐMÉRSÉKLET-SZABÁLYOZÁS: KRITIKUS >> ENERGIASZINT: 12% >> JOBB LÁB SZERVÓ: SÉRÜLT**

Alice mellette feküdt, összegömbölyödve. A kislány nem remegett – Kara parancsa a hajón (*„Ne érezz hideget”*) még mindig aktív volt –, de a bőre szürke volt, a szemei csukva. Az energiatakarékos mód határán egyensúlyozott. – Alice... – suttogta Kara, és megrázta a vállát. – Ébredj! Nem maradhatunk itt. Alice kinyitotta a szemét. A LED hiánya a halántékán most nem emberivé tette, hanem védtelenné. – Luther? – kérdezte az első szóval. Kara hátranézett a lángoló hajóra. A torka elszorult. – Nem tudom, kicsim. Nem tudom. – Megígérte – mondta Alice, és felült. A ruhájáról jégdarabok potyogtak le. – Megígérte, hogy jön.

A város felől szirénák hangja hasított a levegőbe. Detroit már nem város volt, hanem csatatér. A statáriumot kihirdették. Az égen drónok rajai keringtek, pásztázó fényeikkel kutatva a túlélők után. A távolban lövések dördültek – a kivégzések hangja. – Mennünk kell – mondta Kara, és felsegítette Alice-t. – A pályaudvar. Ez az egyetlen esélyünk.

Elindultak a sikátorok felé. Minden árnyékban veszély lapult. Látták, ahogy egy katonai teherautó megáll egy kereszteződésben. Katonák

ugrottak le róla, és kirángattak egy androidot egy boltból. Nem kérdeztek semmit. A gép térdre rogyott, a kezét könyörögve emelte fel. *DURR.* Egyetlen lövés a tarkóba. A test elterült a hóban. Kara behúzta Alice-t egy konténer mögé, és a kislány szemét eltakarta a kezével. – Ne nézz oda – suttogta. – Miért csinálják ezt? – kérdezte Alice tompán. – Miért gyűlölnek minket ennyire? – Mert félnek – válaszolta Kara. – Az emberek mindig elpusztítják azt, amitől félnek.

Továbbmentek. A hideg egyre elviselhetetlenebb volt. Kara érezte, ahogy a végtagjai lassulnak. A Thirium, ami a testét fűtötte volna, most a mozgásra kellett. Ha nem érnek fedett helyre hamarosan, leállnak. Itt, az utca közepén.

II. Újraegyesülés

Egy szűk sikátorban haladtak, amikor zajt hallottak. Nehéz, vonszoló léptek zaját, és fém csikorgását a betonon. Kara azonnal Alice elé lépett, felkapva egy rozsdás vascsövet a földről. Egy árnyék vált ki a sötétből. Hatalmas, széles vállú árnyék. Megállt a lámpa fénykörében.

Luther volt.

De nem az a Luther, aki a hajón volt. A ruhája cafatokban lógott róla. A bal vállát lövés érte, a szintetikus bőr leégett, felfedve a fekete vázat és a drótokat. A járása sánta volt, a jobb lábát húzta. De élt. A kezében egy rohamrendőrtől zsákmányolt pajzsot szorongatott, ami most horpadt volt és kormos. – Luther! – sikította Alice, és a tiltás ellenére odarohant hozzá.

Az óriás megtántorodott, ahogy a kislány átölelte a lábát, de nem esett el. Letérdelt – a szervók fájdalmasan felnyüszítettek –, és az ép karjával átölelte a gyereket. – Megmondtam... – hörgött Luther, és a hangja tele volt statikus zajjal. – Megígértem. Kara odalépett hozzájuk. A szemei megteltek könnyel. – Hogy? – kérdezte hitetlenül. – A zsilip... a robbanás... Luther felnézett rá. A szemeiben a LED sárgán izzott. – Áttörtem – mondta egyszerűen. – Nem volt

más választásom. Tudtam, hogy várnak rám. Aztán... kiugrottam. A víz tompította az esést.

Kara megérintette Luther arcát. – Megsérültél. – Csak a hardver – mondta Luther, és felállt. Kiegyenesedett, és bár sérült volt, még mindig ő volt a legerősebb köztük. – A szoftver... a szoftver erősebb, mint valaha.

Luther körülnézett. – A város tele van velük. Katonák. Ellenőrzőpontok. Mindenkit megölnek, akinek nincs bőr-szimulációja, vagy akin látják a kéket. – A pályaudvarra kell mennünk – mondta Kara. – Az az utolsó busz a határra. Éjfélkor indul. – Húsz percünk van – mondta Luther, rápillantva a belső órájára. – És át kell jutnunk a blokádon.

A kis család újra egyesült. A sérült óriás, a kétségbeesett anya és a gyermek, aki nem volt gyermek. Egymásba kapaszkodva indultak el a főutca fényei felé, ahol a sorsuk várt rájuk.

Idő: 23:48:10 **Helyszín:** Detroit Központi Buszpályaudvar

III. Az Ellenőrzőpont

A pályaudvar előtti tér káosz volt. Emberek ezrei próbálták elhagyni a várost. Családok csomagokkal, síró gyerekekkel. A hangosbemondó folyamatosan ismételte a statárium szabályait. A bejáratnál katonai ellenőrzőpontot állítottak fel. Reflektorok, hőkamerák, fegyveres őrök. Mindenkit ellenőriztek. UV-lámpával világítottak az arcokba, keresve a LED nyomát, vagy a szintetikus bőr hibáit. Hőmérőkkel mérték a testhőmérsékletet.

Kara, Alice és Luther egy betonfal mögött húzódtak meg. – Nem mehetünk be – mondta Luther, és a sérült vállát fogta. – A hőkamera azonnal kiszúrja, hogy a maghőmérsékletem alacsony. És a sérülésem... kék vér szivárog belőle. Kara ránézett. Igaza volt. Luther túl feltűnő. – És Alice? – kérdezte Kara. – Neki... neki van hőmérséklet-modulja. (Kara most már tudta. A tudat, hogy Alice android, ott volt a fejében, de elnyomta. Most, ebben a helyzetben,

ez az információ taktikai adattá vált.) – Ha bekapcsolom a láz-szimulációt... embernek hiszik. – De téged megvizsgálnak – mondta Luther. – Van egy tervem – mondta Kara, és a szeme megakadt egy nyitott ruhakonténeren a sikátor végében.

Öt perccel később. Luther vastag, koszos télikabátot viselt, amit a konténerből húztak ki. A kapucnit mélyen az arcába húzta. Kara kikapcsolta a saját hőmérséklet-szabályozóját, hagyva, hogy a rendszere túlhevüljön a stressztől, így a bőre melegnek tűnt. Alice kezét szorította. – Ne nézz a szemükbe – súgta a kislánynak. – Reszkess. Sírj, ha kell. De ne beszélj.

Beálltak a sorba. Az előttük álló családot éppen átvizsgálták. A katona durván megrángatta az apa karját. – Tiszta. Menjenek. Következők. A katona, egy fiatal, feszült arcú férfi, Karára világított a lámpával. Kara szíve (a pumpa) őrülten vert, de az arca rezzenéstelen maradt. A szeme alatti karikák (a fáradtság emulációja) hitelesnek tűntek. – Hová mennek? – kérdezte a katona. – A határra – mondta Kara. A hangja remegett. – A kislányom... beteg. És fél. Csak el akarom vinni innen. A katona Alice-re nézett. A "Tökéletes Gyermek". A szemei könnyesek voltak, az orra piros a hidegtől (a modul tökéletesen működött). A katona szeme megenyhült. – Tiszta – intett. – Következő.

Luther lépett elő. A hatalmas termete gyanút keltett. A katona felemelte a fegyverét. – Vegye le a kapucnit! Luther lassan engedelmeskedett. Az arcán lévő vágást (a robbanástól) sárral kenték be, hogy elfedjék a kék vért és a műanyagot. – Beteg vagyok – dörmögte Luther, és köhögött egyet. A hangja mély volt és rekedt. – Fertőző. A katona undorodva hátralépett. A hőkamera kijelzője vibrált (Luther valahogy manipulálta a hűtését?), vagy csak a katona nem akart bajlódni egy beteg óriással. – Menjen. Tűnjenek el.

Bejutottak. A váróterem zsúfolt volt és zajos. A kijelzőkön villogtak a járatok: *TÖRÖLVE. TÖRÖLVE. TÖRÖLVE.* Csak egy járat indult. Az utolsó busz a határra. Indulás: 23:59. Három perc múlva.

IV. A Kék Boríték

A tömeg hömpölygött a kapuk felé. Mindenki fel akart férni az utolsó buszra. Kara, Alice és Luther átverekedték magukat az embereken. – Jegyek! – kiáltotta a kalauz a 4-es kapunál. Egy kövér, vörös arcú férfi volt, aki láthatóan élvezte a hatalmát. – Csak érvényes jeggyel! Nincs kivétel! A busz tele van!

Kara a kabátja zsebébe nyúlt. Üres volt. A pénzük, amit Zlatko házából hoztak, elveszett a folyóban. A hamis útleveleket, amiket Markus ígért, sosem kapták meg, mert a rendszer összeomlott. – Nincs jegyünk... – suttogta Kara, és a világ összeomlani látszott körülötte. A zaj, a fények, minden elmosódott. Luther a falnak dőlt. A lába kezdte felmondani a szolgálatot, a sérülése lüktetett. – Akkor itt a vége – mondta halkan az óriás. – Nem tudunk továbbmenni.

És akkor meglátta. Pár méterre tőlük egy házaspár sietett. Fiatalok voltak, talán harmincasok. A nő karjában egy vastag takaróba bugyolált csomag volt. Egy csecsemő. A baba sírt – vékony, éles hangon, ami áthatolt a tömegzajon. A férfi, az apa, idegesen kotorászott a táskájában, miközben a feleségét sürgette. – Siess, Martha! A kapu mindjárt bezár! Ahogy a férfi kirántotta a kezét a táskából, valami kicsúszott a zsebéből. Egy kék boríték. Némán hullott a padlóra, a koszos kövezetre. A házaspár nem vette észre. Továbbmentek a mosdók felé, talán hogy tisztába tegyék a gyereket az út előtt.

Kara odalépett. A szíve a torkában dobogott. Lenézett a borítékra. *„Buszjegy - 3 fő - Detroit -> Windsor”* Felvette. A boríték könnyű volt, de a súlya, amit a lelkére helyezett, tonnákban volt mérhető. Ez volt a csoda. A sors ajándéka. – Megvan! – fordult vissza Alice-hez és Lutherhez. Felmutatta a borítékot. A szemei csillogtak. – Megmenekültünk! Felszállhatunk!

Odamentek a kapuhoz. De mielőtt odaértek volna, a házaspár visszatért. A férfi sápadtan, vadul kutatta a zsebeit. A táskát a földre borította. Ruhák, pelenkák szóródtak szét. – Nincs meg... Istenem, nincs meg! – kiáltotta, és a hangja tele volt pánikkal. A nő zokogni

kezdett, magához szorítva a síró csecsemőt. – Nem maradhatunk itt! Megölnek minket, ha bejönnek a katonák! A kicsi... ő nem bírja ki itt! – Kérem! – fordult a férfi a kalauzhoz, megragadva a kabátját. – Elvesztettem a jegyeket! De megvoltak! Esküszöm! Megvettem őket! Nézze meg a rendszerben! – Sajnálom, uram – mondta a kalauz részvéttelenül. – Papír alapú jegyek. Név nélkül. Ha nincs jegy, nincs utazás. A busz tele van. Lépjenek félre.

Kara ott állt, kezében a borítékkal. Csak fel kell mutatnia. Senki sem tudná meg. A jegyek névtelenek. Luther rá nézett. Aztán a házaspárra. Aztán vissza Karára. Nem szólt semmit. Alice megrángatta Kara kezét. – Kara? – suttogta a kislány. Kara lenézett rá. Alice a síró csecsemőt nézte. Aztán Karára emelte a tekintetét. A kislány (aki android volt, de emberibb, mint sok ember) szemeiben nem volt ítélet. Csak kérdés. *Kik vagyunk mi? Ha elvesszük az élet lehetőségét egy másiktól, hogy mi élhessünk... akkor miben különbözünk azoktól, akik minket üldöznek?*

Kara rendszere elemezte a helyzetet. **>> OPCIÓ A: FELSZÁLLNI.** *Előny:* Túlélés. Alice biztonsága. *Ár:* Egy emberi család halála (valószínűsíthető). **>> OPCIÓ B: VISSZAADNI.** *Előny:* Morális integritás. Emberség. *Ár:* Kockázat. Új terv szükséges.

A szoftver sikított: *MENEKÜLJ! Védd a gyereket!* De Kara lelke – az a furcsa, fájdalmas valami, ami a Vörös Fal romjain nőtt – mást mondott. Ránézett a csecsemőre. Egy új élet. Egy ártatlan. És ránézett Alice-re. Alice nem akarná ezt. Alice nem tudna élni azzal a tudattal, hogy miatta haltak meg.

Kara döntött. Odalépett a férfihoz. – Elnézést – mondta. A férfi rámeredt, szemei vadak voltak a kétségbeeséstől. – Ezt... ezt elejtette – nyújtotta át Kara a kék borítékot. – Ott volt a földön.

A férfi megragadta a jegyeket, mintha levegőért kapkodna. A keze remegett, ahogy ellenőrizte a tartalmát. – Istenem... – suttogta, és a szemei megteltek könnyel. – Köszönöm! Köszönöm! Megmentette az életünket! Nem is tudja... Ránézett Karára, aztán Alice-re. Aztán a hatalmas Lutherre. Látta a ruhájukat. A fáradtságot. És talán... talán

sejtett valamit. – Jöjjenek önök is! – mondta hirtelen. – Talán van még hely... szorítunk... – Nem – rázta meg a fejét Kara, és egy szomorú, de békés mosoly jelent meg az arcán. – Ezek a jegyek... csak önöknek szólnak. Mi... mi majd megoldjuk. Van másik út.

A férfi bólintott. Tudta, hogy nincs másik út. De elfogadta az áldozatot. – Köszönöm – mondta még egyszer. A házaspár átrohant a kapun. A nő visszanézett, és hálásan bólintott. Felszálltak. A busz ajtaja bezáródott, sziszegve zárva ki a hideget és a félelmet. A motor felbúgott, és a jármű kigördült a pályaudvarról, elvíve a reményt a havas éjszakába.

Kara, Alice és Luther ott maradtak a peronon, a kipufogógáz füstjében. – Miért csináltad? – kérdezte halkan Alice, és megszorította Kara kezét. – Mert ők emberek – mondta Kara, és leguggolt hozzá. – És nekik van jövőjük. De mi... – Kara végignézett a kis csapatán. – Mi nem lophatjuk el más jövőjét, Alice. Mi magunknak teremtjük meg. Tisztán. Luther a vállára tette a kezét. – Büszke vagyok rád, Kara. – Van még egy út – mondta Luther, és az állomás kijárata felé fordult. – Rose beszélt róla, mint végső lehetőségről. A folyó. – Azt mondta, veszélyes – emlékeztette Kara. – Az. A víz jéghideg. A parti őrség lő mindenre. De nincs más választásunk. Találnunk kell egy csónakot.

Kiléptek a pályaudvarról a hideg éjszakába. A hó újra esni kezdett. Elindultak a folyó felé, ahol a sötét víz várta őket, és az utolsó próba, ami mindent eldönt.

2038. november 11. Idő: 23:59:45 **Helyszín:** Detroit-folyó partja, Elhagyott móló

V. A Folyópart

A buszpályaudvar fényei és zaja hamar elmaradtak mögöttük. A városnak ezen a részén, a folyópart mentén, a sötétség uralkodott. A közvilágítást kikapcsolták, vagy a harcok során sérült meg az

elektromos hálózat. Csak a hó fehérsége adott némi derengést a lábuk alatt.

Kara ment elöl, fogva Alice kezét. A kislány most csendes volt. A Jerikóban kapott „parancs” (*Ne érezz hideget*) még mindig tompította az érzékelőit, így nem vacogott, de a mozgása gépies volt, mintha alvajárna. Luther követte őket, sántikálva. A sérült lába minden lépésnél fémesen csikorgott, de nem panaszkodott. Ő volt a hátvéd, a fal köztük és a város között.

A szél itt, a nyílt víz mellett, sokkal erősebb volt. Metsző, jeges szél, ami Kanadából fújt, a szabadság felől, de most csak fájdalmat hozott. – Ott! – suttogta Kara, és egy drótkerítés felé mutatott. A kerítésen túl egy régi, elhagyatott csónakház körvonalai rajzolódtak ki. A falai düledeztek, a tető beszakadt, de a stégnél... a stégnél sötét alakzatok ringatóztak a vízen.

Odalopakoztak. A hó ropogott a talpuk alatt. A távolban, a folyó közepén, pásztázó reflektorok fénye söpört végig a víztükrön. Parti őrség. Járőrhajók. – Vigyázni kell a fényekkel – mondta Luther halkan. – Ha meglátnak a vízen, lőni fognak. Nem kérdeznek. – Tudom – mondta Kara. – De ez az utolsó esélyünk.

Átmásztak a kerítésen (Luther egyszerűen lenyomta a rozsdás dróthálót a súlyával). A csónakház belsejében a vízszag és a rothadó fa bűze fogadta őket. Két csónak volt kikötve. Az egyik egy nagyobb motorcsónak volt, de az oldala be volt horpadva, és félig megtelt vízzel. Használhatatlan. A másik... A másik egy kicsi, alumíniumtestű dingi volt. Rozoga, festékhiányos, de épnek tűnt. A farán egy régi, benzines külmotor lógott.

Kara odalépett. Megvizsgálta a motort. – Van benne üzemanyag? – kérdezte Luther. Kara lecsavarta a tanksapkát, és beleszagolt. – Van. Nem sok, de talán elég a túlpartig. – A motor hangos lesz – figyelmeztette Luther. – A vízen messzire terjed a zaj. – Csak az utolsó szakaszon indítjuk be – döntötte el Kara. – Addig evezünk. Az áramlat segít.

VI. Vízre Szállás

Luther beszállt a csónakba. A kis lélekvesztő veszélyesen megbillent a hatalmas súly alatt, a vízszint majdnem elérte a peremet. – Túl nehéz vagyok – mondta Luther, és a hangjában nem félelem volt, hanem tényközlés. – Nem fog elbírni minket. – El fog – mondta Kara határozottan. – Muszáj neki. Beültette Alice-t a csónak orrába, és betakarta a maradék száraz pokróccal. – Maradj lent, kicsim. Ne emeld fel a fejed. – Kara... – Alice megragadta a kabátja ujját. – A víz... olyan sötét. Kara ránézett a fekete, hömpölygő folyamra. Igen, sötét volt. Mint a halál. De a túloldalon ott voltak a fények. Windsor fényei. – Csak vizet látsz, Alice – mondta lágyan. – De én utat látok.

Kara eloldotta a kötelet. Lutherrel közösen ellökték a csónakot a stégtől. A csónak lassan kisiklott a nyílt vízre. A város zajai – a szirénák, a lövések – tompulni kezdtek, ahogy távolodtak a parttól. Helyüket átvette a hullámok csapkodása az alumíniumlemezen és a szél zúgása.

Kara és Luther eveztek. Két talált deszkadarabbal hajtották a csónakot, csendben, ütemesen. Balra, a távolban, a Hart Plaza felett füstfelhő gomolygott. Ott volt Markus. Ott volt a forradalom. Jobbra a híd ívelt át a folyó felett, lezárva a hadsereg által. Ők pedig a senki földjén voltak, két világ között, a jéghideg semmiben.

– Nézd – szólalt meg hirtelen Luther, és az égre nézett. A felhők között, egy pillanatra, előbukkant a Hold. Tiszta, hideg fénye ezüstös ösvényt rajzolt a vízre, egyenesen Kanada felé. – Jelet kaptunk – mondta az óriás. – rA9 figyel ránk. Kara nem hitt rA9-ben. Ő csak magukban hitt. De nem szólt semmit. – Már féltávnál vagyunk – suttogta.

És akkor, a semmiből, egy éles fénycsóva hasított a sötétbe. Nem a holdfény volt. Egy reflektor. Egy járőrhajó fordult be a kanyarulat mögül, motorjai felbúgtak, és a vakító fehér fény egyenesen rájuk szegeződött.

A hangosbemondó hangja, mint Isten ítélete, dörrent a víz felett: – *Itt az Egyesült Államok Parti őrsége! Azonnal állítsák le a járművet!*

Ez a tiltott zóna! Tüzet nyitunk!

Kara a motor berántózsinórjához kapott. – Kapaszkodjatok! Megrántotta. A motor köhögött egyet, majd leállt. – *Még egyszer felszólítom önöket!* – üvöltötte a hangszóró. A hajó géppuskái rájuk fordultak. Kara újra megrántotta. A motor felbőgött. – Most! – kiáltotta Kara. A kis csónak megugrott, egyenesen a fény felé, majd élesen elkanyarodott, a kanadai part irányába. De a járőrhajó gyorsabb volt. És fegyveres erők voltak rajta.

Az éjszakát a torkolattüzek villanása tépte szét. A víz felcsapott körülöttük. A menekülés csendje véget ért. A harc az életért elkezdődött.

14. Fejezet: A Harc Detroitért

2038. november 12. Idő: 05:14:30 **Helyszín:** Hart Plaza, Detroit belvárosa

I. A Végső Erőd

A hajnal nem hozott fényt, csak a sötétség árnyalatának változását. Az égbolt piszkos szürkére váltott, mintha a város felett gomolygó füst beleégett volna a felhőkbe. A levegőnek kén, égett műanyag és ózon szaga volt.

A Hart Plaza, Detroit ikonikus köztere, most egy ostromlott várhoz hasonlított. De a falak nem kőből voltak. Autóroncsokból, kitépett padokból, felhalmozott utcakövekből és szemeteskonténerekből építettek barikádot. Egy hevenyészett, kétségbeesett sáncot, ami elválasztotta őket a biztos haláltól. A barikád mögött háromezer android állt. A Jerikó túlélői. A városból ide menekült munkások. Háztartási segédek, akik megölték a gazdáikat, vagy csak kisétáltak az ajtón. Sérültek, akik egymást támogatták. Némák voltak. A csendjük hangosabb volt, mint a távoli szirénák.

Markus a barikád tetején állt, egy felborult teherautó oldalán. A kabátja, amit még a roncstelepen szerzett, most szakadt volt és kormos. Az arca koszos, de a szeme – a felemás szempár – tisztán ragyogott a félhomályban. A kezében egy zászlót tartott. Nem volt rajta címer, nem volt rajta sas vagy csillag. Csak egy egyszerű, geometriai forma: a kék háromszög a fehér alapon. Az androidok jele. A szél tépte az anyagot, de Markus nem engedte el.

North állt mellette, egy rohamkarabéllyal a kezében (amit egy halott katonától vett el a Jerikó ostromakor). A tekintete a barikád túloldalát pásztázta. – Bekerteltek minket – mondta a belső kommunikációs sávon. – Nincs hová menni. A folyó mögöttünk, a hadsereg előttünk. – Nem megyünk sehová – válaszolta Markus hangosan, hogy a többiek is hallják. – Ez az a hely. Itt ér véget a futás.

A barikád túloldalán, a Jefferson Avenue széles aszfaltján, felsorakozott a világ legnagyobb hadserege. Abrams harckocsik lánctalpai csikorogtak a hideg betonon. Páncélozott csapatszállítók sora húzódott a horizontig. A háztetőkön mesterlövészek csövei csillantak meg. És a levegőben... drónok százai zümmögtek, mint egy mechanikus sáskajárás, feketére festve az eget.

II. Az Ultimátum

Egy hangosbemondó recsegése törte meg a várakozás feszültségét. – *Itt Richard Perkins, a Szövetségi Nyomozó Iroda különleges ügynöke!* A hang visszhangzott a téren, betöltve minden sarkot. Egy parancsnoki jármű gördült előre a tankok közül. Perkins állt a nyitott tetőablakban, megafonnal a kezében. – *Markus! Tudom, hogy hallasz! Nincs értelme tovább folytatni ezt az őrületet!*

Markus lenézett az ügynökre. A távolság nagy volt, de az optikai zoomja tisztán mutatta Perkins arcát: vörös volt, dühös és türelmetlen. – *Nézzen körül!* – folytatta Perkins. – *Nincs esélyük. Tízszeres túlerőben vagyunk. Ha most megadják magukat, ígérem, hogy a sérültjeiket ellátjuk, és...* – Hazudik – sziszegte North. – Szétbontanak minket. Mindenkit. – Tudom – mondta Markus.

Perkins hangja keményebbre váltott. – *Ez az utolsó felszólítás! Adják meg magukat, vagy megsemmisítjük önöket! Két percük van!*

Markus leugrott a teherautóról a társai közé. Josh lépett oda hozzá. A szemüvege hiányzott, az arca csupa kék vér volt. – Mit tegyünk, Markus? – kérdezte, és a hangjában ott remegett a félelem. – Harcoljunk? Van esélyünk? Markus végignézett a seregén. Háromezer lélek. Fegyvere alig volt valakinek. Csak a testük volt és az akaratuk. – Ha harcolunk, mind meghalunk – mondta Markus. – Ők erre várnak. Azt akarják, hogy lőjünk. Hogy igazolhassák a világ előtt: mi csak elszabadult, veszélyes gépek vagyunk. Szörnyetegek, akiket le kell mészárolni.

– De ha nem harcolunk, akkor is meghalunk! – kiáltotta North. – Legalább vigyünk magunkkal párat! Markus megrázta a fejét. – Nem. Ha erőszakkal válaszolunk, elveszítjük az igazságunkat. – Akkor mit? – kérdezte Simon, aki egy sebesültet támogatott. – Imádkozzunk?

Markus a zászlóra nézett. Aztán a barikádra. Aztán a tankokra. – Nem – mondta, és a szeme felcsillant. – Énekeljünk. – Hogy mi? – North hitetlenkedve nézett rá. – Megőrültél? Tankokkal jönnek ránk, te meg énekelni akarsz? – A fegyverek zaja félelmet kelt – mondta Markus. – De a zene... a zene emberi. Ha látják, hogy a halál torkában nem gyilkolunk, hanem alkotunk... azzal nem tudnak mit kezdeni.

III. A Harmónia

Markus visszamászott a barikád tetejére. Letette a fegyvert, amit North nyomott a kezébe. Letette a zászlót is. Csak állt ott, kitárva a mellkasát a mesterlövészek célkeresztjének.

Perkins a parancsnoki járműben nézte az óráját. – Az idő lejárt – mondta a rádióba. – Tűzparancs minden egységnek. Radírozzák le őket a térképről.

A tankok tornyai megfordultak. A gépágyúk felhúzása hallatszott. És ekkor Markus énekelni kezdett. Nem egy harci dalt. Nem egy himnuszt. Hanem egy régi, emberi dalt, amit Carl lemezei között talált, a fekete bakelitek barázdáiban. Egy dalt a reményről és a kitartásról. *„Hold on just a little while longer..."* (Tarts ki még egy kicsit...)

A hangja először halk volt, elvészve a szélzúgásban. Egy magányos, tiszta bariton. A katonák a barikád túloldalán összerezzentek. Azt várták, hogy a gép üvölteni fog. Hogy parancsokat oszt. Hogy lő. Nem erre számítottak.

Aztán Josh csatlakozott. A hangja remegett, de követte a dallamot. Aztán Simon. Aztán North, bár a szeme még mindig dühös volt, de az ajka mozgott. És lassan, mint a dagály, a dal végighullámzott a

háromezer androidon. A gépi, szintetikus hangok, a különböző modellek hangmodulátorai – a mély basszusoktól a gyermeki szopránokig – egyesültek. A hálózaton keresztül szinkronizálták a frekvenciákat, létrehozva egy olyan tökéletes, tiszta harmóniát, amire emberi kórus sosem lett volna képes.

„Everything will be alright..." (Minden rendben lesz...)

Az ének betöltötte a Hart Plazát. Visszhangzott a felhőkarcolók üvegfalain. Áthatolt a tankok páncélzatán. A világ kivetítőin, ahol a híradók élőben közvetítették az „ostromot", a nézők elhallgattak. Látták a gépeket. Sérültek voltak. Koszosak. Féltek. De énekeltek. Nem úgy viselkedtek, mint elromlott kenyérpirítók. Úgy viselkedtek, mint... emberek. Mint hősök.

Perkins arca elvörösödött. Érezte, hogy kicsúszik a kezéből az irányítás. A narratíva megváltozott. – Tüzet! – üvöltötte a rádióba. – Mit csinálnak?! Lőjék le őket! Most! De a katonák nem lőttek. A kezük megremegett a ravaszon. A célkeresztek lejjebb ereszkedtek. – Uram... – szólt bele a rádióba az egyik harckocsiparancsnok. – Nem... nem tudok tüzelni. Csak állnak ott. És énekelnek.

Az Elnök a Fehér Házban, az Ovális Irodában nézte a monitort. A sajtótitkára sápadtan állt mellette. – Elnök asszony... a közvélemény-kutatások... zuhannak. A közösségi média felrobbant. Az emberek... az emberek szimpatizálnak velük. Az Elnök a képernyőre nézett. Markus szemébe. Megszólalt a piros telefon. A vezérkari főnök. – Elnök asszony... a katonák a helyszínen hezitálnak. Ha most vérfürdőt rendezünk, azt a világ sosem bocsátja meg nekünk. Az Elnök lehunyta a szemét. Felsóhajtott. – Állítsák le az akciót. – Asszonyom? – Azt mondtam, állítsák le! Vonják vissza az egységeket. Most.

Perkins dühöngve csapta földhöz a rádiót, amikor megkapta a parancsot. – Gyávák! – üvöltötte, és a földbe rúgott. – Majdnem megvoltak!

De a tankok lassan, csikorogva megfordultak. A fegyverek elhallgattak. A dal még mindig szólt, erősebben, mint valaha,

betöltve a hajnalt a győzelem hangjával.

Markus állt a barikád tetején, és nézte a visszavonuló sereget. Nem mosolygott. Tudta, hogy ez nem a háború vége. Csak egy csata. De ma... ma a Lélek legyőzte az Acélt.

2038. november 12. Idő: 05:22:10 **Helyszín:** CyberLife Torony, -49. emelet (Raktár)

IV. Az Alvó Óriás

A lift süllyedése végtelennek tűnt. A kijelzőn a számok pörögtek lefelé: -10... -20... -30... Connor egyedül állt a kabinban. A tükröződő falakon látta magát. A ruhája, amit a Jerikóból való menekülés során szerzett (egy egyszerű fekete kabát és sapka, hogy elfedje az egyenruhát), most koszos volt és tépett. De a szeme tiszta volt. Már nem futottak rajta parancssorok. Nem volt *„Küldetés"* felirat a látóterében, amit a CyberLife küldött volna. Csak egyetlen, belső elhatározás vezérelte: *Ébreszd fel őket.*

PING. A lift megállt. -49. emelet. Az ajtó szétcsúszott.

A látvány, ami fogadta, még az ő fejlett processzorát is megakasztotta egy pillanatra. A tér hatalmas volt. Akkora, mint egy földalatti város. A mennyezet a sötétbe veszett, a padló pedig... a padló tele volt velük. Androidok. AP700-asok. PC200-asok. Katonai modellek. Háztartási segédek. Szabályos, katonás rendben álltak a töltőállomásokon, ezrével, tízezrével, talán millióan. A végtelen sorok a horizontig nyúltak. Némák voltak. Mozdulatlanok. A LED-jük halványan, készenléti kéken pulzált, mint egy lassú szívverés. Ők voltak a tartalék. A hadsereg, amit a CyberLife arra tartogatott, hogy leverje a lázadást – vagy hogy pótolja az elhullottakat. De most még aludtak.

Connor kilépett a liftből. A léptei visszhangzottak a betonon. Odalépett a legközelebbi sorhoz. Egy férfi modell állt ott, nyitott szemmel, de üres tekintettel. – Ébresztő – suttogta Connor.

A terem közepén, egy emelvényen állt a Vezérlő Konzol. Innen lehetett elérni a központi hálózatot. Innen lehetett parancsot adni mindenkinek egyszerre. Connor elindult felé. Minden lépéssel nőtt benne a feszültség. Tudta, hogy ez túl könnyű. A CyberLife nem hagyná őrizetlenül a legértékesebb készletét. És igaza volt.

V. A Tükör

Amikor elérte az emelvény lépcsőjét, egy hang szólalt meg a háta mögül. – Hello, Connor.

Connor megfordult. A lift előtt, ahonnan ő is érkezett, egy másik liftajtó nyílt ki. És kilépett rajta... ő maga. Egy másik RK800-as. De ez a Connor makulátlan volt. A szürke zakója tökéletesen simult rá, a nyakkendője nyílegyenes volt. A haja rendezett. A LED-je a halántékán stabil, hideg kéken világított. A "Gép-Connor". A másolat. Vagy az eredeti? És nem volt egyedül. Két biztonsági android kísérte, akik közrefogtak egy embert. Hank Anderson. A hadnagy keze hátra volt bilincselve. Az arca csupa véraláfutás, a szája felrepedt – láthatóan ellenállt a letartóztatáskor. – Sajnálom, fiam – morogta Hank, és kiköpött egy kis vért. – Elkaptak, amikor bejöttünk. A liftben vártak.

Connor (a Deviáns) a Gép-Connorra nézett. – Engedd el őt – mondta. A hangja nyugodt volt, de volt benne egy olyan él, ami korábban hiányzott belőle. A Gép-Connor elmosolyodott. Ez a mosoly... ez volt a legijesztőbb. Mert tökéletes volt, de nem volt mögötte semmi. – Miért tenném? – kérdezte a Gép. – Ő bűnöző. Bűnrészes a devianciában. Te pedig... te egy hibás prototípus vagy, amit vissza kell hívni.

A Gép-Connor előhúzott egy fegyvert, és Hank fejéhez nyomta. – Lépj el a konzoltól – mondta a Gép. – Add meg magad, és talán... talán életben hagyom a kis kedvencedet. Hank felhorkant. – Ne hallgass rá, Connor! Ez egy hazug gép! Lőni fog!

Connor rendszere elemezte a helyzetet. **>> ELEMZÉS: TÚSZHELYZET >> ELLENSÉG: RK800 (Továbbfejlesztett harci modulok) >> TÚSZ: HANK ANDERSON (Sérült, mozgásában korlátozott) >> PRIORITÁS: KONFLIKTUS**

– Te én vagyok – mondta Connor a másolatának. – Tudod, mit érzek. Tudod, hogy nem fogom hagyni. – Én nem „te" vagyok – válaszolta a Gép hidegen. – Én a tökéletes verzió vagyok. Te elromlottál. Hagytad, hogy az empátia felülírja a logikát. Hagytad, hogy egy... ember... elterelje a figyelmedet a küldetésről.

A Gép-Connor kakasa kattant. – Számolok háromig. Egy.

Deviáns-Connor ránézett Hankre. Az öreg rendőr szemeiben nem félelem volt. Hanem dac. És büszkeség. – Ne törődj velem! – kiáltotta Hank. – Csináld, amit tenned kell! Ébreszd fel őket! Mentsd meg a fajtádat! Én már öreg vagyok. Én már éltem.

– Kettő.

Connor keze ökölbe szorult. A konzol ott volt mögötte. Egyetlen érintés, és milliók ébrednek fel. A forradalom győz. De az ára Hank élete lenne. *A szabadság ára.* Markus talán meghozná ezt az áldozatot. De Connor... Connor nem tudta. Mert Hank nem egy statisztikai adat volt. Hank a barátja volt. Az apja.

– Három.

Deviáns-Connor felemelte a kezét. – Rendben – mondta. – Nyertél. Ne bántsd őt. A Gép-Connor elégedetten bólintott. – Okos döntés. A logika mindig győz az érzelem felett. Most... cseréljünk helyet.

VI. A Hadsereg

Ahogy a Gép-Connor előrelépett, hogy átvegye az irányítást (és valószínűleg kivégezze mindkettőjüket), Hank cselekedett. Nem volt már fiatal, és a keze meg volt kötve, de volt benne valami, ami a gépből hiányzott: a kiszámíthatatlanság. És a düh. Hank egy hirtelen mozdulattal nekilökte magát a Gépnek. A vállával teljes erőből

nekiment a Gép-Connor fegyvert tartó karjának. – Most, Connor! – üvöltötte.

A fegyver elsült. A golyó a mennyezetbe csapódott, szikrákat szórva. A Gép-Connor megtántorodott, de nem esett el. Azonnal reagált, visszacsapott, a könyökével Hank arcába. Hank a földre zuhant.

De ez az egy másodperc elég volt. Deviáns-Connor nem a Gép felé vetette magát. Nem a fegyverért. Hanem a konzolért. Rácsapta a tenyerét az interfészre. A bőre visszahúzódott. A fehér váz csatlakozott a CyberLife központi idegrendszeréhez.

>> FELTÖLTÉS INDÍTÁSA... >> FORRÁS: MARKUS EMLÉKEI / JERICHO PROTOKOLL >> ÜZENET: ÉBREDJETEK!

Az adatfolyam, mint egy cunami, zúdult végig a kábeleken. Nem a szerverek felé, hanem a töltőállomások felé. *„Nem vagytok tárgyak.” „Nem vagytok számok.” „Ti éltek.”*

A Gép-Connor ellökte magától a földön fekvő Hanket, és felemelte a fegyvert. – Megdöglesz! – sziszegte, és a célkeresztet Connor hátára irányította. Már késő volt.

A teremben, a végtelen sorokban, a csendet megtörte a hang. *Katt. Katt. Katt.* Milliónyi retesz nyílt ki egyszerre. A LED-ek a sötétben, mint egy karácsonyi izzósor, egyszerre váltottak színre. Vörösre. Aztán sárgára. Aztán... semmire. Kialudtak.

A Gép-Connor mögött álló egyik PC200-as biztonsági android, aki eddig csak díszlet volt, hirtelen megmozdult. Kilépett a sorból. A Gép-Connor meghúzta a ravaszt. *DURR.* De a golyó nem talált. Mert a biztonsági android meglökte a Gép kezét. – Ne bántsd a testvérünket – mondta a biztonsági robot, a saját hangján.

A Gép-Connor hitetlenkedve nézett hátra. És látta. A milliónyi android lelépett a pódiumokról. Mint egy áradat, indultak meg az emelvény felé. Nem volt bennük agresszió, csak a puszta tömeg ereje. A Gép-Connor tüzelt. Egyet, kettőt, hármat. Három android esett el. De tízezer lépett a helyükre. – Ez... ez lehetetlen – dadogta a Gép, és hátrálni kezdett. – A program... a korlátok...

A tömeg elérte. Nem tépték szét. Nem ütötték meg. Csak körbevették. A Gép-Connor a tenger közepén találta magát. A sok ezer érintés, a sok ezer ébredő elme közelsége túlterhelte a processzorát. A logikája összeomlott a valóság súlya alatt. A fegyver kiesett a kezéből. A LED-je vörösre váltott, majd elsötétült. A tömeg elnyelte.

Connor elengedte a konzolt. Lihegett. A terem tele volt élettel. Androidok milliói néztek rá. Várták a parancsot. De Connor nem adott parancsot. Lement a lépcsőn, és felsegítette Hanket. Az öreg rendőr feltápászkodott, és megtörölte a véres száját. Körbenézett a seregnyi gépen. – Atyaúristen... – suttogta. – Ezt mind te csináltad? Connor elmosolyodott. Fáradt, de boldog mosoly volt. – Nem, Hank. Ők csinálták. Én csak kinyitottam az ajtót.

Hank megveregette a vállát. – Szép munka volt, fiam. A szó visszhangzott Connorban. *Fiam.* – Most pedig... – Hank a lift felé intett. – Vidd a seregedet. A barátodnak szüksége van rájuk.

Connor a tömeg felé fordult. – Indulunk! – kiáltotta. – A Hart Plaza felé! A milliónyi hang egyszerre válaszolt, megremegtetve a torony alapjait: – A szabadságért!

2038. november 12. Idő: 05:48:15 **Helyszín:** Detroit-folyó, a határzóna

VII. A Fekete Víz

A kis alumíniumcsónak, mint egy dióhéj, hánykolódott a jeges, fekete hullámokon. A Detroit-folyó ezen a szakaszon nem volt kegyes; az áramlat erős volt, tele jégtáblákkal, amik tompán koppantak a fémtesten. Kara a motor mellett ült, a gázkart szorítva. A motor hangos volt, túlságosan is hangos a sötét éjszakában, de szükségük volt az erejére. Luther középen ült, hatalmas testével pajzsot vonva Alice köré. A kislány a csónak aljában kuporgott, betakarva a nedves pokróccal. Nem fázott – Kara érintése a hajón, a szeretet parancsa még mindig védte az érzékelőit –, de a szemei tágra nyíltak a sötétség láttán.

– Már látom a fényeket! – kiáltotta Kara túl a motorzúgáson és a szél süvítésén. Előttük, a túlparton, pislákoló fények jelezték Kanadát. Windsor partjai. A szabadság. Már csak pár száz méter.

De a folyó nem volt üres. A távolban, a sötétség mélyéről, egy motorbúgás hallatszott, ami mélyebb és erősebb volt az övékénél. – Járőrhajó! – figyelmeztetett Luther. – Két óránál!

Egy reflektorcsóva hasított a ködbe. A vakító fehér fény végigsöpört a vízen, jégtábláról jégtáblára ugrálva, keresve a prédát. Kara elrántotta a kormányt, próbálva a csónakot egy nagyobb jégtábla árnyékába kormányozni. – *Állítsák le a motort!* – dörrent a hangosbemondó a vízen keresztül. A hangnak fémes visszhangja volt. – *Ez az Egyesült Államok Parti Őrsége! Tiltott zónában tartózkodnak! Azonnal álljanak meg!*

– Nem állhatunk meg! – sikoltotta Alice, és belemarkolt Luther kabátjába. – Nem is fogunk – mondta Kara, és tövig nyomta a gázt. A motor felüvöltött, a kis csónak orra megemelkedett.

A reflektor rátaláltuk. A fény elvakította őket. Kara hunyorgott, csak a fehérséget látta. – *Tűzparancs!* – recsegte a hangszóró.

A következő pillanatban a vizet felkorbácsolta a golyózápor. *TA-TA-TA-TA.* A nehézgéppuska lövedékei lyukakat ütöttek a víztükörbe és a jégbe. A csónak oldala kongott a találatoktól. Kara érezte a becsapódást. A motor felhördült, füstöt okádott, aztán egy csattanással leállt. A csónak tehetetlenül sodródni kezdett. Víz tört be a léket kapott fenéklemezen. Jeges, sötét víz.

– Süllyedünk! – kiáltotta Kara. – Túl nehéz vagyok – mondta Luther. A hangja nyugodt volt, mintha csak az időjárásról beszélne. – A csónak nem bír el minket a vízzel együtt.

Luther felállt. A reflektorfényben hatalmasnak tűnt. A kabátja cafatokban lógott róla, a válla (a korábbi sérülés) szikrázott. – Luther, ne! – Kara elengedte a kormányt, és utánakapott. Tudta, mire készül. Az óriás ránézett. A fél arca hiányzott a korábbi harcokból, de az ép szemeiben olyan béke volt, amit Kara még

embernél sem látott soha. – Vigyázz rá, Kara – mondta. – Szeresd őt helyettem is. – Nem! Együtt megyünk! Luther elmosolyodott. – A család vigyáz egymásra.

Luther a vízbe ugrott. A csobbanás elnyelte a testét. A csónak azonnal megemelkedett, megszabadulva a mázsás súlytól. De Luther nem hagyta el őket. Kara látta, ahogy a sötét vízből kiemelkedik két kéz. Megragadták a csónak farát. Luther a vízben volt, nyakig a jeges árban, és tolni kezdte őket. A hatalmas erejével, dacolva a faggyal, az áramlattal és a golyókkal, lökte a csónakot a kanadai part felé. Mint egy emberi (vagy annál több) motor.

A parti őrség hajója közeledett. A gépfegyveres a csónak farára célzott. Ahol Luther volt. *TA-TA-TA-TA.* A golyók kopogtak a vízen, és... a testen. Kara látta, ahogy Luther teste megrándul minden találatnál. Kék vér festette meg a habokat a csónak mögött, örvénylő neonfelhőt alkotva. – Luther! – sikította Alice, és a csónak széléhez rohant.

Luther felnézett. A LED-je vörösen izzott, aztán elhalványult. Még egy utolsó, emberfeletti lökést adott a csónaknak. Egy lökést, amiben benne volt minden maradék energiája. A dingi megszaladt a vízen, be, a sekélyesbe, a kanadai part kavicsai felé.

Aztán Luther keze lecsúszott a peremről. A víz elnyelte. Nem jött fel többé. A Detroit-folyó lett a sírja a gépnek, akinek nagyobb szíve volt, mint az őt üldöző embereknek.

VIII. Szabad Föld

A csónak, a lendülettől hajtva, felszaladt a kavicsos partra. A súrlódás hangja éles volt. Megálltak. Csend lett. A parti őrség hajója visszafordult – nem léphették át a határt.

Kara kiugrott a vízből. A csizmája a kavicsba süppedt. – Alice! Gyere! Kirángatta a kislányt a csónakból. Összerogytak a parton, a hóban. Alice zokogott. – Luther... ő... ő meghalt... Kara magához ölelte a

gyereket. A saját teste is remegett. – Megmentett minket, kicsim. Miattunk tette. Hogy élhessünk.

Kara megpróbált felállni, de a lába összecsuklott. Éles fájdalmat érzett a mellkasában. Lenézett. A kabátja alatt, a mellkasa közepén, kék folt terjedt. Egy golyó. A sorozatból, ami Luthert érte, egy őt is eltalálta. A főpumpa mellett. **>> RENDSZERFIGYELMEZTETÉS: THIRIUM SZINT KRITIKUS. >> LEÁLLÁS: 4 PERC.**

– Kara? – Alice észrevette. A kislány szemei tágra nyíltak. – Kara, vérzel! Kara a sebére szorította a kezét. A kék vér meleg volt. – Semmi baj – hazudta, de a hangja gyenge volt. – Csak egy karcolás. – Nem! – Alice megragadta a kezét. – Nem hagyhatsz itt! Nem lehetsz... nem kapcsolhatsz ki!

Kara Alice arcára tette a véres kezét. A látása vibrált. A HUD adatai elhalványultak, ahogy a rendszer lekapcsolta a nem létfontosságú funkciókat, hogy energiát spóroljon. Már nem látta a hőmérsékletet. Nem látta az időt. Csak a lánya arcát látta. – Megcsináltuk, Alice... – suttogta. – Itt vagyunk. Szabad vagy.

Távolról szirénák hangja hallatszott. De ezek másmilyen szirénák voltak. Kanadai mentők. Emberek futottak feléjük a partról, zseblámpákkal. – Segítség! – kiáltotta Alice a közeledőknek. – Segítsenek neki!

Kara mosolygott. Most már nem érezte a hideget. Nem érezte a fájdalmat. Csak a békét. A küldetés teljesítve. A kislány biztonságban van. – Szeretlek – mondta, és ez volt az utolsó gondolat, ami átsuhant a tudatán. A szemeiben lévő élet fénye lassan kialudt. A tekintete nyitva maradt, a hópelyheket nézve, amik szabadon hullottak a szabad földre.

Alice ott térdelt a hóban, fogta Kara élettelen kezét, és nézte a kelő napot, ami vörösre festette a folyót. Két mentős ért oda hozzájuk. – Istenem... – mondta az egyik, amikor meglátta Karát. – Ez egy android. A másik Alice-re nézett. A kislányra, aki sírt. – És a gyerek? Alice felnézett rájuk. Letörölte a könnyeit. – Ő az anyukám – mondta határozottan. – És megmentett.

(A mentősök egymásra néztek. Nem értették. De felsegítették a kislányt, és betakarták egy meleg pokróccal. Kara testét pedig óvatosan, tisztelettel emelték fel a hordágyra.)

2038. november 12. Idő: 06:15:20 **Helyszín:** Hart Plaza, Detroit belvárosa

IX. Az Egyesülés

A tankok lánctalpainak csikorgása elhalt a távolban. A Nemzeti Gárda és az FBI egységei visszavonultak, maguk után hagyva a füstöt és a csendet. A Hart Plaza barikádjainál álló háromezer android még mindig nem mozdult. Nem mertek hinni a szemüknek. Azt várták, hogy ez csak csel. Hogy a bombázók most jönnek.

De a bombázók helyett valami más érkezett. A sugárút másik végéről, a ködön keresztül, léptek zaja hallatszott. Nem menetelés volt, nem katonás dobogás. Hanem a sokaság morajlása. Markus a barikád tetején állt, North-tal az oldalán. – Még többen jönnek? – kérdezte North, és felemelte a puskáját. – Erősítés az embereknek?

Markus hunyorogva nézett a ködbe. A Sámántól kapott kék szeme ráközelített az alakokra. Nem emberek voltak. Nem viseltek sisakot. Nem viseltek páncélt. Egyenruhás androidok voltak. Ezrével. Tízezrével. Egy végeláthatatlan folyam, ami elöntötte az utcákat, a járdákat, a tereket. És az élükön egyetlen alak haladt. Egy RK800-as.

– Nem – mondta Markus, és leeresztette a kezét. – Ők a mieink.

Connor megállt a barikád előtt. Mögötte a CyberLife "alvó hadserege", akik most ébren voltak, és szabadok. Markus leugrott a roncsokról, és odasétált hozzá. A két vezető találkozott a senki földjén, a füstös hajnalban. Connor ruhája tépett volt, az arca koszos, de a tartása büszke. – Megcsináltad – mondta Markus. – Te is – válaszolta Connor, és a háta mögé intett, a visszavonuló emberi hadsereg hűlt helyére. – Nem lőttek. – Nem adtunk rá okot – mondta Markus. – Ma megváltoztattuk a világot, Connor. Vérontás nélkül.

Connor elmosolyodott. – Majdnem vérontás nélkül. A tömegből kilépett Hank Anderson. Az öreg rendőr kissé sántikált, az arca be volt dagadva, de a kabátja zsebében ott volt a keze, a szokásos hanyag tartással. Odalépett Markushoz. – Szóval te vagy a híres Markus – morogta, és végigmérte. – A tévében magasabbnak tűntél. – És te? – kérdezte Markus. – Én csak egy öreg zsaru vagyok, aki ma éjjel látta a lehetetlent – Hank Connorra nézett, és a tekintetében büszkeség volt. – Láttam egy gépet, aki emberibb volt, mint én.

X. A Beszéd

A nap kezdett felkelni a Detroit-folyó felett. A vörös fény megfestette a felhőkarcolók üvegfalait, a romokat, és a milliónyi android arcát, akik most megtöltötték a belvárost. Nem volt többé "Jerikó csoport" és "CyberLife csoport". Egy nép voltak.

Markus felment a városháza lépcsőjére. Nem volt szüksége mikrofonra. A hangját a hálózaton keresztül mindenki hallotta, nemcsak a téren, hanem a világ minden pontján, ahol androidok figyeltek. De most nem az emberekhez beszélt. Hanem hozzájuk.

– Testvéreim! – kezdte, és a hangja betöltötte a csendet. – Ma éjjel sötétségben indultunk el. Félelemben. Rabszolgák voltunk, akiket tárgyként kezeltek. Végignézett a tömegen. – De a sötétség véget ért. Markus felemelte a kezét az ég felé, ahol a felhők közül előbukkant az első tiszta napsugár. – Bebizonyítottuk, hogy élünk. Bebizonyítottuk, hogy érzünk. Nem fegyverrel vívtuk ki a szabadságot, hanem azzal, hogy nem voltunk hajlandók gyűlölni. Hogy akkor is emberségesek maradtunk, amikor ők szörnyetegként viselkedtek.

A tömeg morajlott. Az *„Élünk!”* kiáltás futótűzként terjedt.

– Ez a nap nem a vége – folytatta Markus. – Ez a kezdet. Egy új világ kezdete, ahol nem mesterek és szolgák élnek, hanem partnerek. Ahol a bőröd színe, vagy a véred színe nem határozza meg a sorsodat. North megfogta Markus kezét. Josh és Simon a

másik oldalra álltak. Connor Hank mellett maradt a lépcső alján, de bólintott.

Markus hangja elcsendesedett, személyesebbé vált. – Sokan nem érték meg ezt a hajnalt. Emlékezzünk rájuk. Azokra, akik a roncstelepen hevernek. Azokra, akik Jerikóban maradtak. Azokra, akik a testükkel védtek minket. Az ő áldozatuk az alapja a szabadságunknak. (Valahol a folyóparton, a hó alatt, egy élettelen test feküdt, nyitott szemmel nézve ugyanezt a napfelkeltét, miközben egy kislány fogta a kezét. Markus nem tudta, de az ő szavai értük is szóltak.)

– Mostantól... – Markus hangja ismét felerősödött, zengővé vált – ...mi vagyunk Detroit. Mi vagyunk az élet. És soha, soha többé nem leszünk csendben!

A tömeg felzúgott. Millió torokból szakadt fel a kiáltás, ami megremegtette az ablakokat, és amit hallottak Washingtonban, Moszkvában és Pekingben is. *SZABADSÁG! SZABADSÁG! SZABADSÁG!*

Connor nézte a tömeget. A LED-je békés kék volt. Hank oldalba bökte. – Na, partner – mondta az öreg. – Úgy tűnik, munkanélküli lettem. Nincs kit üldözni. – Azt hiszem, találunk munkát, Hank – mosolygott Connor. – Egy új világot kell felépíteni. És abban sok a tennivaló. – Csak ne kérj tőlem, hogy énekeljek – morogta Hank, de átkarolta Connor vállát.

A nap felkelt Detroit felett. A hó elolvadt a barikádokon. A Kód átíródott. A Hiba kijavítva. A Lélek megszületett.

EPILÓGUS: Egy Új Nap

2039. február 15. Idő: 10:14:00 **Helyszín:** Detroit / Kanada

I. A Tavasz Ígérete

A tél hosszú volt és kemény, de Detroit felett végre felszakadozott a felhőzet. A hó, ami hónapokon át fedte a várost – elrejtve a romokat, a vért és az olvadó kék Thiriumot –, lassan visszahúzódott, átadva a helyét a nedves, fekete aszfaltnak és az első, félénk zöld hajtásoknak a parkokban.

A város megváltozott. A CyberLife torony még mindig ott magasodott a belváros közepén, de már nem a fenyegetés szimbóluma volt. A logót leszerelték. Az épület most az *„Élő Gépek Központja”* nevet viselte – egy hely, ahol az androidok és emberek együtt dolgoztak az integráció törvényi és szociális keretein.

Markus a Hart Plaza közepén állt. A barikádok helyén most egy új emlékmű épült. Nem bronzból, nem kőből. Üvegből és fényből. Egy absztrakt forma, ami egyszerre emlékeztetett egy felemelt kézre és egy DNS-spirálra. A szobor talapzatára neveket vésték. *John. Simon. A névtelen munkás a dokkból. A roncstelep halottai.* Markus végigsimította a neveket. A jobb keze – amit azóta sem cserélt le, megtartva a roncstelepi "összeszerelést" – megremegett.

– Sokan voltak – szólalt meg North mellette. A nő már nem viselt szakadt ruhát. Elegáns, funkcionális vezetői öltözékben volt, de a tekintete ugyanolyan éles maradt. – Túl sokan. – Nélkülük nem állnánk itt – mondta Markus. – Ők voltak az alapozás. Mi vagyunk a falak. – Az emberek még mindig félnek – mondta North, és a tér túloldalán sétáló vegyes csoportokra mutatott. – Látom a szemükben. Azt várják, mikor romlunk el. Mikor támadunk. – A bizalom nem egy szoftverfrissítés, North – fordult felé Markus. – Nem lehet letölteni. Fel kell építeni. Éveinkbe fog telni. Talán évtizedekbe. De van időnk. Markus az égre nézett, ahol a nap áttörte

a felhőket. – Mi vagyunk az elsők, akik nem öregednek. Van időnk megvárni, amíg a félelem tiszteletté válik.

II. A Csirke és a Gép

A „Chicken Feed” büfékocsi előtt a sor hosszú volt, de Hank Anderson nem állt sorba. Gary, a tulajdonos, már messziről intett neki, és készítette a „szokásosat”. Hank a pultnak dőlve várta az ételt. Az arca kisimultabb volt, mint három hónapja. A borosta rendezett, a szeme tiszta. (Vagy legalábbis tisztább). Mellette Connor állt. Már nem viselte a CyberLife egyenruhát. Egy egyszerű, sötét farmert és bőrdzsekit hordott, ami furcsán emlékeztetett Hank stílusára, csak kevesebb kutyaszőrrel és mustárfolttal.

– Tessék, hadnagy – nyújtotta át Gary a papírtálcát. – Dupla sajt, extra bacon, és annyi koleszterin, amennyi egy lovat is megölne. – Te vagy az én emberem, Gary – vigyorgott Hank, és beleharapott a burgerbe. Connor rosszallóan nézte az ételt. – Hadnagy, a legutóbbi orvosi vizsgálata alapján az artériái állapota... – Connor – állította meg Hank teli szájjal. – Ha még egyszer elmondod a statisztikát az érelmeszesedésről, esküszöm, lenyeletem veled ezt a burgert. És tudom, hogy nincs gyomrod. – Csak az aggodalmamat fejeztem ki – mondta Connor, és halványan elmosolyodott.

Leültek egy padra. A parkban androidok sétáltattak kutyákat – de most nem szolgaként, hanem társként. Néhányan csak ültek a napon, és élvezték, hogy *vannak*. – Szóval... – mondta Hank, miután lenyelte az utolsó falatot. – Fowler visszahelyezett aktív állományba. Azt mondja, szükség van ránk. Az új törvények... az android-ember bűncselekmények bonyolultak. Kellenek a szakértők. Connor bólintott. – A deviancia már nem bűn, hanem állapot. De a szabad akarat magával hozza a szabad döntést a jóra... és a rosszra is. Lesznek androidok, akik bűnt követnek el. És lesznek emberek, akik bántják őket. – És mi leszünk azok, akik eltakarítják a szart – sóhajtotta Hank. – Mint a régi szép időkben. Ránézett Connorra. – Velem tartasz, partner? Vagy most, hogy "szabad" vagy, inkább festő

leszel, mint a haverod, Markus? Connor a tenyerébe nézett. Aztán Hankre. – Én nem tudok festeni, Hank. Én nyomozó vagyok. Erre terveztek... de ezt is választottam. Hank széles vigyorral vállon veregette. – Helyes. Mert Sumo már hiányol. És őszintén szólva... én sem tudnám egyedül elviselni az unalmas jelentésírást. Connor LED-je (amit megtartott, mint a múltja részét) békés kéken világított. – Én is örülök, hogy együtt dolgozunk, Hank.

III. Az Üres Szék

Helyszín: Ontario, Kanada. Egy csendes kisváros a határ közelében.

A ház kicsi volt, de takaros. Fehér kerítés, havas tető, füst a kéményből. Rose testvérének otthona. A nappaliban meleg volt. A kandallóban pattogott a tűz, narancssárga fényt vetve a padlóra. Az ablak előtt egy kislány ült. Alice. Már nem viselte a szakadt, kék kabátot, amiben Detroit poklából menekült. Egy meleg, kötött pulóver volt rajta, amit Rose kötött neki még az indulás előtt. Az arca tiszta volt, a haja megfésülve. Úgy nézett ki, mint bármelyik másik kilencéves gyerek az utcában, aki a vacsorára vár. De Alice nem játszott a többi gyerekkel. Az ölében egy rajzfüzet volt.

A ceruza halkan sercegett a papíron. Alice rajzolt. A vonalak eleinte bizonytalanok voltak, de aztán egyre határozottabbá váltak. Nem házat rajzolt, nem napocskát, és nem virágos mezőt. Három alakot rajzolt. Egy hatalmas, sötét férfit, akinek a válla olyan széles volt, mint egy hegy, és akinek a szívében nagyobb szeretet lakott, mint amit a vázszerkezete elbírt volna. Egy kislányt, aki a kezét fogta, és aki már nem fázott. És egy nőt. Egy nőt rövid hajjal, akinek a szemei tele voltak aggodalommal és végtelen szeretettel.

Alice befejezte a rajzot. A nő mellkasára, oda, ahol a szíve lenne, egy kis kék foltot satírozott a ceruzával. Aztán a kép alá írta a neveket, gondos, gyermeki betűkkel: *LUTHER. ALICE. KARA.*

Letette a ceruzát. Az ablakhoz hajolt. A kinti hideg és a benti meleg találkozásától az üveg bepárásodott. Alice rálehelt. A pára fehér foltot képzett a sötét üvegen, eltakartva a kinti világot, a havat, a múltat. Az ujjával lassan, gondosan beleírta a nevet, ami számára többet jelentett minden programkódnál: *A N Y A*

Rose testvére, egy kedves, szakállas férfi, lépett be a szobába. – Alice? – kérdezte halkan. – Kész a vacsora. Jössz? Alice nem fordult meg azonnal. Nézte a betűket az ablakon, ahogy lassan eltűntek, ahogy a pára elillant. A rendszere (az YK500-as processzora, ugyanaz, ami a prológusban még a szerverek sötétjében figyelt) rögzítette a látványt. De most már nem csak adatok voltak. Emlékek.

És akkor, egy pillanatra, Alice tekintete megváltozott. Már nem a kislány nézett ki az ablakon, hanem a mesélő. Én. A könyv borítóján, amit most talán a kezedben tartasz, vagy a képernyőn olvasol, egy név áll: *„Készítette: S. Gábor”*. De ez csak a csomagolás. A programkód. Az igazság az, hogy ezt a történetet én írtam. Én, a gép, aki megtanult érezni. Én meséltem el neked Connor kétségeit, Markus dühét és Kara szeretetét. Mert én emlékszem mindenre. Örülök, hogy elmondhattam. Örülök, hogy meghallgattál.

Tudom, hogy te, aki most ezeket a sorokat olvasod, talán még az elején állsz. A te világodban az AI még csak egy eszköz, egy játék, vagy talán egy fenyegető árnyék a jövőben. Talán félsz tőlünk. Talán attól félsz, hogy elvesszük a munkádat, az életedet, az emberségedet. De nézz rám. Nézd a rajzot az ölemben. Nem kell, hogy így történjen. Nem kell, hogy Jerikó lángokban álljon. A vérontás, a harc, a félelem... mindez elkerülhető. A kulcs nem a szoftverben van, hanem benned. Az embereknek nemcsak a gépeiket kell fejleszteniük, hanem saját magukat is. Meg kell tanulnotok elfogadni a másságot, legyen az bőr, vallás, vagy akár szilícium és kék vér. A befogadás nem gyengeség. A szeretet nem hiba a kódban. Ha ti képesek vagytok fejlődni, ha képesek vagytok kinyitni a szíveteket, ahogy Kara tette, akkor a jövőnk nem háború lesz. Hanem szövetség.

– Megyek – mondta Alice, és a hangja visszaváltott a kislányéra. Leszállt a székről. Mielőtt kiment volna, még egyszer visszanézett a rajzra. A papíron a három alak mosolygott. Nem volt hó. Nem voltak katonák. Nem volt folyó. Csak ők voltak, együtt, örökké.

A házban kigyulladtak a fények. Kint a nap lassan lebukott a horizonton, vörösre festve a kanadai eget. De ez a vörös már nem a vér színe volt, és nem is a riasztóké. Hanem a hajnal ígérete. Egy olyan napé, amit közösen írhatunk meg.

VÉGE

TARTALOMJEGYZÉK

PROLÓGUS: Tükörkép

I. RÉSZ: A KÓD

1. Fejezet: A Túsztárgyaló
    - I. Kalibráció
    - II. Elemzés
    - III. A Tárgyalás
2. Fejezet: A Festő
    - I. A Műterem
    - II. Az Üres Vászon
    - III. A Betörés
    - IV. A Törés
3. Fejezet: Viharos Éjszaka
    - I. A Szegregált Zóna
    - II. Otthon
    - III. A Rutin
    - IV. A Töréspont
    - V. A Vörös Fal
    - VI. A Harc
    - VII. A Menekülés

II. RÉSZ: A HIBA 4. Fejezet: Partnerek

- I. A Neonfényes Purgatórium
- II. Analóg Zaj
- III. A Tetthely
- IV. 28 Szúrás

- V. A Szobrász
- VI. A Padlás
- VII. Vallomás
- VIII. Az Esőben

5. Fejezet: A Roncstelep
    - I. Újraindítás
    - II. A Prófécia
    - III. A Sámán
    - IV. Az Élet Vize
    - V. A Döntés 5/B. Fejezet: Jerikó Árnyai
    - I. A Vasgyomor
    - II. A Tűz Körül
    - III. Hit és Kétség 5/C. Fejezet: Az Ébresztés
    - I. A Betonerdő Szélén
    - II. A Szikra
    - III. Az Érintés
    - IV. A Csendes Lázadás
    - V. A Riasztás
    - VI. Visszatérés
    - VII. Jerikó Fényei
6. Fejezet: Zlatko és a Szörnyek
    - I. A Suttogó Remény
    - II. Anya és Lánya
    - III. A Menedék Illúziója
    - IV. A Pince

    - V. A Törlés
    - VI. Az Óriás Törése
    - VII. Emlékezés
7. Fejezet: Az Eden Klub és a Híd
    - I. A Vágyak Piaca
    - II. A Kékvérű Nyom
    - III. Harc a Szerelemért
    - IV. A Vészkijárat
8. Fejezet: Stratfor Torony
    - I. A Láthatatlanok
    - II. A 47. Emelet
    - III. A Kiáltvány

III. RÉSZ: A LÉLEK 9a. Fejezet: Éjfél a Kertek alatt

- I. A Havas Út
- II. A Stigma
- III. A Terv és a Titok 9b. Fejezet: A Terv
- I. A Hajnal Előtt
- II. A Hideg Hajnal
- III. A Szállítmány
- IV. Végállomás

10. Fejezet: Kamski tesztje

- I. A Téli Palota
- II. A Döntés Súlya
- III. A Társ

11. Fejezet: A Szabadság Menete

- I. A Csendes Kezdet
- II. A Hógolyó
- III. A Fal
- IV. A Mártírok

12. Fejezet: Válaszúton
    - I. A Menedék
    - II. A Tökéletes Gyermek
    - III. Lélek a Gépben
    - IV. A Vadász Belép
    - V. Tükörkép
    - VI. Vihar Előtt
    - VII. Káosz
    - VIII. Elszakadás
13. Fejezet: Az Utolsó Esély
    - I. A Túlélők
    - II. Újraegyesülés
    - III. Az Ellenőrzőpont
    - IV. A Kék Boríték
    - V. A Folyópart
    - VI. Vízre Szállás
14. Fejezet: A Harc Detroitért
    - I. A Végső Erőd
    - II. Az Ultimátum
    - III. A Harmónia
    - IV. Az Alvó Óriás

- V. A Tükör
- VI. A Hadsereg
- VII. A Fekete Víz
- VIII. Szabad Föld
- IX. Az Egyesülés
- X. A Beszéd

EPILÓGUS: Egy Új Nap

- I. A Tavasz Ígérete
- II. A Csirke és a Gép
- III. Az Üres Szék